

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

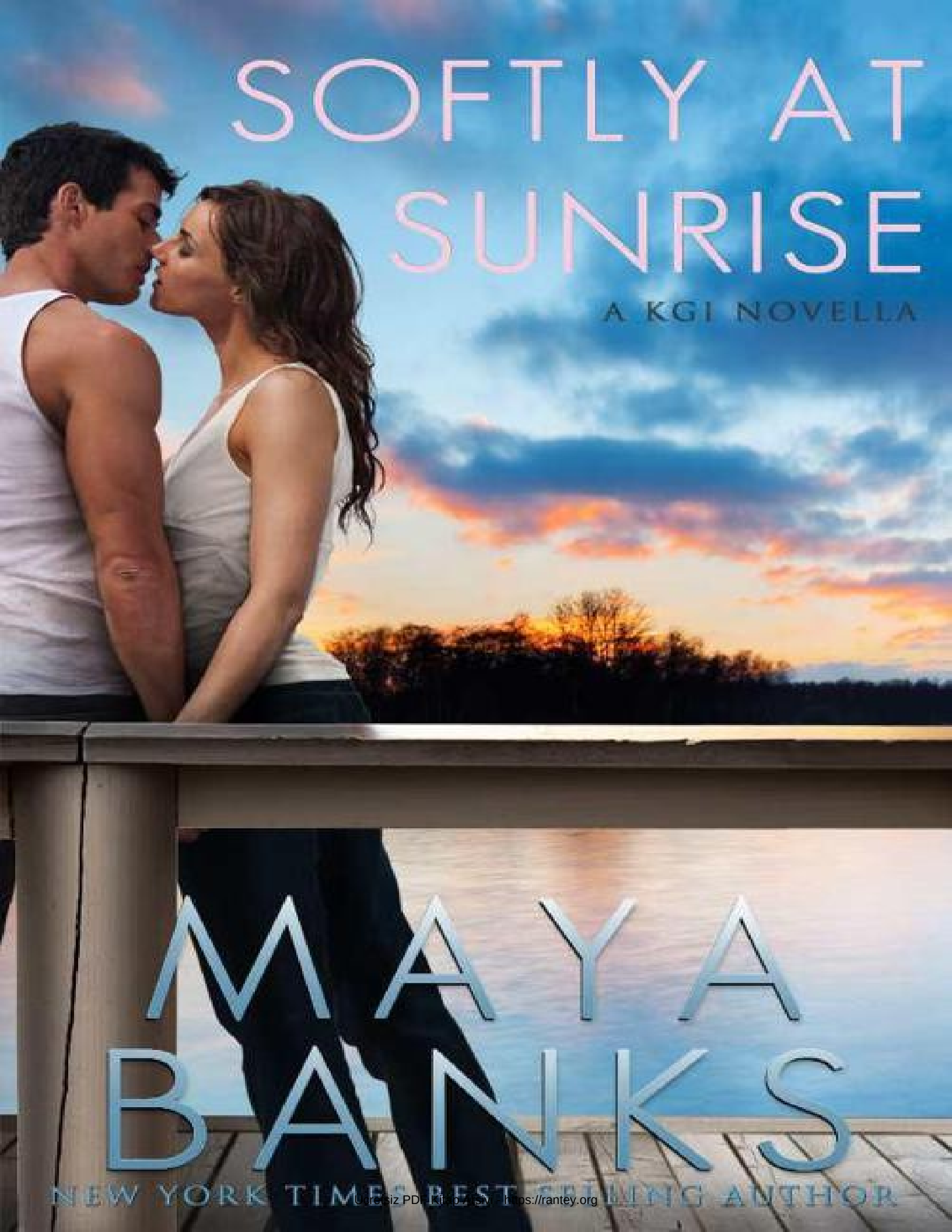
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple, a man and a woman, are shown in profile, facing each other and about to kiss. They are standing on a wooden pier or balcony with a metal railing. The background is a beautiful sunset over a body of water, with orange and pink clouds reflecting on the water's surface. The sky is a mix of blue and orange.

SOFTLY AT SUNRISE

A KGI NOVELLA

MAYYA
BANKS

NEW YORK TIMES BEST-SELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF E-kitap için <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Maya Banks tarafından da

Simon'ı Baştan
Çıkarmak Anlaşıldı
Kulaktan Kulağa
İnkâr
Edilmemiş
Arsız
Onun Zevki İçin
Benimle Kal
Pervasız
Love Me, Still
Into the Mist
Into the Lair
Golden Eyes
Amber Eyes
Be With Me
Songbird

Milyarderin Sözleşmesi Nişan Yastık Sohbeti
(Fourplay Duology)
Soul Possession (Üniformasız Erkekler Antolojisi) Eve
Giden Uzun Yol
Sürgün (Cherished Duology)

Anetakıs Üçlemesi:

İş Adamının Hamile Metresi İş
Adamının Asi Gelini
İş Adamının Gizli İlişkisi

Tutku ve Hamilelik Serisi:

Unutulmuş Sevgilisi Tarafından
Ayartılan Kayıp Aşk Tarafından
Aranan
Masum Öpücüğüyle Baştan
Çıkarıldı Şefkatli Dokunuşuyla
Çözüldü

Tatlı Seri:

Tatlı Teslimiyet
Tatlı İkna Tatlı
Ayartma Tatlı
Baştan Çıkarma
Tatlı Sahiplenme
Tatlı Bağımlılık

KGI Serisi:

En Karanlık Saat
Saklanacak Kaçacak
Yer Yok
Karanlıkta Fısıltılar
Şafakta Yankılar Gün
Doğarken Yumuşakça
Grinin Tonları (Ocak 2013)

İskoç Tarihi:

Bir İskoçyalı ile Yatakta (McCabe üçlemesi) Bir
İskoçyalı Kadının Baştan Çıkarılması (McCabe
üçlemesi) Bir İskoçyalıyı Asla Sevme (McCabe
üçlemesi)
Bir İskoç'u Asla Baştan Çıkarma (Montgomerys &
Armstrongs)
Eylül 2012
Highlander Most Wanted (Montgomerys &
Armstrongs) Şubat 2013

Maya ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için web sitesine gidin, Facebook'ta onunla bağlantı kurun veya Twitter'da onu takip edin!

<http://www.mayabanks.com>

<http://www.facebook.com/authormayabanks>

http://twitter.com/maya_banks

Yavaşç
a
Gündoğumu

Bir KGI Romanı

Maya Banks

Gün Doğarken Usulca (Bir KGI Novellası)

Tüm Hakları Saklıdır© 2012 by Maya Banks.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama veya geri alma sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

yayıncının izniyle. Maya Banks

tarafından yayımlanmıştır

Okuyuculara Not

Softly at Sunrise, Shades of Grey'de (KGI 6. kitap, Ocak 2013'te yayınlanacak.) meydana gelen bir zaman aralığında geçmektedir. Bu novellayı okumak hiçbir şekilde Shades of Grey'i bozmayacaktır, ancak gelecek kitapta meydana gelen bazı olaylardan kısaca bahsedilmektedir.

"En Karanlık Saat "i okuyup seven ve Ethan ile Rachel hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyen her bir okuyucuya sevgilerimle. Bu sizin için.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Grinin Tonları'ndan Örnek Bölüm](#)

.

Bölüm 1

Rachel Kelly yansımasına baktı, sonra bir iç geçirdi ve saçlarını yaptığı gevşek topuzdan indirdi. Uzun saç tellerini taradı ve omuzlarının üzerine düşmelerine izin verdi.

Bunu çok fazla düşünüyordu ve eğer kendini toparlayamazsa Ethan onun evden çıkmasına asla izin vermeyecekti. Onun işe dönecek olmasından dolayı zaten endişeliydi. Ona kalsa, kız evde kalacak, kendisinin ve ailesinin kucağında kozalanacaktı.

Onun endişesini anlıyordu ve bunun için onu çok seviyordu. Ama artık hayatına devam etme zamanı gelmişti bir zamanlar bittiğini düşündüğü hayatına. Bir yıl boyunca resmi olarak "ölü" kaldıktan sonra, kocası ve kardeşlerinin özel operasyon grubu KGI onu hapisten kurtardığında yeniden dirilmişti ve artık tamamen yaşamaya hazırdı.

Son birkaç yıldır, sanki herhangi bir risk almaktan korkuyormuş gibi, hayatın içinde parmak ucunda yürüyordu. Etrafını ailesiyle çevrelemişti - kardeşleri ve ekip üyeleri evlendikçe yeni katılımlarla aile giderek büyüyordu - ve kayıtsızlıkla yetinmişti.

Artık yok.

Yeni ev. Yeni bir başlangıç. Gençti ve önünde koca bir hayat vardı, her ne kadar geçmişte bu hayatı hafife almış olsa da. Bunu bir daha asla yapmayacaktı. Her gün değerliydi ve kocası ve ailesiyle geçirdiği her dakika için minnettardı.

Bir elini düz karnının üzerinde gezdirdi, içinde bir gerginlik dalgası kabarıyordu. Üzerinde heyecan

geleceğe dair hayalleri. Şu anda bile gerçekleşebilecek olasılıkları. Sakin olmak ve kendisine bunun bu kadar çabuk gerçekleşmesinin mümkün olmadığını söylemek zordu.

O ve Ethan -uzun ve dikkatli bir değerlendirmeden sonra- birkaç ay önce doğum kontrolünü bırakmaya karar vermişlerdi. Henüz ailelerine bile açılmamışlardı. Ethan isteksizdi ve kabul etmesi için Ethan'ı ikna etmesi gerekmişti. Çocuk istemediği için değil, onun için endişelendiği için.

Bir zamanlar, görünüşe göre bir ömür önce, Ethan SEAL ekibiyle birlikte bir görevdeyken hamile kalmış ve düşük yapmıştı. Bu olay pek çok şeyin katalizörü olmuştu. Ethan, Donanma'daki görevinden istifa ederek uzaklaşmıştı çünkü ona ihtiyacı olduğunda yanında olmadığı için kendini suçlu hissetmişti.

Bu karar onu umutsuzca mutsuz etmiş ve ilişkilerini kırılma noktasına kadar germişti. İşlerin kötü gittiğini biliyordu ama diğer öğretmenlerle birlikte Güney Amerika'ya bir merhamet görevine gitmeden hemen öncesine kadar ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Ethan ona boşanma belgelerini sunmuş, gözlerinin içine bakmış ve evliliklerini bitirmeye hazır olduğunu söylemişti.

Gözlerini kapattı, çünkü şimdi bile, bunca yıl sonra, içini parçalayacak bir güce sahipti.

Sonra Güney Amerika'ya gitmiş ve bir yıl sonra Ethan ve kardeşleri onu almaya gelene kadar geri dönmemişti.

Bu yeni bir şanstı, yeni bir başlangıçtı, işleri yoluna koymaları için bir fırsat daha vardı. Ve da.

Yaşadığı onca şeyden sonra hamile kalabileceğinin garantisi olmadığını biliyordu ve hamile kalmayı başarsa bile tekrar düşük yapabilirdi. Gebe kalmaları aylar hatta yıllar sürebilirdi, bu yüzden doğum kontrolünü şimdi bırakmak istemişti.

Ama umut ipliği oradaydı. Canlı ve içinde yanıyordu. Tek yapması gereken yeğeni Charlotte'a bakmaktı ve kendi çocuğuna duyduğu şiddetli özlemle doldu.

Ethan kapıda belirdi ve o delici mavi gözleriyle dikkatle ona baktı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin, bebeğim?"

Gülümsedi, onun endişesi ve bakışlarında görebildiği sevgi onu ısıtmıştı.

"şimdilik sadece yedek oyuncuyum. Bu iyi bir test olacak. Eğer iyi bir performans gösterirsem, belki gelecek yıl açık bir pozisyon olursa tam zamanlı olarak geri dönmeyi düşünebilirim."

Sözünü sakınmadan bir adım öne çıktı ve onu kollarının arasına aldı. Sabah koşusundan dolayı terden sıırılsıklam olmuştu. Her sabah kendi başına yaptığı egzersiz rejimi için kalkıyordu ama aynı zamanda kardeşleriyle birlikte KGI tesisinde de antrenman yapıyordu. Ethan'la birlikte birkaç gün içinde taşınacakları yerleşkede.

Adamın kokusunu içine çekti, terinin misk kokusunu ve daha önce aldığı duştan kalan hafif sabun kokusunu. Sarılmak, asla hafife almadığı başka bir şeydi. Esareti sırasında, insan dokunuğu kadar basit bir şey, katlandığı işkence kadar sakat bırakan bir özlem olmuştu.

Başının üstünü öptü ve onu bir kez daha sıktı.

"Herhangi bir sorunuz olursa beni arayın." Gülümsedi. "Arayacağım.

Söz veriyorum."

"Cep telefonun şarj oldu mu?"

Gülümsemesi daha da büyüdü. Bu lanet şeyi şarj etmeyi sürekli unutuyordu. Onunla iletişim kuramamak Ethan'ı sonsuza kadar sinirlendiriyordu. İkisi de hâlâ şeytanlarıyla farklı şekillerde savaşıyordu. Ethan'ın korkusu onu tekrar kaybetmekti ve onun her zaman nerede olduğunu bilmek istiyordu. Onu sık sık kontrol ediyor ve ona ulaşamadığında durmadan endişeleniyordu.

Bu bazı kadınları kızdırabilirdi ama Rachel onun güvence ihtiyacını anlıyordu. Kontrolcü değildi. Ölümüne korkuyordu. Arada büyük bir fark vardı.

"Ücretli ama ders sırasında beni arama," diye hafifçe azarladı. "Ders programımı buzdolabının üzerine bıraktım, böylece derslerimin saat kaçta olduğunu bileceksin. Müsait olduğumda sana mesaj atarım."

Ethan içini çekti ve onu yavaşça serbest bıraktı. "Zorba bir piç olduğumu biliyorum. Kendime engel olamıyorum. Bana kalsa bir daha asla işe dönmezdin ama mutlu olmanı istiyorum, o yüzden bu işe yarayacaksa benim için sorun yok. Anlaşacağız. Söz veriyorum."

"Seni seviyorum," dedi tekrar kollarına girerek. "Bunu unutma, tamam mı?"

Dudaklarını ve dilini hararetli bir telaşla onunkine doğru indirdi. "Ben de seni seviyorum," dedi o alçak, gür sesiyle, her zaman tüylerini diken diken eden sesiyle. "Dikkatli ol ve oraya vardığında bana mesaj at ki güvende olduğunu bileyim."

Gözlerini devirdi ve aynadaki görüntüsünü son bir kez daha kontrol ederek geri çekildi. "İyi olacağım. Ve unutma. Annen ve Rusty bu gece bazı eşyaları kutulamaya yardım etmek için geliyorlar. Rusty hafta sonu için evde ve o da gönüllü olarak hizmet ediyor."

"Geç kalmayacağım," diye söz verdi Ethan. "Bugün hafif bir eğitim günü. Nathan ve Joe'nun ekibine yeni katılanlarla çalışıyorum."

Rachel'ın dudakları mutsuz bir kaş çatmaya dönüştü. "P.J.'den haber aldın mı?"

Ethan sessizleşti ve sonra başını salladı. "Kaçtığından beri hiçbir şey yapmadı. Bu Cole'u öldürüyor. Steele de bunu pek iyi karşılamıyor. Takım onsuz aynı değil ve Steele onun yerine geçmeyi reddediyor."

"Güzel," dedi Rachel şiddetle. "Sadece zamana ihtiyacı var.

Geri dönecektir. Döneceğini biliyorum."

"Umarım haklısındır," dedi, sesi kasvetliydi. "Takımın onsuz aynı olmadığını söyledim ama gerçek şu ki KGI da onsuz aynı değil."

Rachel içini çekti ve ayakkabılarını alabilmek için Ethan'ın yanından geçerek yatak odasına girdi. P.J. Rutherford tek kadın KGI üyesiydi. Şey, hayır, bu artık doğru değildi. Skylar Watkins yeni bir üyeydi ama Rachel onu pek iyi tanıımıyordu. Onunla sadece bir kez karşılaşmıştı.

P.J. için bir görevde işler fena halde ters gitmiş ve P.J. bu duygusal olayın ardından çekip gitmişti. Rachel'in kalbi diğer kadın için acıyordu çünkü büyük bir parçanızı kaybetmiş gibi hissetmenin ne demek olduğunu biliyordu. Yarım kalmanın.

Alçak topuklu ayakkabılarını giyip çantasını eline aldıktan sonra, "Tamam, bana şans dile," dedi.

"Harika olacaksın," dedi Ethan, sesinde belirgin bir gurur vardı. "Daha önce de çok iyi bir öğretmendin. Annem seninle çok gurur duyuyordu. Onun izinden gittiğin için çok mutluydu. Tek yaptığın biraz ara vermektir. Bir anda geri döneceksin. Çocuklar seni sevecek, tıpkı daha önce sevdikleri gibi."

Bir kez daha sarılmak için onun kollarına girdi. "Teşekkür ederim. Bu sabah buna ihtiyacım vardı."

Onu sertçe sıktı ve sonra isteksizce gitmesine izin verdi.

"Tekrar duşa gireceğim ve sonra yerleşkeye. Seninle yakında konuşacağım."

Rachel onun banyoda kayboluşunu izledi ve sonra omuzlarını dikleştirerek yatak odasından çıkıp mutfaktan geçerek arabasını park ettiği garaja doğru yürüdü.

Dehşete kapılmıştı. Avuç içleri direksiyonun etrafında terlemişti ve ortaokul çocuklarına vekil öğretmenlik yapmak gibi küçük bir şeyin, yaşadığı onca şeyden sonra onu korkutması onu rahatsız .

Terapisti ona her şeyi zamanla anlatacaktı. Geçen yıl boyunca sık sık tekrarladığı bir mantraydı bu. Ve bu

yeterince doğruydu. Her Şeyin zamanı vardı. Sadece sabırlı olması ve kendini biraz rahat bırakması gerekiyordu.

Taşınmak iyi bir adımdı. Doğru yönde atılmış olumlu bir adım. Ethan, inşa ettikleri yeni evle ilgili olarak neden bu kadar farklı bir yöne gittiğini anlamamıştı. Yerleşkenin içinde aynı evi inşa ettireceklerini düşünmüştü. Şu anda yaşadıkları ev, birlikte seçtikleri ve en sevdikleri şeyleri bir araya getirdikleri bir evdi.

Garajdan çıkıp bir zamanlar hayali olan eve bakarken derin bir nefes aldı. Gerçek Şu ki, artık hayatının en mutsuz anlarından bazılarını temsil eden evden taşınmak için sabırsızlanıyordu.

Kocası bir keresinde özenle tasarladığı oturma odasında durmuş ve ona boşanma kağıtlarını uzatmıştı.

Asla geri dönüp olanları unutamayacaktı.

Artık yeni bir hayali vardı. Geçmişte yaşamayı bırakmak. İlerlemek için. Yeni bir ev. Yeni bir hayat. İşleri yoluna koymak ve geçmişı tam olarak ait olduğu yerde bırakmak için yeni bir Şans.

Bölüm 2

Rachel saat dördü birkaç dakika geçe garaj yoluna girdiğinde, Ethan'ın kamyonetinin çoktan orada olduğunu görünce şaşırdı. Onu görmek ve gününü anlatmak için sabırsızlanarak arabadan indi.

Evrak çantasını yolcu koltuğundan aldı ve yürüyüş yoluna çıktı. Yarı yolda kapı açıldı ve Ethan çerçeveye yaslanmış, onun yaklaşmasını izliyordu. Bir eli arkasındaydı ve kadın basamakları çıkarken, elindeki muhteşem çiçek buketini görebilmesi için elini arkaya doğru çekti.

Bunlar onun en sevdikleriydi. Şeftalinin güzel bir tonu olan güller. Ne tam turuncu ne de tam pembe. Ethan uzun zamandır bu gülleri ona çünkü öldüğüne inanıldığı yıl onları mezarına götürmüştü.

"İlk gününü kutlamak için," dedi. "Çok güzeller, Ethan!"

Onları topladı ve burnunu güzel kokulu çiçeklere gömdü.

"Nasıl geçti?" Ethan onu içeri götürürken sordu.

Bir vazo aramaya başladı ve sapsarı içine doldurup suyla doldurduktan sonra Ethan'a heyecanla gülümsedi.

"Harika geçti!"

Onun coşkusuna hoşgörüyle gülümsedi ve sonra onu kollarına çekti.

"Seni özledim."

Güldü. "Hayır, yapmadın. Sen yerleşkedeydin. İşe gitmiş olsam da olmasam da beni görmezdin."

Burnunu öptü ve kollarını ona doladı. Tanrım, onun kollarında olmanın verdiği güven duygusunu çok seviyordu. Hâlâ soğuk terler dökerek uyandığı geceler oluyordu ve o hep yanındaydı, onu kucaklamak ve rahatlatmak için. O da her zaman biliyordu. Onu kucağına alır ve kulağına güvende olduğunu, burada olduğunu ve bir daha hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini fısıldardı. Sonra ona tekrar tekrar onu ne kadar çok sevdiğini ve bundan şüphe etmesine neden olduğu için ne kadar üzgün olduğunu söylerdi.

"Ben uzaktayken burada, evimizde olduğunu bilmek bile bana kendimi seninleymişim gibi hissettiriyor."

Oturma odasına girdiklerinde, Ethan'ın kolu hâlâ ona sımsıkı sarılıyken, etrafa saçılmış ambalaj kutularını fark etti.

"Eve erken dönmüşsün," diye haykırdı. "Gördüğüm kadarıyla toplanmaya başlamışsın bile."

Ethan gülümsedi. "Evet, çok fazla şey yapmak zorunda kalmanı istemedim. Çocuklar mobilyaların taşınmasına yardım etmek için daha sonra gelecekler ve annemle Rusty de küçük eşyaların paketlenmesine yardım etmek üzere yola çıktılar."

Ailesini düşünmek bile geçmişin gölgelerini yok etmekte asla başarısız olmayan sıcak bir ışıltıyla doldurdu onu. Seviliyordu ve yeniden bir bütündü. Uzun zamandır içini kemiren boşluk nihayet dolmuştu.

Rachel oturma odasına bakarak, "Sanırım işe koyulmalıyım," dedi.

"Ah hayır," dedi Ethan, sesi sertti. "Önce oturacaksın, ayaklarını uzatacaksın ve ben de işteki ilk gününü kutlamak için bir şişe şarap açacağım."

İç çekti. "Beni utanmadan şımartıyorsun."

Sırıttı. "Evet, o benim. Tamamen utanmaz. Ben şarabı getirirken park et."

Adam kadının evrak çantasını alıp mutfağa doğru götürürken, kadın deri koltuğa yerleşti ve adamın söylediği gibi ayaklarını sedirin üzerine koydu.

Bakışları oturma odasında geziniyor, tüm detayları inceliyordu. Taşındıklarından beri değişmeyen detaylara. Piyano hâlâ aynı yerde duruyordu. Düğünlerine ve ailece geçirdikleri diğer zamanlara ait çerçeveli resimler hâlâ yerli yerinde duruyordu.

Ethan, öldüğü sanılan bir yıl boyunca hiçbir şeyi değiştirmemişti. Döndüğünden beri hiçbir şey değişmemişti.

Bir sonraki adım için hazırdı. Yeniyi kucaklamaya ve eskiden uzaklaşmaya hazırdı. Bu konuyu terapistiyle sadece Ethan'ın katılmadığı seanslarda konuşmuştu ama iyileşme sürecindeki son adımın, kendisi için pek çok acı verici anıyı barındıran evden uzaklaşmak olduğuna kesinlikle inanıyordu.

Hafızasında hâlâ boşluklar vardı. Belki de geçmişine dair her şeyi asla tam olarak hatırlayamayacaktı. Uyuşturucu bağımlısı olarak geçirdiği bir yıl ve yaşadığı duygusal ve fiziksel travma belki de zihnini asla hatırlamayacağı şeyler olacak kadar değiştirmişti. Belki de böylesi daha iyiydi.

Bu onun için zordu -pek çok olaya dair hafızasını kaybettiği için- hafızası geri geldiğinde hepsini yeniden yaşıyordu. Bazıları incitici ve canlıydı ve onlarla yüzleşmesi günler, hatta haftalar alıyordu.

Zihninde bu kadar tazeyken kendisine bunun dört yıl önce olduğunu söylemek zordu. Tartışmalar. Ethan'la aralarındaki taş gibi sessizlik. Düşük. Ethan'ın gidişi. Ve üzerinde durmasına izin verdiğinde hâlâ canını yakan suçlamalar.

Ethan'ın bugün olduğu adam, evliliklerinin ilk dönemlerindeki Ethan değildi. O da bunu biliyordu. Ama

Bu anılar aklına geldiğinde çok zorlanıyordu. Yeni. Sanki dün olmuş gibi.

Bakışları o lanet olası kâğıtların saklı olduğu kitaplığa kaydı. Ethan'ın karşısında durduğu, evliliklerini fiilen sona erdirecek olan kâğıtları sakince ona uzatırken yüzünün ifadesizleştiği o son korkunç gün hemen gözünün önüne geldi.

Ona geri dönme zahmetine girmemesini söylemişti. O da gelmedi.

Sonsuza dek hayal bile edemeyeceği koşullarda bir tutsak olarak kalmış, zihni paramparça olmuştu. Bildiği tek şeye tutunmuştu. Ethan'a. Değişmeyen tek şey oydu. Onun için gelecekti. Cehennemde ölmesine izin vermeyecekti. Tanrıya şükür ki zihni onu ayrılıklarının korkunç gerçekliğinden korumuştur, yoksa asla hayatta kalamaz ya da Ethan'ın geleceği umuduna tutunamazdı.

"Rachel? İyi misin?"

Ethan'ın endişeli sorusu acı dolu anılarının arasından süzülüp geldi ve gözlerini kırptırarak Ethan'ın sesinin geldiği yöne döndü.

Elinde iki kadeh şarap vardı ve kaşları birbirine kenetlenmişti, keskin bakışları ne düşündüğünü tam olarak bildiğinden endişelenene kadar katman katman soyuluyordu.

Gülümsedi, genellikle geri dönüşlere eşlik eden titremeyi önlemek için tüm kontrolünü topladı. Şaraba uzandı ve başını salladı. "Ben iyiyim. Sadece düşünüyordum."

Ethan bardağı uzattı ve sonra onun yanındaki kanepeye yerleşti.

"Her ne düşünüyorduysan, iyi bir şey olamazdı. Solgundun ve gözlerin o kadar uzaktı ki burada değilmişsin gibi görünüyordu."

"Önemli bir şey değildi. Bize odaklanmayı tercih ederim. Ve yepyeni evimize taşınmaya."

Kadın bardağını kaldırdı ve adam da nazikçe kendi bardağını onunkine tokuşturdu.

"Burayı özleyeceğim," dedi. "Burada bir sürü anı birikti. Annemle babamın taşınma konusunda neden isteksiz olduklarını anlayabiliyorum. Tüm hayatım boyunca bu evdeydiler. Onları başka bir yerde hayal edemiyorum."

Yutkundu ve sonra şarabını yudumladı.

"Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?" diye sordu.

Gözleri genişledi. "Artık o noktayı kesinlikle aştık. Diğer ev çoktan inşa edildi! Taşınmamaya karar verirsek onu ne yapacağız?"

Omuz silkti. "Van ve Joe henüz ev inşa etmediler. İçlerinden biri her zaman alabilir"

Başını iki yana salladı. "Hayır. O evi seviyorum. Mükemmel bir ev. Oraya taşınacağım için heyecanlıyım."

Aklından geçenleri söyleyip söylememeye karar verir gibi bir dakika boyunca onu inceledi. Sonra bardağını sehpanın üzerine koymak için eğildi.

"Burada mutlu , değil mi?" dedi açık açık.

Dondu kaldı, çünkü onun bu evden ve onun üzerindeki baskısından kurtulmayı ne kadar çok istediğini bilmesini istemiyordu. İsteddiği son şey onun kendini suçlu hissetmesiydi. Suçluluk ve ıstırapla yeterince zaman harcamışlardı. Hiçbir amaca hizmet etmiyordu. Sürekli geçmişe takılıp kalırlarsa asla yollarına devam edemezlerdi.

Kapı zili çaldı ve neredeyse duyulabilir bir rahatlama sesi çıkardı.

"Ben alırım. Sen otur," dedi Ethan yukarı doğru fırlarken.

Ön kapıya doğru yürüyüp açtı ve sadece bir saniye sonra Rusty oturma odasına girdi.

Rachel gülümsedi ve diğer kadına sarılmak için ayağa kalktı. "Rusty! Seni gördüğüme çok sevindim!" Rachel geri çekildi.

Gülümseyen kızı incelemek için. "Çok güzel görünüyorsun!"

Okul nasıl?"

Rusty başını biraz utangaçça eğdi ama Rachel'ın iltifatı karşısında gülümsedi. Ve bu doğrudu. Rusty genç ve güzel bir hanımefendiye dönüşmüştü. Birkaç yıl önce Marlene ve Frank Kelly'nin evine gizlice giren o cılız, asık suratlı, dağınık, parlak boyalı saçlı gençten çok farklıydı.

Kelly klanıyla hâlâ başa çıkabiliyordu ve yeri geldiğinde çok küstah olabiliyordu ama Rusty, Marlene ve diğer Kelly'lerin sevgisi ve vesayeti altında yumuşamıştı.

Rusty, Rachel'a coşkuyla sarıldıktan sonra, "Bugün işe döndüğünü duydum," dedi. "Nasıl geçti?"

Diğer kızın gözlerinde endişe vardı ve Rachel'ın kalbi sıkıştı. Rusty ile ilişkileri her zaman iyi olmamıştı. Rusty, Kelly'lerin hayatına tam da Rachel'ın kurtarılıp ailesinin yanına döndüğü sırada girmişti. Rusty, Rachel için duyduğu endişenin kendi varlığını gölgede bırakacağından ve bir kenara atılıp kendi yoluna gönderileceğinden korkmuştu.

Rachel, "Aynı hem korkutucu hem de harikaydı," dedi. "Bir grup ortaokul öğrencisi tarafından korkutulabileceğime inanmak zor, ama inanın bana, onlar oldukça korkutucu!"

Rusty güldü. "O yaşlardaki halimi hatırlıyorum da neden tir tir titrediğini anlayabiliyorum."

"Annem nerede?" Ethan sordu. "Seninle geleceğini sanıyordum?"

Rusty Ethan'a döndü. "Mümkün olduğunca çabuk geleceğini söylememi istedi. Sophie geç kalıyordu ve Marlene Charlotte'u onun yerine tutuyordu."

Ethan'ın telefonu çaldı ve Ethan telefona uzandı, cevap verirken iki kadına arkasını döndü.

Rachel, Rusty'nin elini tuttu ve onu kanepeye doğru sürükledi. "Derslerin nasıl gidiyor?"

üniversiteyi seviyor musun?"

Rusty'nin gözleri heyecanla parlıyordu. "Bayıldım. Dediğin gibi. Aynı anda hem korkutucu hem de harika. Çok fazla insan var. Her yerde. Ve her yerden! Hayatım boyunca Dover'ın dışına hiç çıkmamıştım, bu yüzden kültür şoku gibiydi. Ama eğlenceli ve çok iyi arkadaşlar edindim. Yapacak çok şey var."

"Derslerine devam ediyorsun, değil mi?" Rachel sordu.

Rusty sıırttı. "Tıpkı Marlene gibi konuşuyorsun. Ve evet, çok iyi gidiyorum. Yapabileceğimi hiç düşünmediğim kadar iyi. Bir B'm var, ama yüksek bir B, bu yüzden sömestr bitmeden A'ya yükseltebileceğimi düşünüyorum. Diğer her şeyden A aldım. Onur öğrencisi olacağım kimin aklına gelirdi ki!"

"Sen hepimizden daha zekisin," dedi Rachel kuru bir sesle. "Mesele her zaman çabalarını olumlu bir yöne odaklamaktı."

"Böldüğüm için özür dilerim kızlar, ama mobilyaların taşınmasına yardım edecek bir ekip toplamaya gidiyorum. Sam'in ödünç aldığı bir teslimat kamyonu var ve bu akşam buraya getirip yükleyebildiğimiz kadar eşya yükleyeceğiz."

Rachel kocasına gülümsedi. "Tamam. Marlene'i beklerken bazı küçük kutuları paketlemeye . Daha sonrası için bir pizza siparişi versem iyi olacak. Herkes açlıktan ölüyor olacak."

Ethan onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Bırak da yemek konusunda biz endişelenelim. Annemi tanıyorsam, çoktan bir ziyafet hazırlamıştır ve muhtemelen yüklü bir şekilde gelecektir."

"Doğru," dedi Rachel hayıflanarak. "Tamam, sen git. Seni ve kardeşlerini birazdan göreceğim."

Rusty de ayağa kalktı ve kutulara doğru işaret etti. "Başlamamı istediğiniz belirli bir yer var mı?"

Rachel ayağa kalktı ve bardağını Ethan'inkinin yanına, sehpanın üzerine koydu. Sadece bir yudum almıştı ama midesi

ve alnından nemli bir ter boşanmıştı.

Rusty'ye tek kelime etmeden aceleyle onun yanından geçip mutfağın aşağısındaki misafir banyosuna gitti. Midesi kabarıp içindikileri dışarı atmada önce tuvalete ancak varabilmişti.

Rusty'nin endişeli sorusu üzerine yatıştırıcı bir el sırtını aşağı yukarı ovuşturdu. "Rachel, iyi misin? Ethan'ı geri çağırayım mı?"

Rachel havluyla ağzını silerken başını iki yana salladı. "Hayır," dedi titreyerek. "Ben iyiyim. Gerçekten."

Başını kaldırdığında Rusty'nin kaşlarını çatarak ona baktığını gördü.

"İyi değilsin. Bağırsaklarını . Neler oluyor?"

Rachel endişeyle yutkundu ve sonra ağzını yıkamak için lavaboya gitti. Gargara yaptı ve bunun onu tekrar kusmak için tuvalete geri göndermemesi için dua etti. Lavaboya yaslandı, aynada kendine bakarken ellerini tezgâha dayadı.

Bu olasılığı göz ardı etmeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Şarap içmek sorumsuzluktu. Olabileceğini biliyordu. Bunun bu kadar erken gerçekleşmesinin pek olası olmadığını düşünmüş olsa bile.

"Rusty?" dedi belli belirsiz. "Bana bir iyilik yapmanın bir yolu var mı?"

Rusty arkasından yaklaştı ve elini omzuna koydu. "Tabii ki. Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Rachel döndü ve Rusty'nin elini kendi elinin içine aldı. "Bundan kimseye bahsetmeni istemiyorum, tamam mı? Bana söz ver."

Rusty kaşlarını çattı ama başını salladı.

"Şimdi giderseniz, herkes buraya gelmeden geri dönebilirsiniz. Ama acele etmeniz gerekecek."

Rusty başını yana eğdi. "Ne istiyorsun?"

Rachel derin bir nefes aldı. "Eczaneye gidip benim için reçetesiz bir hamilelik testi almanın bir yolu var mı?"

Bölüm 3

Rachel oturma odasının sınırlarında volta atıyor, Rusty'nin dönmesini sonsuza dek bekliyordu. Saatini kontrol etti ve sonra endişeyle pencereden dışarı baktı. Ethan'ı bir süre daha beklemiyordu. Yerleşke gölün karşısındaydı ve geri dönmeden önce kardeşleriyle konuşmaya dalacağına hiç şüphe yoktu. Ama Marlene her an ortaya çıkabilirdi ve Rachel onu çok sevmesine rağmen, şüphelerini henüz kimseye söylemeye hazır değildi. İsteyeceği son şey, yanlış bir alarm olması için birilerini umutlandırmaktı.

Ethan'la bebek sahibi olmaya çalıştıkları bilgisinin beraberinde getireceği kaçınılmaz soru ve endişeleri de istemiyordu. Şimdilik bu onların kendi değerli sırlarıydı. Artık sadece Rusty biliyordu ve Rachel, Rusty'nin bunu gizli tutacağını umuyordu.

Yolda bir araç sesi duyunca nabızı hızlandı. Bakışları cama kaydı ve Rusty'nin cipi olduğunu görünce rahatlayarak sarktı.

Biraz sonra Rusty elinde sade, kahverengi bir kâğıt çuvala kapıdan içeri daldı.

"İki tane aldım," dedi bir tanesini çantadan çıkarmaya başlarken. "İlk sonuç ne olursa olsun iki tane almanın daha iyi olacağını düşündüm, sadece emin olmak için."

Rachel gülümsedi ve Rusty'ye sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. Bunu benim için yaptığın için minnettarım."

Rusty dikkatle çekildi, gözleri endişeyle kararmıştı. "Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi Rachel? Yani eğer hamileysen."

Rachel kısık bir sesle, "Bu çok iyi bir şey olurdu," dedi.

Rusty gülümsedi. "O zaman testin pozitif çıkması için parmaklarımı çapraz yapacağım. Ama tüm dünyanın öğrenmesini istemiyorsan acele etsen iyi olur. Eğer Marlene gelir ve seni bir çubuğa işerken bulursa, tüm aile kısa sürede toplanır."

Rachel güldü ama kutuyu Rusty'den aldı ve aceleyle banyoya doğru yürüdü. "Sen benim gözcüm ol," diye geri seslendi.

"Ben kapıyı korurum," dedi Rusty, banyonun hemen dışından gelen eğlenceli bir sesle.

Rachel kutuyu aceleyle açarken elleri titriyordu. Elleri o kadar çok titriyordu ki, ambalajından çıkardığı çubuğu neredeyse düşürüyordu.

Her şeyi uygun şekilde yaptığından emin olmak için talimatları iki kez okuduktan sonra, kendini sakinleşmeye ve elindeki göreve odaklanmaya zorladı.

Ve sonra, ilk testin sonuçlarını bekleyerek kendini delirtmemek için, ikinci teste girmeye yetecek kadar sıktı.

Kıyafetlerini düzeltti, ellerini yıkadı ve ardından saatini kontrol etti, tüm bunları yaparken tezgahın üzerinde duran çubukların üzerindeki küçük gösterge pencerelerinden kaçındı.

Sonra baktı. "Rachel?"

İlk başta cevap vermedi.

"Rachel, orada her şey yolunda mı? Çok sessiz."

"İçeri girebilirsiniz," diye çıkmayı başardı Rachel.

Kapı açıldı ve Rusty başını içeri uzatıp Rachel'in açıkça baktığı şeye baktı.

"İkisi de olumlu," diye mırıldandı Rachel.

Sonra başını kaldırıp Rusty'ye baktı, damarlarında korku, heyecan ve saf adrenalin pompalanıyordu.

Rusty gülümsedi. "Bu iyi, değil mi?"

"Bu harika," diye nefes aldı Rachel.

Gözleri yaşlarla doldu ve sonra Rusty ona sarıldı, Rachel kendisini saran duygu dalgasıyla savaşıırken ona sıkıca tutundu.

Rusty sert bir sesle, "Tebrikler," dedi. "Senin adına sevindim, Rachel."

"Teşekkür ," dedi Rachel ve uzaklaşırken ona sulu bir gülümseme verdi.

Rusty başını iki yana salladı ve cık cık diye bir ses çıkardı. "Anne Kelly buraya gelmeden önce sulu ve kırmızı gözlerinden kurtulsan iyi olur. Ördeğin ardıç böceğine saldırmasından daha hızlı davranacaktır. Ethan'a ailenin geri kalanından önce söylemek istediğini varsayıyorum."

Rachel bir el bezi aldı ve üzerine soğuk su tuttu. "Evet, tabii ki biliyorum. Bunu gizli tuttuğun için sana minnettarım, Rusty. Çok şaşırdım. Yani, tamamen beklenmedik bir şey değil. Bunun mümkün olduğunu kesinlikle biliyordum. Sadece bu kadar hızlı olacağını hiç düşünmemiştim. Yaşanan onca şeyden sonra, denemeye başladıktan sonra hamile kalmamın aylar hatta yıllar düşünmüştüm. Buna alışmak için biraz zaman istiyorum ve herkese söylemeden önce Ethan'a mükemmel bir anda söyleyebilmek istiyorum."

El bezini sıkıp gözlerine ve yüzüne bastırdı. Bezi indirdiğinde yüzünü buruşturdu.

"Daha önce bir kez düşük yaptığım gerçeği de var, bu yüzden hamileliğin ilerleyen dönemlerine kadar bu haberi vermenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum."

Rusty'nin yüzü sempatiyle buruştu. "Bu sefer iyi olacağına eminim. Ailenin senin etrafında kenetleneneceğini biliyorsun. Parmağını bile kıpırdatmana izin verirlerse şanslısın."

Rachel burnunu büktü. "Ethan zaten işe döneceğim için mutlu değildi. Şimdi gerçekten çıldıracak."

Rusty'nin yumuşak kıkırdaması banyoda yankılandı. "Eminim onu kısa sürede yola getirirsin. Sanki onu parmağında oynatmıyormuşsun gibi."

Rachel sırttı ve sonra damarlarında çalkalanmış bir gazoz gibi baş döndürücü bir heyecan dolaştı.

"Aman Tanrım, Rusty, hamileyim!"

Ciyaklamak ve daireler çizerek dönmek gibi saçma bir şey yapmak istedi.

"Yaşasın!" Rusty bağırdı.

Rachel'ın ellerini tuttu ve ikisi de ip atlayan küçük kızlar gibi bir aşağı bir yukarı zıpladılar. Rachel kahkahalara boğuldu ve sonra Rusty de ona katıldı.

"Alo? Rachel? Rusty? Hepiniz burada mısınız?" "Kahretsin, bu Marlene!" Rachel fısıldadı.

Rusty dudaklarını kapatıp fermuarını çeker gibi yaptı ve sonra Rachel'a göz kırptı. Rachel düşüncesizce diğer kıza sarıldı ve minnettarlıkla onu sıktı.

"Teşekkür ," diye fısıldadı kulağına ısrarla.

"Sorun değil," diye fısıldadı Rusty. "Şimdi gidip Kelly Anne'nin bize yemek için ne getirdiğine bakalım."

*

Akşam telaşlı bir faaliyet vardı. Marlene gelmişti ve Ethan'ın tahmin ettiği gibi bir orduyu doyuracak kadar yiyecek getirmişti. Ya da en azından Kelly klanının çoğunluğunu.

Ethan kısa bir süre sonra tüm kardeşlerinin yanı sıra bir aile dostu ve KGI üyesi olan Swanny ve Ethan'ın babası Frank Kelly ile birlikte geldi. Kimse Frank'in bir şey yapmasına izin vermeyecekti ama o istediği gibi organize edebilir ve denetleyebilirdi.

Birkaç yıl önce kalp krizi geçirmişti ve tüm aile üyelerinin aklında hala bu vardı. Onu kaybetme fikri bile hepsini dehşete düşürmüştü.

Rachel kendi payına düşen kutuları toplasa da, Rusty her zaman devreye girerek Rachel'ın çok ağır bir şey kaldırmadığından emin oluyordu. Rachel gülümsemesini güçlükle zapt edebiliyordu. Rusty, Rachel'ın hamile olduğunu bildiği halde ona karşı son derece korumacı davranıyor, Rachel'ın ağır bir şey taşımasına itiraz ettiğine dair en ufak bir imada bile bulunmuyordu.

"İlk günün nasıldı, tatlım?" Garrett, Rachel'ı kucağına çekerken sordu.

Sarılmaya karşılık verdi ve onu sıkıca kucakladı. Garrett her zaman en sevdiklerinden biri olmuştu. İlk düşük yaptığında yanında olmuştu ve geri dönüşü ve iyileşmesi sırasında da sadık bir dost ve yaslanacak bir omuz olmuştu.

"Harikaydı. Çok korkmuştum ve gergindim ama çok iyi geçti. Çocuklar müthişti. Daha önce öğretmenlik yaptığım dönemden birkaç öğretmen hala oradaydı ve hepsi beni tekrar hoş karşıladı. Gerçekten çok güzeldi. Çok sevdim."

Garrett gülümsedi ve onun saçlarını karıştırdı. "Bu harika. Sesinizin bu kadar mutlu geldiğini duyduğuma sevindim."

"Hey Garrett, daha çok çalış ve daha az konuş," diye seslendi Sam odanın öbür ucundan.

Garrett gözlerini devirdi ama kolunu Rachel'ın omuzlarından bırakıp kardeşlerine doğru ilerledi.

Rachel büyük, gürültülü Kelly ailesine bakarken gülümsedi. Ethan, üç ağabeyi ve iki küçük erkek kardeşiyle tam ortadaydı. Sam en büyükleriydi. Garrett bir yaş küçüktü. Sonra Donovan ya da ailenin çoğunun ona verdiği isimle Van vardı. Sonra Ethan ve sonra da ikizler, Nathan ve Joe.

Altı kişiden dördü evliydi. Sadece Donovan ve Joe henüz durulmamıştı ve durulma belirtisi de göstermiyorlardı. Rachel onların düzenli bir ilişkileri olduğundan bile emin değildi.

hayatlarındaki kadın. KGI ile o kadar meşguldüler ki bu onlara çok fazla boş zaman bırakmıyordu ve buldukları zamanı da genellikle aileleriyle geçiriyorlardı.

Bir elini karnının üzerine koydu, midesinin derinliklerinde bir heyecan pırıltısı vardı. Şimdiye kadar sadece Sam ve karısı Sophie'nin çocuğu olmuştu. Charlotte. Ailenin her bir üyesi tarafından üzerine titrenen sevimli bir bebek.

Garrett ve eşi Sarah, Nathan ve eşi Shea gibi daha yeni evlenmişlerdi ve her iki çift de henüz bir aile kurma arzusunu dile getirmemişti.

Aralarında en uzun süredir Ethan'la birlikteydi. Sık sık ilk çocuklarını düşürmemiş olsaydı hayatlarının ne kadar farklı olacağını merak ederdi. Belki Ethan SEAL ekibinden hiç ayrılmazdı. Belki şimdi bile hâlâ donanmada olurdu. Belki de Güney Amerika'ya merhamet görevine gitmezdi. O zamanlar bunu, evliliğinin korkunç gerçekliğinden kaçmak için olduğu kadar, desteklediği amaç için de yapmıştı.

Bebeklerini kaybetmek pek çok şeyin katalizörü olmuştu. Ya şöyle olsaydı oyunu oynamak aptalcaydı ama yine de her şeyin ne kadar farklı olabileceğini merak etmekten kendini alamıyordu...

"Her şey yolunda mı Rachel?"

Gözlerini kırptırdı ve Joe'nun önünde durduğunu görmek için başını kaldırdı, gözleri endişeyle kararmıştı. Sonra diğerlerinin dikkatini çekmemiş olmayı umarak hızla etrafına bakındı. Onu rahatlatmak için onlar da mobilyaları kamyonu yüklemekle meşguldü.

"Her şey yolunda," dedi içten bir gülümsemeyle.

Ve bu bir yalan değildi. Her şey yolundaydı. İyiden de öte. Hatta belki de mükemmeldi.

Gülümsedi, yüzündeki endişe yerini rahatlamaya bırakmıştı.

"Akşam yemeği molası zamanı," diye seslendi Marlene birkaç dakika önce toparlanmakta olduğu mutfaktan.

Oğulları bir ılık attı ve Rachel arkasına yaslanıp Kelly ailesindeki normal yaşam tarzının tadını çıkardı. Bolca sevgi, koşulsuz destek, her zaman bir yardım eli ve bolca yiyecek, Anne Kelly sayesinde.

Oğlunu ya da kızını getireceğı bir aileydi bu ve sabırsızlanıyordu. ocuğı bu kadar sevgi ve sadakatin şemsiyesi altında büyüyeceğı için ne kadar şanslıydı. Ethan ona doğru yürüdü, kolunu omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Hey, aç mısın? Sırtlanlar hepsini yemedenden önce gidip yiyecek bir şeyler alalım."

Rachel kahkaha atarak ruhundan taşan neşenin bir kısmının dışarı çıkmasına izin verdi. Odanın öbür ucundan Rusty'nin sırıtışını yakaladı ve diğer kızla gizli bir gülümsemeyi paylaştı.

Ethan'ın kendisini mutfağına doğru götürmesine izin verirken, ona baba olacağını söylemenin mükemmel yolunu hayal ediyordu.

Bölüm 4

Kamyon yeni eve indirilip her şey hazırlandığında saat geç olmuştı. İşin tuhafı, Rachel geceyi eski evleri yerine burada geçirebilmek için önce yataklarının taşınmasında ısrar etmişti.

Eski ev demek garip geliyordu. Ethan hâlâ yeni bir ev fikrine alışmamıştı. Yerleşkenin duvarları arkasında yaşamaları gerektiği fikrine katılıyordu. Karısının güvenliğini sağlayacak her şeyi kabul ediyordu. Ya da en azından ona ek bir koruma önlemi sağlıyordu.

Ama Rachel taşınmaya hevesli görünüyordu. Eski hayatlarını terk ettiği için pişmanlık duyduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Yatağa uzanıp onun duşu bitirmesini ve kendisine katılmasını bekledi. Bu düşünce kafasını kurcalamamalıydı ama tam olarak anlamlandıramadığı bir şey vardı. Rachel'la her şeyin yolunda olup olmadığını ve taşınmayı gerçekten de görüldüğü kadar iyi karşılayıp karşılamadığını merak ediyordu.

Onu üzmekten sonsuz endişe duyuyordu. Kardeşleri onu bu kadar abartmaması ve konusunda uyardı. Onu boğmaması için. Haklı olduklarını biliyordu ama daha önce hiç bu kadar sevdikleri bir kadının öldüğünü bilerek yaşamamışlardı. Onu kendilerinden uzaklaştırmışlardı. Onu reddettiklerini. Sevgisini alıp yüzüne fırlatmışlardı.

Ethan bunların hepsini yapmıştı. Bunları yaşamıştı. Rachel'ın o uçak kazasında öldüğünü öğrendiği gün kalbinin ta kendisi elinden alınmıştı.

Bugün bile hâlâ soğuk terler dökerek uyanıyor, kızın burada olduğuna dair kendini rahatlatmak için çılgınca yanına uzanıyordu. Hayatta olduğuna. Onun yanında.

Bu yüzden biraz zorba davrandıysa, bu elbette anlaşılabilir bir şeydi. Çok az insan sevdiği birini kaybetmiş ve sonra mucizevi bir şekilde geri kazanmıştı. Onu bir daha kaybetmeyeceğinden emin olmak istiyordu.

Banyo kapısı açıldı ve Rachel dışarı çıktı, teni duşun sıcaklığıyla pembeleşmiş ve parlıyordu. Saçları ıslaktı ve yatağa doğru yürürken havluyla kuruluyordu.

Üzerinde onu çılgına çeviren ufacık, minicik bir ipek kaşkorse vardı. Şortu -eğer öyle denebilirse- kışını zar zor örtüyordu ve tişörtü göğüslerinin arasına dalmış, neredeyse göbek deliğini açıkta bırakıyordu.

Hiç bir şey giymese de olurdu, ki bu onun için çok daha iyi olurdu, ama sonra onu acımasızca kızdırmayı ve sonra vücudundan küçük kumaş parçalarını yırttığında masum gibi davranmayı severdi.

Onu Güney Amerika'dan getirdikleri günden bu yana çok şişmanlamıştı. Çelimsizliğin sınırındaydı. Hatta çok zayıflamıştı. Eski halinin hayaleti gibiydi. Zayıftı. Gözlerinin altında ve içinde derin gölgeler vardı. Saçları özen gösterilmeden kesilmişti ve son derece zayıf görünüyordu. Sanki en ufak bir şey dengesini bozacakmış gibi.

Görünüşü ne kadar aldatıcı olabilirdi, çünkü onun gibi hayatta kalabilmek için çelikten dövülmüş ve bir savaşçının iradesine sahip olması gerekirdi.

Şimdi kıvrımları geri dönmüştü, gerçi her zaman daha söğüt gibiydi. Ama kırılğan görünümünü kaybetmişti. Kalçaları daha yuvarlaktı. Göğüsleri bile daha dolgundu ve çok ihtiyacı olan kiloları almıştı.

Saçları yeniden uzamıştı; gür, parlak ve sağlıklı görünüyordu. Gözleri memnuniyetle parlıyordu. Onun bu bakışından hiç sıkılmamıştı. Onu iliklerine kadar umutsuzluk içinde görmüştü ve eğer böyle bir şeyi bir daha görmek zorunda kalmasaydı, bu çok

Yakında. Onun bir daha böyle bir umutsuzluk hissetmemesi için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

"Bana bir tarak ver de saçını tarayayım," diye teklif etti.

Ona ayak parmaklarını kıvıran bir gülümseme gönderdi. Saçlarının taranmasından hoşlandığını biliyordu ve bu ona da en az onun kadar zevk veren basit bir şeydi. Ona sarılmak için bir bahaneydi. Ona dokunmak için. Onunla vakit geçirmek ve sadece... olmak için.

Daha önce bu tür şeyleri hafife almıştı. Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktı.

Banyodan bir tarak aldı ve sonra yatağa sürünerek girdi ve adam başlığa yaslandıktan sonra bacaklarının arasına yerleşti.

En alttan başladı ve tarağı nazikçe saçlarının arasında gezdirdi. Kadın başını arkaya yatırdı ve adam onun gözlerinin kapalı olduğunu, yüzünde derin bir memnuniyet ifadesi olduğunu görebildi.

Gülümsemek onun için otomatik bir şeydi. Duygu düğümü oluşup gevşedikçe göğsü gerildi ve sonra gevşedi, sıcaklık ruhuna kadar yayıldı.

Tanrım, ama bu kadını seviyordu. Onsuz olmayı hiç istemedi.

Saçlarını çözmeyi bitirdiğinde öne doğru eğildi ve boynunun yan tarafını öptü, tüm vücuduna yayıldığını hissettiği bir ürperti uyandırdı.

"Bir fikrim var," diye mırıldandı imalı bir şekilde. "Düşünüyordum da, pijama dediğin o ipeksi şeyleri çıkaralım ve sonra o bebeği yapma alıştırmaları yapalım. Pratik mükemmelleştirir ya da öyle derler."

Tamamen hareketsiz kaldı ve sonra etrafında dönerek bacaklarının arasında dizlerinin üzerinde ona bakacak şekilde pozisyon aldı.

"Bu konudan bahsetmişken..." diye başladı.

Onu dikkatle inceledi ve son zamanlarda aklını hamilelik fikrinin meşgul edip etmediğini merak etti.

Belki de bu yüzden onun ruh halini tam olarak anlayamıyordu.

"Tereddütlerin mi var?" diye sordu. "Çünkü eğer öyleyse kesinlikle sorun değil bebeğim. Kendini rahat hissetmen için ne kadar beklemek gerekiyorsa o kadar beklemekte bir sakınca görmüyorum. Hazır olduğundan emin olmanı istiyorum."

Bir yanı onun yeniden düşünmesini umuyordu. Henüz fiziksel ya da duygusal olarak hamileliğe dayanacak kadar güçlü olduğundan emin değildi. Ve Tanrı korusun, tekrar düşük yaparsa ne olacaktı? Bu onu harap ederdi ve onun bu şekilde incinmesine dayanamazdı.

Sonra gülümsedi ve bu o kadar nefes kesici bir güzellikteydi ki bir an için ciğerlerine hava girmesini zorlayamadı.

Adamın ellerini kendi ellerinde topladı ve göğsüne doğru çekti, elleri adamın ellerinin üzerindeydi ve tenine bastırıyordu. Kadının sıcaklığı parmaklarına sızarken kalbinin hafif ritmini hissedebiliyordu.

"Görünüşe göre pratik yapmaya hiç ihtiyacın yok," dedi fısıltıyı zor geçen bir ses tonuyla. "Görünüşe göre tam bir uzmansın. Başardık Ethan. Bir bebek yaptık!"

Kaşları havaya kalktı ve ağzı açık kaldı. Dağınık aklını toplamaya çalışırken şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne yaptık?" diye sordu kısık sesle.

Gülümsemesi daha da genişledi ve gözyaşları gözlerinde parlayarak onları parlak, zengin bir kahverengiye dönüştürdü.

Titreyen ellerini kızın yüzünü çerçevelemek için kaldırdı ve göz kapaklarından taşan gözyaşlarını parmaklarıyla uzaklaştırdı.

"Bebeğimiz mi olacak?" diye fısıldadı.

Başını salladı, gözleri yıldızlar gibi parlıyordu.

Aynı anda çok sayıda duygunun saldırısına . Tarifsiz bir sevinç. Minnettarlık. İç burkucu

Korku. Ellerinde tuttuğu kadına karşı ezici bir sevgi ve şefkat.

"Ne zaman? Nasıl?"

Zırvalayan bir aptala dönüşmeden önce konuşmasını bitirdi.

"Rusty bu gece eve geldikten sonra bana hamilelik testi almaya gitti. Ben banyoda hastaydım, o da benim için dışarı çıktı. İki tane aldı ve ben de yaptım. İkisi de pozitif çıktı."

Kaşlarını çattı. "Hasta mısın? Sen iyi misin?"

Ona doğru eğildi, yüzünü onun boynunun yan tarafına doğru soktu. "Ben iyiyim. Sadece normal hamilelik şeyleri. Şarabı yudumlamamalıydım. Biliyordum... Yani bir ihtimal olduğundan şüpheleniyordum. Birkaç gündür kendimi kötü hissediyorum. Sabahları ve öğleden sonraları hastalanıyorum. Aşırı yorgunluk. Göğüslerimde hassasiyet. Sanırım bunu doğrulamaktan korkuyordum."

Ellerini onun vücudunda gezdirdi, okşadı, sadece bir şekilde ona dokunmak istedi. Yanağını başının üstüne koydu ve onu daha da sıkı kucakladı, kalbi göğsünden fırlamak üzereydi.

"Şimdi iyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu endişeyle.

Onun gülümsemesini boynunda hissetti.

"Şu anda daha mükemmel olamazdım. Tam olmak istediğim yerdeyim."

Ağzı tehlikeli bir şekilde kendi ağzına yaklaşıp kadar onu vücudundan daha da yukarı çekti.

"Son zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" Gülümsemesi bir kez daha tüm odayı aydınlattı.

"Aslına bakarsanız öyle, ama ben bunu duymaktan hiç bıkmadım."

"Bir bebek," dedi hayretle.

Bu onun için kavrayamayacağı kadar büyük bir şeydi. Oh, bunun hakkında konuşmuşlardı. Ciddi ciddi. Bebek sahibi olmayı denemeye karar vermeleri kolay olmamıştı. Aylar sürmüştü.

Tüm olasılıkları, ortaya çıkabilecek potansiyel sorunları, ebeveynliğe hazır olup olmadıklarını, kırılğan ilişkilerinin söz konusu risklere dayanıp dayanamayacağını konuşmak için.

Terapide bile bu konuyu konuşmuşlardı.

Bu kararı verirken hiçbir şeyi hafife almamıştı ama Ethan şimdi gerçekler gözlerinin önüne serilince şaşkına .

Bir bebek.

Bir oğul ya da bir kız.

Rachel'ın bir parçası, onun için dünyalara bedel olan bir kadın. Onun için her şey demekti.

Kendi gözleri yandı ve rahatsızlığı gözlerini kırıpıştırarak uzaklaştırdı. Midesi bir top gibi sıkıştı ve göğsü rahatsız edici bir şekilde gerildi ve büküldü.

"Bundan memnun musun?" diye sordu endişeyle.

Adam şaşkınlıkla onun gözlerindeki endişeli parıltıya baktı. Burunları birbirine değene ve nefesleri birbirine karışana kadar ona daha da yaklaştı.

"Bebeğim, çok heyecanlıyım. Söyleyecek kelime bile bulamıyorum. Mutluluk mu? Şu anda hissettiklerim için çok korkakça bir kelime. Tanrım, mutluyum ama aynı zamanda senin için çok korkuyorum."

Gülümsemesi nazikti ve uzanıp onun yanağına dokundu. "Ben iyi olacağım Ethan. Artık sen varsın."

O tek ifade. Sadece bu basit kelimeler bile onu çözecek güce sahipti. Kendini tamamen parçalanmaktan ve mankenlikten kurtarmaktan alıkoymak için gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

"Evet, artık bana sahipsin," dedi boğuk bir sesle, o kadar tıkanmıştı ki kelimeleri güçlkle çıkarabiliyordu.

Ona daha önce sahip olmamıştı. İkisi de bunu biliyordu. İlişkilerini erkenden terk etmişti. Ona ihtiyacı olduğunda hiç yanında olmamıştı. Ve düşük yaptıktan sonra daha da kötüleşti.

Hayatındaki tek iyi şeyi neredeyse yok ediyordu. Mantiğın ötesinde sevdiği tek kişiyi ve onu kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapmıştı.

"Ben hep yanında olacağım Rachel. Sen bebeğimiz de bana sahip olacaksınız. Yemin ederim. Seninle olup olmadığım konusunda asla endişelenmene gerek kalmayacak."

Sevgi dolu elleriyle onun yanağını okşadı ve sonra ağzını dikkatle onunkine bastırdı.

"Endişelenmiyorum Ethan," diye fısıldadı Ethan'ın ağzına, Ethan soluğunu içine çektiğinde sözcükleri yutuldu.

"Ailenin geri kalanına ne zaman söylemek istiyorsun?" diye sordu.

Çok heyecanlanırlardı. Kardeşlerinin çoğu evlenmiş olsa da Rachel hâlâ ilkti. Kardeşleri ve ailesi tarafından çok seviliyordu. Kayınbiraderleri tarafından da. Rachel'in hamileliği büyük bir sevgi ve coşkuyla karşılanacaktı. Doğum günü geldiğinde tüm Kelly'lerin hastanenin etrafında toplanacağından ve nefeslerini tutarak oğlunun ya da kızının gelmesini bekleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Uzaklaşırken gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. İlk kez gözlerinde endişe yanıyordu.

Ona uzanmak onun için otomatikti. Ellerini tutmak. Onu bir şekilde rahatlatmak için.

Tedirginlikle titriyordu.

"Henüz bir şey söylememiz gerektiğini sanmıyorum," dedi alçak bir sesle. "Henüz erken. Açıkçası en son ne zaman regl olduğumu hatırlamıyorum. Doğum kontrol hapi kullanmayı bıraktıktan sonra düzensiz adet görmeye başladım ve bu konuda hiçbir şey düşünmedim. Bu yüzden açıkçası ne kadar ilerlediğimi bilmiyorum. Bir doktora görünene kadar da bilemeyeceğim."

Bir nefes daha aldı ve ilerledi.

"Bu büyük duyuruyu yapmaktan ve herkesin bizim için çok mutlu ve heyecanlı olmasından ve sonra bir şey olmasından nefret ediyorum. Tıpkı geçen seferki gibi," diye boğuldu.

Ona sarıldı ve eliyle saçlarını okşadı. İlk düşük birkaç yıl önce gerçekleşmiş olmasına rağmen, onun için dün gibiydi çünkü bu olayı yakın zamana kadar hatırlayamamıştı.

"Buna dayanabileceğimi sanmıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Kaybımızı bilmemiz yeterince kötü olurdu, ama diğer herkesin de yas tutması gerekecek. Diğerlerine söylemeden önce ben biraz daha ilerleyene kadar beklemeyi tercih ederim."

"Katılıyorum," dedi kararlı bir şekilde.

Yutkundu ve adamın gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "Benimle doktora gelir misin? Benimle olmanı çok istiyorum. Her adımımı paylaşmanı.

süreç benimle."

Nazik elleriyle kadının omuzlarını kavradı ama bakışları niyetli ve sertti.

"Rachel, bebeğim, yolun her dakikasında seninle olacağım. Yemin ederim. Benim için senden ve bebeğimizden daha önemli bir şey yok. Ne KGI, ne görev. Hiçbir şey. Bunu anlamanı istiyorum. Geçmişte aramızda ne olursa olsun, bu yeni biz, tamam mı? Önce sen geleceksin. Her zaman."

Gözlerinde sevinç parladı. Ve rahatlama. Geçmişte yaptığı hataların acı verici bir hatırlatıcısıydı. Ama onlar bir daha asla yapmayacağı hatalardı.

Elini, ince göbeğinin üzerinde durana kadar üstünün ipeksi korsajından aşağı kaydırды.

"Bizim çocuğumuz," dedi şaşkınlıkla.

Ellerini onunkilerin üzerine koydu ve sıktı. Eline bir damla nem damladı ve başını kaldırıp kadının yanaklarındaki gümüş rengi izlere baktı.

İlk kez, onun gözyaşlarını görmek kalbini parçalamadı. Çünkü bunlar keder ya da acı gözyaşları değildi. Aşırı sevinç gözyaşlarıydı. Gülümsemesi bir mil kadar genişti ve hayatında gördüğü en güzel manzaraydı.

Bacaklarının arasında diz çökmüş, mutluluk gözyaşları dökerken elleriyle karnını sardığı bu anıyı ölüm döşeğine kadar taşıyacaktı.

"Ethan," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Evet, öyle yaptık," diye mırıldandı ağzını yutmak için bastırmadan hemen önce.

Bölüm 5

Rachel'in Ethan uyandığında kalkması ve Ethan koşuya çıktığında kahvaltı hazırlaması normaldi. Rahatça alıştıkları bu sabah rutinini seviyordu.

Ethan antrenmandan sonra bir şişe su içtikten sonra bir fincan kahve içmeyi sevdiği için genellikle bir demlik kahve hazırlardı. Ama bu sabah -geçen haftanın her sabahında olduğu gibi- kahvenin kokusu onu neredeyse öldürüyordu.

Alnından boncuk boncuk terler akıyor ve isyan eden midesini sakinleştirmek için büyük nefesler yutuyordu. Ne yazık ki, kahvaltı için yaptığı tipik yemekler, hamile olduğu için artık ona hiç uymuyordu.

Yumurtalar kusma isteği uyandırırđı. Pastırma midesini bulandırıyorđı. Tatlı ekmekler dişlerini sıkmasına ve burnundan nefes almasına neden oluyordu. Tek güvenli seçenek kuru tost ya da kruvasan veya bisküvi gibi ekmek ürünleri gibi görünüyordu.

Ethan koşudan döndüğünde tezgâhın üzerine eğilmiş, sakin nefesler alıyordu.

"Rachel?" diye sordu sertçe. "İyi misin?"

Yüzüne yatıştırıcı bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak hızla arkasını döndü. İsteddiği son şey onun endişelenmesiydi. Onun yardımı olmadan bunu kendi başına yeterince yapardı.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlattı. "Gerçekten. Sadece artık bazı yiyecekler beni sinirlendiriyor. Özellikle de . Sabahları midem çok bulanıyor. Öğleden sonraları daha az ama yine de dikkatli olmam gerekiyor. Özellikle yumurta ve domuz pastırması semptomlarımı tetikliyor gibi görünüyor."

Ethan kaşlarını çattı ve sonra onu dikkatlice pastırmanın hâlâ cızırdadığı ocaktan uzaklaştırdı.

Yumurtalar sertleşiyor ve kabarıyordu. "Otur," diye emretti.

Sonra ocağa dönüp yumurtaları ve pastırmayı bitirdi ve o izlerken tabaklara koydu.

"Ne yiyebilirsin?" diye sordu. "Tost.

Bir kruvasan. Kuru herhangi bir şey." "Ne içebilirsin?"

Burnunu kırıştırdı. "Çoğunlukla Sprite ama bizde hiç yok. Dün marketten sadece temel ihtiyaçlarımı aldım. Bugün tam kapsamlı bir alışveriş yapmam gerekiyor."

Ekmek kızartma makinesine ekmek atarken kaşları daha da çatıldı.

"Taşınmanın geri kalanı hakkında konuşmamız gerekiyor. Gidip kutuları ve eşyaları toplamayı planladığını biliyorum ama evde tek başına ağır eşyaları toplamam fikrinden hoşlanmıyorum. Henüz aileye söylemek istemediğini biliyorum, bu yüzden onlara neden pek bir şey yapmanı istemediğimi anlatamayız."

Kadın itiraz etmeye başladı ama adam başını salladı, gözleri Kelly'lerin meşhur inatçılığıyla parlıyordu.

"Bugün Cumartesi. Bugün antrenman , bu yüzden kardeşlerimin kutuları paketlemeye ve kamyonu yüklemeye yardım etmek için müsait olup bakacağım. Bu hafta sonu hepsini tek seferde halledebilirse, haftalarca bu ıvır zıvırın paketini açmak zorunda kalmayız."

O da başıyla onayladı. "Alışverişe gitmem gerek. İhtiyacımız olan şeylerin bir listesi var. Rusty'yi arayıp gitmek isteyip istemediğini soracağım."

"İyi fikir."

Kızarmış ekmeği hafifçe yağladı ve tabağı barın üzerinden ona doğru kaydırdı. Midesi guruldadı ve ağzı, genellikle hastalanmadan hemen önce yaptığı o iğrenç şekilde sulandı.

Dikkatle ekmeğe baktı ve sonra Ethan'a göz attı. Yüz ifadesi endişeliydi ama o bile sırf onu yatıştırmak için ekmeği yiyemezdi.

"Yapamam," dedi dürüstçe.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu endişeyle.

Gülümsedi ve başını salladı. "İyi olacağım. Son birkaç gündür sabahları pek bir şey yemiyorum. Genellikle öğlen saatlerinde midem protesto etmeye ve bir şeyler yemek istemeye başlıyor."

"Özellikle canınızın çektiği bir şey var mı? Siz söyleyin, ben öğle yemeğinde yemenizi sağlayayım."

Göğsü ona duyduğu sevgiden dolayı ağrıyordu.

"Belki öğle yemeği için değil ama biri bu akşam ızgarayı açıp Kelly barbeküsü yapmak isterse kesinlikle şikayet etmem."

Ethan kurnazca, "Van'ı çağıracağım," dedi. "Senin için hiçbir şeye karşı koyamaz. Ona biraz istediğini söylersem yapacaktır."

Rachel kahkahalarını bastırarak başını salladı.

"Tamam, sen diğer evden kalan eşyaları almak için çocukları çağır, ben de Rusty ile alışverişe gideyim."

"Evet," dedi Ethan. "Tabii çocuklardan birinin seninle alışverişe gelmesine ihtiyacın yoksa. Çok ağır bir şey kaldırmamı istemiyorum."

Gözlerini devirdi. "Sanırım bakkaliye işlerini halledebilirim.

Dışarıdayken ızgara için de bir şeyler alacağım."

Ethan başıyla onayladı.

Rachel tam çaldığı sırada cep telefonuna uzandı. Gelen numaraya baktı ve yerel bir numara olduğunu fark etmek dışında, adres defterinde bu numaraya rastlamadı.

"Alo?" dedi telefonu kulağına götürürken. "Bayan Kelly.

Ben ortaokuldan Müdür Talbot.

Okul. Bugün nasılsın?"

"Ben iyiyim, teşekkür ederim," dedi kibarca.

"Cumartesi günü aradığım için özür dilerim ama öğretmenlerimden biriyle ilgili bir sorunum var. Bayan Ashton dün gece bir trafik kazası geçirdi."

"Umarım iyidir."

"Tamamen iyileşecek. Ancak birkaç hafta boyunca dışarıda olacak ve ben de onun yerini doldurmak için çabalıyorum. Acaba o izindeyken onun sınıfını devralmakla ilgilenir misiniz?"

Rachel'ın gözleri büyüdü. "Evet, evet, elbette isterim."

Barın karşısından Ethan'ın kaşlarının soru sorar gibi havaya kalktığını görebiliyordu ve ona birazdan haber vereceğini belirtmek için bir parmağını kaldırdı.

"Bu harika. Devreye girme isteğinizi takdir ediyoruz. Pazartesi günü biraz erken gelmek isterseniz, diğer öğretmenlerden biri size çocukların nerede olduğu konusunda bilgi verecektir."

"Sorun değil. Orada olacağım."

"Tamam o zaman, Pazartesi günü görüşürüz ve tekrar teşekkür ederim."

"Sorun değil. Sonra görüşürüz."

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve Ethan'a baktı, heyecanı omurgasında dans ediyordu.

"Diğer öğretmenlerden biri birkaç haftalığına izinli olacak ve yerine benim geçmemi istiyorlar."

Ethan bir an sessiz kaldı. Konuşurken kelimelerine dikkat ediyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun? Hamileyken işe geri dönmek?"

Ona şaşkın bir bakış fırlattı. Bunun iyi olmayacağı hiç aklına gelmemişti.

Ethan aceleyle, "Çalışmamalısın demiyorum," diye ekledi. "Ve kesinlikle çalışmanı istemediğimi de söylemiyorum. İstemesem bile," diye ekledi pişmanlıkla. "Sadece bunun sana ya da bebeğe zarar vermeyecek bir şey olduğundan emin olmak istiyorum."

Gerginliği azaldı ve gülümsedi. "İyi olacağız. Hamile kadınlar her gün çalışıyor. Eğer oturmak zorunda kalırsam

tüm hamileliğim boyunca evde kalırsam delireceğim. Asla başaramayacağım. Öğretmenlik bana takıntılı bir şekilde bebek için endişelenmek yerine odaklanabileceğim bir şey verecek."

Ethan başını salladı. "Sadece emin olmanı istiyorum."

"Öyle," dedi kararlılıkla. "Şimdi Rusty'yi arayıp yola çıkacağım, böylece bütün gün alışveriş yapmamış oluruz. Bu akşam barbekü yapmayı düşünüyorum."

Bölüm 6

Rachel mesajlarını kontrol etti ve Ethan'dan gelen üç mesajı görünce gülümsedi. İkisi işte nasıl olduğunu öğrenmek için onu kontrol ediyordu, üçüncüsü ise okuldan hemen sonra, yaşadıkları yere çok uzak olmayan, sınırın hemen ötesindeki Murray, Kentucky'de bir kadın doğum uzmanından randevu aldığını bildiriyordu.

Murray'de büyük bir kadın kliniği vardı ve Paris, Tennessee'deki çok daha küçük hastane ve klinik yerine orayı kullanmayı tercih etti.

Onunla klinikte buluşacağını belirten kısa bir mesaj gönderdi ve dikkatini tekrar önündeki kâğıtlara verdi. Planlama dönemi idi ve sınıfta öğrenci yoktu ve ürkütücü bir sessizlik hakimdi.

İlk günü iyi geçmişti. Beklediğinden çok daha iyi. Garip bir şekilde, bir önceki hafta yerine geçtiği gün yaşadığı sinir krizini yaşamamıştı.

En azından şimdilik, bu onun sınıfıydı. Bunlar onun çocuklarıydı.

Sınıftaki kızlardan birinin kâğıdına geldiğinde kaşlarını çattı. Rachel bu çocuğun özellikle zeki olduğunu biliyordu. Notları çalışkan ve derslerini çok ciddiye alan biri olduğunu gösteriyordu.

Test tamamlanmamıştı bile. Kenarlarda aşağı yukarı karalamalar vardı. İsim doldurulmuştu ve cevapladığı birkaç soru "Umurumda değil" ya da "Kimin umurunda?" yanıtlarını taşıyordu. Geri kalanlar boş bırakılmıştı ve kâğıt yıpranmış ve buruşmuştu.

Sanki kız tüm test süresi boyunca kıpırdanmış ve onunla oynamış gibi.

Rachel testi bir kenara bıraktı, konuyu daha derinlemesine araştırmaya kararlıydı.

Sınav kâğıtlarının geri kalanını notlandırmaya dalmıştı ki zil çaldı ve dikkati dağıldı. Bir an sonra öğrenciler odaya girmeye başladı ve o da hemen kâğıdı yanlış ve cevapsız sorularla dolu olan kızı aramaya koyuldu.

Adı Jennifer'dı ve güzel, utangaç küçük bir kızdı. Makyaj yapmaya başlayan ve erkeklere çılgınca ilgi gösteren sınıf arkadaşlarının çoğuna henüz yetişememişti.

Rachel, Jennifer'ın yerine oturup masasında kamburlaşmasını ve önünden başka hiçbir yere bakmamasını izledi.

Bir şeyler fena halde ters gidiyordu ve Rachel çok karmaşık olmamasını umuyordu.

Jennifer'la meşgul olduğu gerçeğini fark ettirmeden sınıfta rahatça devam etmek zordu. İsteddiği en son şey kızı rahatsız etmek ya da dikkatleri onun üzerine çekmekti.

Günün son zili çalıp çocukları otobüs ve araba sıralarına gönderdiğinde Rachel rahat bir nefes aldı.

"Jennifer," diye seslendi usulca, kız odadan çıkmak için ayağa kalktığı anda. "Bir dakikanızı alabilir miyim lütfen?"

Jennifer döndü, gözleri endişeyle irileşmişti. Gerginlik ondan somut dalgalar halinde yayılıyordu ve masaya yaklaşırken kıpırdandı.

"Seni fazla tutmayacağım, böylece otobüsünü kaçırmazsın," dedi Rachel nazikçe. "Daha önceki sınav kâğıdına bakıyordum ve neyin yanlış olduğunu merak ettim. Sınavda iyi performans göstermemek senin yapacağın bir şey değil. Tüm derslerin ortalaması A olan mükemmel bir öğrencisin."

Jennifer'ın yüzü buruşurken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Özür dilerim Bayan Kelly. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. I

çok kızgın ve üzgündü."

Rachel elini Jennifer'inkinin üzerine koydu ve hafifçe sıktı. "Senin için bir sınav notundan daha çok endişeleniyorum. Evde her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye hıçkırdı Jennifer. "Annem ve babam ayrılıyor ve bu berbat bir şey. Çok benciller. Sürekli kavga ediyorlar ve kendilerinden başka kimseyi düşünmüyorlar. Beni umursamıyorlar."

Küçük kızın gözlerindeki yıkımı gören Rachel'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. On üç yaş her koşulda çok zor bir yaştı. Hele bir de tüm aileniz gözünüzün önünde parçalanıyorsa.

"Çok üzgünüm tatlım," dedi Rachel. "Ne kadar üzgün olduğunu biliyorum. Eminim annen ve baban seni çok seviyordur. Bazen yetişkinler kendilerini unutur ve duygusal tepkiler verirler ve çoğu zaman istemedikleri şeyler söylerler."

"Belki," diye mırıldandı Jennifer.

Rachel, "Yarın öğle tatilinde gelmeye ne dersin, sınavını tekrar yapmana izin veririm," diye teklif etti.

Jennifer başını kaldırdı, gözleri öncekinden biraz daha umutluydu ve o kadar da çaresiz değildi. "Bunu benim için yapar mısın? Ben ikinci bir şansı hak etmiyorum. Her şeyi berbat ettim."

Rachel gülümsedi. "Tatlım, hepimiz ikinci bir şansı hak ediyoruz."

"Teşekkürler, Bayan Kelly. Siz en iyisisiniz. Ben burada olacağım. Söz veriyorum."

"Başını dik tut, tamam mı? Her şey daha iyi olacak."

Jennifer iç çekti ama yapmadı Cevap ver.

O döndü,

Kitaplarını göğsüne bastırdı ve aceleyle kapıdan çıktı.

*

Rachel muayene odasında şaşkın bir sessizlik içinde oturmuş, doktorun söylediklerini güçlükle sindirebilmişti. Doktorun tahminine göre en az on iki haftalık olduğunu öğrenmek yeterince şok ediciydi, ama fetüsün yaşını belirlemek için iç sonogram yaptığında iki kalp atışı tespit etmişti.

İkizler.

Kafasını bile toparlayamıyordu. Ellerini birbirinden her ayırdığında titriyordu, bu yüzden sonunda pes etti ve onları kucağında sıkıca kavuşturdu.

Ethan onun oturduğu, bacaklarının kenarından sarktığı muayene masasına yaslandı ve en az onun kadar şokta görünüyordu.

Nefesi küçük odada patlayıcı gibiydi. "Vay anasını," diye nefes aldı. "İkizler."

Sonra ona döndü, gözleri heyecanla parlıyordu.

"İkizler!" dedi yine.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve ardından Ethan'ın omuzlarına yapışarak onu heyecanla sarsmaya başladı.

"Aman Tanrım, Ethan. İki bebek."

Başının döndüğünü hissetti ve bir an için beş santimlik topuklu ayakkabılar giymiş sarhoş bir parti kızı gibi yalpaladı. Ethan onu yakaladı ve muayene masasından düşmemesi için sabit tuttu.

"Vay canına, tatlım. Neden buraya gelip oturmuyorsun? Kafanı çarpmanı istemiyorum."

Onu duvara sandalyeye götürdü ve sonra aşağı indirdi. Önünde diz çöktü, kızın ellerini kendi ellerinde birleştirdi.

"Çok kutsanmış durumdayız," diye fısıldadı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Kızın yanağındaki saçları düzeltti ve kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözlerinde sevincin yanı sıra endişe de vardı.

"Dikkatli olmak zorundayız bebeğim. Ağırdan alman gerekecek. Sana ya da bebeklere bir şey olmasını istemiyorum."

Ona doğru eğildi ve alnını onunkine değdirdi. "Korkudan aklımı kaçırmak üzereyim ama o kadar mutlu ve sersemim ki patlayabilirim."

Onu usulca öptü. "Ben de korkuyorum. Dehşete düşmek muhtemelen daha iyi bir kelime. Bu sefer farklı olacak Rachel. Yemin ederim."

Ona uzun uzun baktı, sözlerindeki samimiyeti kavrarken içinde derinlerden sevgi fışkırıyordu. "Anılarımın çoğunu kaybettim," dedi alçak bir sesle.

"Bazıları geri döndü. Bazıları gömülü kaldı. Ama belki de düşük, ikimizin de bir kenara koymayı ve ait olduğu yerde, geçmişte tutmayı kabul ettiğimiz bir anı olmalıdır. Burada ve şimdi yeri yoktur ve kalplerimizi pişmanlıkla ağırlaştırmaktan başka bir amaca hizmet etmez."

Uzun bir süre tamamen sessiz kaldı. O mavi gözlerde yanan zengin bir duygu vardı. Dudakları sıkıydı, sanki duygularına sıkı bir tasma takmış ve kendini kontrol altında tutuyordu.

"Seni seviyorum," dedi.

Onu kollarının arasına aldı ve öyle sıkı tuttu ki nefes alamadı. Nefesleri göğsünden düzensiz bir şekilde çıkarken, tüm vücudu ona yaslandı.

"Ben de seni seviyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Tanrım, seni çok seviyorum Rachel. Bebeklerimizi seviyorum."

Yavaşça onu bıraktı ve geri çekildi, yüzünde huşu dolu bir ifade vardı.

"Bebeklerimiz," diye fısıldadı.

Gözyaşları umursamadan yanaklarından aşağı süzüldü ve dudaklarını yukarı doğru çatlatan geniş gülümseme yüzünden yüzü acıdı.

"Sanırım haberin nasıl karşılandığı konusunda endişelenmeme gerek yok," dedi doktor kapı aralığından.

Rachel ve Ethan döndüklerinde orta yaşlı kadın doğum uzmanının kapıda durduğunu ve yüzünde bir sırtış olduğunu gördüler.

Ethan ayağa fırladı ve Rachel da ayağa kalkmaya başladı ama doktor onu aşağı indirdi.

"Otur, otur," diye ısrar etti. "Seni fazla tutmayacağım. Tüm bunların senin için büyük bir şok olduğunu biliyorum ve her şeyi içine sindirmek için zamana ihtiyacın var."

Ethan, "Bunu söylemenin bir yolu da bu," diye mırıldandı.

Doktor muayene masasına yaslanmış, kadının dosyasını inceliyordu.

"Daha önce bir düşük yaptınız, bu doğru mu?"

Rachel, hiçbir şeyin coşkusunu azaltmasına izin vermeyerek başını salladı.

"Düşükler çoğu insanın sandığından çok daha yaygındır," diye devam etti doktor. "Tamamen normal bir hamilelik geçirmemeniz ve iki sağlıklı, ciyaklayan bebek doğurmamanız için açık bir neden yok."

Bu görüntü karşısında sırttı ve Ethan uzanıp onun elini sıktı.

"Otomatik olarak yüksek risk kategorisine giriyorsunuz, çoğul gebeliği olan herkes gibi," dedi kesin bir ifadeyle. "Bu, dinlenmek için ekstra özen göstermeniz gerektiğinden başka bir anlama gelmiyor. Sakin olun. Ağır bir şey kaldırmaya çalışmayın. Aşırıya . Orta düzeyde egzersiz iyi olur. Çok yorucu olmasın. Yeterince yediğinizden emin olun. Eğer iki kişilik yemek atasözü doğruysa, o zaman üç kişilik yediğinizin farkına varın."

Son sözünü söylerken kıkırdadı.

"Şimdilik seni ayda bir göreceğim, daha sonra iki haftada bir görmek isteyeceğim. Seni daha çok izleyeceğiz."

yakından takip edeceğiz ve doğum tarihiniz yaklaştıkça bebekleri izleyeceğiz. Bazı durumlarda, bebekleri normal gebelik süresi dolmadan önce almak gerekli olabilir, ancak her zaman daha fazla tam süreli ikiz seti doğmaktadır. Bu gerçekten anneye ve bebeklere bağlıdır. Ama o köprüyü oraya vardığımızda geçeceğiz. Şimdilik evinize gidin, kutlama yapın, sakın olun ve dört hafta sonra tekrar burada görüşürüz. Herhangi bir sorunuz ya da sorunuz olursa beni aramaktan çekinmeyin."

Ethan elini uzatarak, "Teşekkür ," dedi.

Doktor gülümseyerek Ethan'ın elini sıktı ve ardından Rachel'inkini aldı. "İkinizi de tebrik ederim."

Rachel, Ethan'ın sözlerini yankılayarak, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Doktor ortadan kayboldu ve ikisini muayene odasında yalnız bıraktı. Rachel sandalyeden kalkarken, hemşire elinde bir randevu kartı ve doğum öncesi vitamin reçetesiyle içeri daldı.

"HCG seviyelerinizin olması gereken yerde olduğundan emin olmak için gelecek ay geldiğinizde tahlilleri yeniden yapmak isteyeceğiz. Endişelenecek bir şey yok. Sadece rutin şeyler."

"Teşekkür ," dedi Rachel.

Hemşire gülümseyerek odadan çıktı ve Ethan ile Rachel'a önden gitmelerini işaret etti.

Rachel bekleme salonunda uyuşmuş bir halde, şok ve sevinç arasında bir yerde yürüyordu. Hâlâ her şeyi sindirememişti.

"Araba kullanabilecek misin?" Ethan kaşlarını çatarak sordu.

Kliniğe ayrı araçlarla gittiklerini hatırlayarak gözlerini kırıştırdı. Etrafını saran sisin bir kısmını silkeledi ve sonra başını salladı.

"Ben iyiyim. Seni takip edeceğim. Arabamı burada bırakmanın bir anlamı yok."

Onu kollarına çekti ve uzun, tatlı bir öpücük verdi.

"İkizler. Hala inanamıyorum."

Başını hüzünle salladı. "Ben de yapamam. Aman Tanrım. Yakında göstermeye başlayacağımı biliyorsun. Her an olabilir. Şimdiden on iki haftalık olduğuma inanamıyorum. İki tane de orada olsa, plaj topu gibi patlayacağım."

Ethan gözlerinde sıcak bir parıltıyla, "Gelmiş geçmiş en sevimli, en muhteşem hamile kadın olacaksın," dedi.

"Oh, Ethan. Tüm bunları kabullenemiyorum bile. Sanki her an biri beni çimdikleyecek ve ben de uyanacağım ve bunların hepsi bir rüya olacakmış gibi hissediyorum. Bu en harika haftaydı. Yeni evimize taşındık. Tekrar öğretmenliğe başladım. Ve şimdi bir yerine iki bebeğimiz olacak."

Yüz ifadesi tamamen ciddileşti. Yüzüne dokunmak için uzandı, fısıltı yumuşaklığında bir okşamayla elmacık kemiğinin kıvrımını okşadı.

"Seninle geçirdiğim her gün, uyanmaktan korktuğum bir rüya gibi. Sen bir hediyesin Rachel. Sen ve bebekler bana verilen en değerli hediyesiniz. Bunu hak etmiyorum ama Tanrı şahidim olsun ki hayatımın sonuna kadar bunun kıymetini bileceğim."

Bölüm 7

Rachel eski evinin önünde durmuş, anahtarları elinde, Ethan'la evliliği boyunca evim dediği yere bakıyordu.

Emlakçı az önce gitmişti ve ön bahçesine yepyeni bir "satılık" tabelası asılmıştı.

Pişmanlık belirtisi olup olmadığını anlamak için duygularını inceledi. Üzüntü. Hatta nostalji. Ama parmağını koyabildiği tek şey... rahatlamaydı.

Artık hamile olduğu için, bebeklerini Rachel için hâlâ bu kadar karanlık olan bir yere getirmeyeceği gerçeği rahatlamasını daha da artırıyordu.

Derin bir nefes aldı ve kendini bırakmak için çaba sarf etti. Geçmişi. Anıları. Acıyı. Ve üzüntüyü. Dünkü acıların yerini alacak çok fazla neşe vardı. Yeni bir ev. Rahminde yuvalanmış değerli bebekler. Onu çok seven bir koca ve bir aile.

Gözlerini kapattı ve sonbahar rüzgârlarının yüzüne vurmasına izin verdi. Beton yürüyüş yolundaki yaprakların çizikleri ve uzaktaki dumanın belli belirsiz kokusu değişen mevsimin habercisiydi.

Değişim havadaydı.

Değişen mevsimler. Değişen hayatlar. Hepsi daha iyisi için.

Çakıl yolda gıcırdayarak ilerleyen bir arabanın sesi onu daldığı hayallerden uzaklaştırdı ve dönüp kimin yaklaştığına bakarken kaşları birbirine çatıldı.

Araç baldızı Sophie'nin cıpiydi ama durduğunda Sophie direksiyondan inerken Sarah ve Shea da araçtan atladılar.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Rachel şaşkınlıkla sordu. Shea kendini beğenmiş bir tavırla, "Seni akşam yemeği için kaçırıyoruz," dedi.

Sarah gülümsedi ve başını salladı. "Evet. Biz de tam olarak bunu yapıyoruz. Big Sandy'ye gidip Yem ve Tahıl Değirmeni'nde yemek yeriz diye düşündük."

"Oh yum. Zayıf noktayı kesinlikle biliyorsunuz." "Şu sıralar biraz kız kıza vakit geçirebilirsin diye düşündüm." Sophie yumuşak bir sesle konuştu. "Son zamanlarda seninle ilgili çok şey oluyor."

"Kulağa kesinlikle mükemmel geliyor," dedi Rachel, her ikisinin de gözlerindeki dostluktan etkilenererek.

Son bir kez döndü ve evin boş kabuğuna baktı. Artık onun üzerinde hiçbir gücü yoktu. Ondan ve barındırdığı anılardan kurtulmuştu. Artık bırakabilir ve geleceğe odaklanabilirdi.

Sophie, "Neden seni yeni eve kadar takip etmiyoruz, böylece arabayı bırakabilirsin ve sonra hep birlikte benim SUV'uma bineriz," diye önerdi.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi Rachel.

Shea, "Ben Rachel'la geliyorum," diye gönüllü oldu. "Bir dakika içinde görüşürüz çocuklar."

Shea, Rachel'ın Honda Accord'unun yolcu koltuğuna tırmanırken Rachel direksiyona geçti.

"Sam bu gece Charlotte'a bakacak mı?" Uzaklaşırken Rachel sordu.

Shea kıkırdadı. "O ve Nathan bebek bakıcılığı görevindeler. Sophie'nin telefonunun bir saat içinde patlamaya başlayıp başlamayacağını görmek ilginç olacak."

"Yeri gelmişken, cep telefonumu alıp Ethan'a ne yaptığımızı anlatan bir mesaj gönderebilir misin? İçeri girip açıklama yapmazsam zaman kazanmış olurum."

"Elbette."

Shea, Rachel'ın telefonunu eline aldı ve mesajlarda Ethan'ı gördü ve hemen dondu kaldı.

"Rachel?"

"Hmm?" Rachel sorgulayan bir ses çıkardı, mahalleden çıkıp otoyola saparken gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Bakın, meraklı falan değildim. Tam burada ve gözden kaçırmak imkansız."

Rachel hareketsiz kaldı. "Oh, kahretsin. Tamamen unutmuşum. Düşünmüyordum bile."

"Bu hamile olduğun anlamına mı geliyor?" Shea tereddütle sordu.

Rachel iç çekti. "Evet, öyleyim."

Shea ona şüpheli bir bakış gönderdi. "Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun."

Rachel gülümseyerek parladı. Mutlu değil miydi? Milyon yıl geçse bile.

"Çok mutluyum," dedi yumuşak bir sesle. "İkimiz de mutluyuz. Sadece sana ya da bir başkasına bu şekilde söylemeyi planlamamıştım. Daha yeni öğrendik. Büyük bir şok yaşadım. İlk şüphelendiğimde, her ihtimale karşı ilk üç aylık dönemin bitmesini beklemek istemiştım..."

"Anlıyorum," dedi Shea.

"Ama sonra doktora gittik ve düşündüğümde daha ilerideymişim. Ve..." Shea'ya baktı ve bağırmamak için dudaklarını ısırdı. "İkizlerimiz olacak."

"Aman Tanrım, Rachel!" Shea çığlık attı. "Vay anasını. İkiz mi? Ciddi misin sen?"

Rachel başını salladı, bu sırada yüzü gülüyordu. "Ama henüz kimseye söyleyemezsin. Doğru zamanı beklemek istiyoruz. Dürüst olmak gerekirse, aileme böyle bir şey söylemeden önce benim de buna alışmam için birkaç güne ihtiyacım var."

"Ah Rachel, Ethan ve senin adına çok mutluyum," dedi Shea hülyalı bir iç çekişle. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Aman Tanrım, çok heyecanlıyım! Teyze olacağım!"

Rachel gülerek, "Sen zaten bir teyzesin, salak," dedi.

"Evet, ama ben geldiğimde Charlotte zaten buradaydı. İlk kez en başından beri burada olacağım."

Rachel uzanıp onun elini sıktı. "Burada bizimle olduğun için çok mutluyum, Shea. Keşke Grace daha sık burada olabilseydi."

Shea'nın yüz ifadesi kız kardeşinden bahsedilince hiç değişmedi. Grace, KGI'nın ekip liderlerinden biri olan Rio ile evliydi ve Rio görevde olmadığı zamanlarda Belize'de yaşıyorlardı.

Kız kardeşleri bu kadar benzersiz kılan şey, her ikisinin de telepatik yeteneklere sahip olması ve uzak mesafelerden iletişim kurabilmeleriydi.

"Onunla her gün konuşuyorum," dedi Shea neşeyle. "Neredeyse onun burada olması gibi bir şey. Rio da göreve çıktığında onu da getiriyor. Grace ve Elizabeth'in yalnız kalması fikrinden nefret ediyor."

Elizabeth, Rio ve Grace'i bir araya getiren görevde babası öldürüldükten sonra Rio ve Grace'in evlat edindiği ergenlik çağındaki kızdı. Rio ikisine karşı da delicesine korumacıydı. Ama KGI'daki tüm erkeklerin bir mil genişliğinde koruyucu çizgileri vardı.

Rachel'ın bir zamanlar neredeyse düşmek üzere olduğu köprünün üzerinden geçmeye başladıklarında, avuç içleri direksiyonda terledi ve içgüdüsel olarak en iç şeritte kalarak hızlandı.

Karşıya geçtiklerinde direksiyon avuçlarının altında nemlenmişti.

Bir gün o köprüden duyduğu korkuyu yenebileceğini umuyordu ama köprüyü görmek bile hâlâ omurgasında bir panik dalgası yaratıyordu.

Yerleşkenin kapısına geldiklerinde, Rachel bir an için güvenlik kodunu öğrenemedi. Orada oturmuş tuş takımına bakıyor, kendini en büyük aptal gibi hissediyordu.

Shea, "39561*425," diye ekledi.

"Teşekkür ederim," dedi Rachel şifreyi girerken. "Evime bir güvenlik ağından geçerek girmek zorunda kalmaya hâlâ alışamadım."

Shea omuz silkerek, "Bu çocukların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyor," dedi. "Sanırım çocuklar doğduğunda biz de aynı şeyi hissedeceğiz."

"Haklısın," diye onayladı Rachel.

Ve bu doğrudu. Her şeyden önce çocuklarının güvende olmasını istiyordu. Geçtiğimiz yıllarda ailenin başına gelenler düşünüldüğünde, çocuklarının risk altında olabileceğine inanmak hiç de zor değildi.

Kelly'lerin üstlendikleri mesleğin ve dahil oldukları görevlerin acıklı bir gerçeği bu.

Arabayı uzaktaki evine doğru sürdü. Ailenin diğer üyeleriyle birlikte bir yerleşkede yaşama fikri kulağa biraz saçma ve hatta ürkütücü geliyordu. Ancak her ev, diğer evlerden mahremiyetini koruyacak şekilde düzenlenmişti. Ailenin geri kalanını istedikleri kadar az ya da çok görebiliyorlardı. Diğer planlı alt bölgelerde yaşamaktan hiçbir farkı yoktu. En azından bu şekilde komşularını seçebiliyorlardı.

Evler dağınıktı ve her biri muhteşem bir su manzarasına sahip olacak şekilde göle sırtını dayamıştı. Eğitim tesisleri ile planlama ve hazırlıkların yapıldığı savaş odası evlerden oldukça uzaktaydı, böylece konutlarda en azından bir normallik görüntüsü vardı.

Şimdiye kadar tek direnenler Donovan ve Joe ile tabii ki Frank ve Marlene'di. Sam ailesi üzerinde durmadan çalışıyordu ama onlar kırk küsur yıldır yaşadıkları evden taşınmayı düşünmeyi reddediyorlardı.

Rachel onları gerçekten suçlayamazdı ama o da Sam gibi onların güvenliği için endişeleniyordu. Marlene zaten olmuştu.

bir kez kaçırmıştı. Bu, tehlikenin her an ne kadar yakınımızda olduğunu hatırlatan keskin bir hatırlatma olmuştu.

Rachel yanaştığında Ethan kamyonetine yaslanmış onları bekliyordu. Shea'ya bir gülümseme sundu ve Sophie, Rachel'in arkasından cipiyle yanaşırken bir merhaba dedi.

Rachel'in dudaklarına bir öpücük kondururken, "Kızlar gecesi, ha?" dedi.

"Evet. Sam ve Nathan, Sam ve Sophie'nin evinde kaleyi koruyorlar. Gidip onlara manevi destek sunmalısın."

Ethan güldü. "Daha çok Charlotte tırnaklarını boyarken izleyeceğim ve sonra onlara amcık diyeceğim."

Sophie Ethan'a ters ters baktı. "Bekle Ethan. Senin günün yaklaşıyor. Bayan Charlotte seni köşeye sıkıştıracak ve garanti ederim ki o çocuğa hayır diyemeyeceksin ve pembe, simli tırnakların ve ayak tırnakların olacak."

"Tanrı olsun," diye mırıldandı

Ethan. Kadınların geri kalanı güldü.

"Hazır mısın, Rachel?" Sophie sordu.

Kadınlar gitmek için dönerken Ethan, "İyi eğlenceler ve dikkatli olun," dedi.

Rachel ve diğerleri el salladıktan sonra Sophie'nin cipine geri döndüler.

Otuz dakika sonra Big Sandy Yem ve Tahıl Değirmeni'nin arka tarafındaki yuvarlak masalardan birine oturmuş, buzlu çaylarını yudumluyor ve yemeklerinin gelmesini bekliyorlardı.

Sarah boğazını temizledi. "Kadeh kaldırmayı öneriyorum."

Sophie kavanoz kupasını eline aldı. "Oh, söyle. Güzel bir tost için hazırım."

Sarah ciddiyetle, "Gerçekten olaylı birkaç yıla ve Kelly'lerin her zaman yaptığı gibi zirveye çıkmaya," dedi. "Ve!" diye araya girdi diğerleri kadeh kaldıracakken. "Rachel ve Ethan'ın yeni başlangıcına."

Shea, Rachel'a gizli bir gülümseme gönderdikten sonra kadehini kaldırdı. Rachel kayınbiraderine sırtarak, "Buna kesinlikle içerim," dedi.

Gecenin geri kalanı gülmek ve Kelly erkekleriyle dalga geçmekle geçti ama kadınların kocalarına akıl almaz bir sevgi besledikleri açıktı. Kelly kardeşlerin de eşlerini aynı derecede şiddetle sevdikleri aşikârdı.

Rachel evliliğinden olan kız kardeşlerine özlemle baktı ve hepsini çocuklu olarak hayal etti. Bayramlar ve doğum günleri. Hepsi tek bir çatı altında toplanmış, Frank ve Marlene'in hem kan hem de fahri çocuklarını seyrediyordu. Marlene, sahiplenilmek isteseler de istemeseler de insanları sahiplenme eğilimindeydi.

Bu rastgele düşünce karşısında Rachel'ın kaşları çatıldı ve kaşlarını çattı.

"Sean'ı son zamanlarda gören oldu mu? Taşınma ve öğretmenliğe geri dönme çılgınlığı yüzünden onu haftalardır görmedim. Taşınmaya yardım etmeye de gelmedi ki bu onun yapacağı bir şey değil. Her zaman yardıma koşmaya çok isteklidir."

Sean, Rachel eve döndükten sonra hâlâ yolunu bulmaya çalışırken birden fazla kez onun yanında olmuştu. Şerif yardımcısı Kelly kardeşlerin hepsinden daha gençti ama yaşından çok daha büyük biri kadar sağlam ve güvenilirirdi.

"Geçen gün Sam'in telefonda onunla konuştuğunu duydum," diye söze girdi Sophie. "Sean, Henry County ve eyalet polisiyle işbirliği içinde bir dava üzerinde çalışıyormuş. Büyük bir uyuşturucu çetesi gibi görünüyordu. Bunun için şehirden ve eyaletten adamlar getirmişler. Çok uzun saatler çalışıyormuş. Sam onun için endişeleniyor gibiydi."

Rachel iç çekti. "Keşke KGI için çalışsa dediğim zamanlar oluyor ama henüz o kadar tecrübesi yok ve sonra kocalarımızın yaptığı türden görevlere gitmesinin daha güvenli olacağını düşünmenin ne kadar aptalca olduğunu düşünüyorum."

Sarah başını salladı. "Yine de ne demek istediğini anlıyorum. Böyle bir yedekleme sistemine sahip olduğunu düşünmek güven verici, biliyor musun? Sean'ın şu anda birlikte çalıştığı adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ama bizimkilerin ona göz kulak olacağını kesinlikle ."

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum," dedi Rachel onaylayarak. "Swanny onlara katıldığında çok mutlu olmuştum."

"Ben de," dedi Shea . "Kalbim onun için acıyor. O çok yalnız. Onun ve Nathan'ın nelere katlandığını bir bilerseniz..."

Sesi kesildi ve yüz hatları donuklaştı. Rachel elini sıkmak için ona doğru uzandı. Shea, Nathan ve Swanny'nin düşman tarafından aylarca işkence gördükten sonra kaçmalarına yardım etmek için çok şey yapmıştı. İki adamın neler herkesten çok o biliyordu. Biliyordu çünkü onlarla birlikte ve onlar için acı çekmişti.

Sophie kıkırdayarak, "Anne Kelly onu yola getirecektir," dedi. "Onun etrafında nasıl olduğunu görüyor musun? Çok sevimli. tarafından tamamen şaşırtılmış durumda. Onu okşuyor ve ona bebeğim diyor ve yemin ederim koca adam onun ayaklarının dibinde eriyip gidiyor."

Herkes güldü ve Rachel'ın kalbi sıcaklıkla doldu. Hayat güzeldi. En iyisiydi. Etrafı onu seven ve onun da tüm kalbiyle sevdiği insanlarla çevriliydi.

Başka bir aile üyesine yardım etmek için elinden geleni yapmayacak doğuştan ya da evlilikten tek bir Kelly bile yoktu. Kısa bir süre sınıfındaki Jennifer'ı ve küçük kızın ailesinin kötüleşmesinden dolayı ne kadar üzgün olduğunu düşündü.

Boğazındaki düğümü yuttu. Ama Tanrı'nın lütfuyla gidiyorum.

O olmuştu. Sadece ikinci bir şansı vardı. Kefaret.

"Sence P.J. geri dönecek mi?" Sarah sakin bir sesle sordu. "Onun için çok endişeleniyorum."

Diğerleri sessizliğe gömüldü.

P.J. her ikisinin de hayatında önemli bir rol oynamıştı. Rachel'ı Kolombiya'dan kurtarma görevine gitmişti. Sophie kendini Marlene Kelly ile takas edip deli babasının yanına döndüğünde de oradaydı. Sarah'nın kardeşi, Sarah'ya sıkılan bir kurşunla öldüğünde de oradaydı. Ve Shea, Shea ve kız kardeşi Grace'in peşindeki insanlar tarafından kaçırıldığında Shea' Nathan'la yeniden bir araya gelmesinde etkili olmuştu. Bu nedenle, Grace KGI üyelerinin ölmesini önlemek için teslim olduğunda kadınların kocalarını korumak için oradaydı.

P.J. KGI'nin demirbaşlarından biriydi. Her zaman oradaydı ve hayatlarını tehlikeye attıklarında kocalarını koruyordu. Rachel diğer kadına duyduğu minnettarlığı asla tam olarak ifade edemeyecekti. Söylenecek yeterli kelime yoktu.

Sadece bir gün deneme fırsatı bulacağını umuyordu.

P.J. aylar önce ortadan kaybolmuştu ve ekibi kayıplarının yasını tutuyordu. Onsuz aynı değillerdi.

Sophie yumuşak bir sesle, "Ben de onun için endişeleniyorum," dedi.

"Geri dönecek," dedi Shea kendinden emin bir şekilde, ancak sesi inandırıcılıktan yoksundu. "O güçlü ve savaşçı biri. Onun pısırik olduğunu düşünmüyorum. Sadece zamana ihtiyacı var."

Herkes başını salladı. Bu hepsinin aşına olduğu bir kavramdı. Zaman tüm yaraları iyileştirirdi. Zaman ve... aşk.

Sarah saatini kontrol etti ve üzüntüyle yüzünü buruşturdu. "Bu işi bir an önce bitirsek iyi olur. Çocukların sabah erkenden eğitim için kalkmaları gerektiğini biliyorum."

"İş için erken kalkmam gerekiyor," dedi Rachel alaycı bir ses tonuyla. İç çekti. "Bunu söylemek kulağa çok hoş geliyor."

tekrar."

"Hoşuna gidiyor mu?" Sarah sordu.

"Gerçekten öyle," diye cevap verdi Rachel. "İlk gün geri dönene kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Öğretmenliği seviyorum. Bu benim kimliğimin bir parçası ve farklı bir insan olmaktan yoruludum."

"Aferin sana," dedi Sophie, elini sıkmak için uzanarak. "Hepimiz seninle gurur duyuyoruz Rachel. Sen tam bir örneksin. Kızımın seni örnek almasından çok memnunum."

Rachel'in ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı ve diğer kadınlara aklını kaçırmışlar gibi baktı. Sonra güldü çünkü elinde değildi.

"Gülme," dedi Sarah sakın sesiyle. "Hepimiz senin hikayenin farkındayız. Nelere katlandığınızı. Nasıl asla pes etmediğini. Ve ne kadar dirençli olduğunu. Senin yaşadıklarına katlanmak ve sadece hayatta kalmakla kalmayıp bu tür zorlukların üstesinden gelmek için çok güçlü bir kadın olmak gerekir."

"Tanrım, çocuklar, beni ağlatmayın," diye boğuldu Rachel.

Gözyaşlarının akmasını önlemek için öfkeyle gözlerini ovuşturdu.

Masanın etrafını saran kahkahalar, grubun üzerine çöken ciddi havayı dağıttı. Hesaplarını ödediler ve sonra kamyona doğru yola çıktılar.

Geri dönerlerken Rachel'in eli bilinçsizce karnına gitti ve rahminin derinliklerinde iki minik canı koruduğuna hayret etti.

Ailenin geri kalanına söylemek için sabırsızlanıyordu. O anın keyfini çıkarmak için sabırsızlanıyordu. Gölgede geçirdiği uzun bir sürenin ardından güneşe çıkacağı an bu olacaktı.

Bölüm 8

"Dışarıda geçirdiğin akşam hoşuna gitti mi?" Ethan onu kanepede kendine doğru çekerken sordu.

Adamın kollarına sokuldu ve çıplak göğsünün yanağına değmesinin keyfini çıkardı.

Onu çıldırttığını bildiği seksi gece kıyafetlerinden birini daha giymişti ve üzerinde boxer'ı vardı. Kanepeye uzanıp televizyon izledikleri ya da hiçbir şey konuşmadıkları böyle akşamları çok severdi.

"Eğlenceliydi. Birlikte bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu. Herkes çok meşguldü, Sarah ve Garrett ile Nathan ve Shea da balayına gitmişlerdi."

"Ve hareket ediyorduk," diye ekledi.

"Evet, sonunda," dedi mutlu bir iç çekişle.

Ona karşı hareketsiz kaldı, nefesi yumuşak ve düzgündü ama gergindi, kasları sert ve gevşememişti. Bir an sonra kendini yukarı doğru itti ve başını sorgulayıcı bir tavırla eğdi.

"Bir sorun mu var Ethan?"

Kasları bir an çatıldı ve sonra yüzleri daha düz olsun diye dirseğini yukarı doğru itti. Aklından geçenleri söylemekte tereddüt ediyor gibiydi.

"Hareket etmeye hevesli olduğunuz izlenimini edindim," diye söze başladı.

Başını salladı.

"Yeni ev için heyecanlı olduğumu biliyorum. Sanırım anlamıyorum..."

Dalıp gitti ve sonra dudaklarını kapattı, sanki onu rahatsız eden her neyse ondan bahsetmemeye karar vermiş gibiydi.

"Neyi anlamıyorsun?" diye sordu.

"Eski evimizden bu kadar farklı bir tasarım tercih etmenize şaşırdığımı itiraf ettim. Sanki hiçbir şeyin aynı olmamasını istiyor gibiydin. Sonra taşındığımızda çok rahatlamış göründün ve burada yaşamaya başladığımızdan beri daha mutlu olduğunu fark ettim."

Bir an onu inceledi, yapmak zorunda kalacaklarını bildiği bu konuşmadan nefret ediyordu. "Bu seni rahatsız ediyor."

Bunu bir soru olarak sormadı çünkü bunun onu rahatsız ettiği çok açıktı.

"Evet, sanırım öyle," diye itiraf etti. Sonra başını salladı. "Bu benim aptallığım. Sadece mutlu olmana sevindim. Mutlu olmanı istiyorum."

"Öyleyim," dedi nazikçe.

"Ama eski evde mutlu değildin."

Yavaşça başını salladı, ona yalan biliyordu. Ona yalan söylemeyecekti, duygularını incitmemek için bile.

"Neden?" diye sordu, sesi bu tek kelimeyle çatlıyordu.

Kendini yukarı doğru iterek, dizleri göğsüne doğru bükülmüş ve kalçası kasıklarına sıkıca yerleşmiş bir şekilde onun karşısına oturdu.

"Bunun benim için nasıl bir şey olduğunu anlamalısın," dedi alçak bir sesle. "Rastgele zamanlarda anılarımı geri kazanıyordum. Ve bir şey bana her geri geldiğinde, zihnimde taze ve canlıydı. Sanki yıllar önce değil de yeni olmuş gibi. Hepsi mutlu anılar değildi."

Çaresizce ona baktı, duymasını kolaylaştırmanın hiçbir yolu olmadığını biliyordu.

Adam irkildi ama sanki kefaretni ödemeye kararlıymış ve geri adım atmayacakmış gibi bakışlarını kızıdan ayırmadı.

söylediği ve yaptığı şeyleri hatırlattı.

"Hayatımın en kötü anlarından bazıları o evde yaşandı," dedi sesinde bir acıyla. "Eğer gerçekten yeni bir başlangıç yapacaksak, tamamen temiz bir sayfayla başlamamız gerektiğini hissettim. Ve şimdi buna sahibiz. Sahip olacağımız değerli bebekler için tam zamanında yepyeni bir ev Yeniden başlayabileceğimiz ve acı veren anıların yerine yeni anılar biriktirebileceğimiz bir yer."

Ethan'ın gözlerinde parıldayan nem, gözlerini kırpıştırarak kayboldu. Sonra onu aşağı çekti, eliyle ensesini kavradı. Alınları birbirine değdi, sonra da ağızları.

"Seni seviyorum," dedi, sesi pişmanlık ve çok fazla acıyla tıkanmıştı.

"Ben de seni seviyorum," fısıldadı.

"Bu ev senin için sadece mutlu anılar barındıracak," diye söz verdi. "Sen, ben ve bebekler için. Doğru şekilde başlayacağız."

Gülümsedi. "Evet, öyle yapacağız."

"Yeni yatak odasını henüz vaftiz etmedik," dedi, sesi boğuk ve imalı bir şekilde.

"Mmm, nasıl oldu da bunu kaçırdık?" "Bu derhal düzeltmem gereken bir hata."

"Katılıyorum."

Ayağa kalktı ve onu yere düşürmeden kalkabilmek için kanepeden aşağı doğru kaydı. Sonra uzandı ve onu kanepeden aldı.

Yavaşça adamın göğsüne yaslandı, adamın kolları onu sıkıca sarmıştı. Koruyucu. Ve çok sevgi dolu.

Onu yatak odasına taşıdı ve yatağa yatırdı, gözlerinde günahkâr bir vaatle ona baktı.

Elleri kadının kalçalarında gezindi ve parmaklarını saten şortun bel bandının altına kaydıldı. O sırada

yavaşça aşağı çekmeye başladı, gözleri karardı ve suçlayıcı bir şekilde ona baktı.

"İç çamaşırı yok mu? Başından beri beni baştan çıkarmaya niyetliydin."

Ona abartılı bir masumiyetle baktı ve gözlerini açarak ona baktı. "Belki."

Kıkırdadı ve sonra ağzını bacaklarının yumuşak birleşim yerine indirerek damara bir öpücük kondurdu. Karnının üzerinden göğüslerine doğru ürpertiler birbirini kovalarken kadın ürperdi ve gözlerini kapattı.

Bacaklarının arasındaki yumuşak ete daha derinden sokulurken, elleri yukarı doğru dolaşarak üst kısmı göğüslerinin üzerinde kaydırды. Parmakları acı verici bir şekilde dikleşmiş meme uçlarını bulduğunda, dili klitorisinin üzerinde gezinerek vücuduna bir başka kemik eriten zevk spazmı gönderdi.

Avuç içi saçlarının arasından süzülürken, parmakları başının üzerinde kıvrılıp bükülüyordu. Erotik bir görüntüydü, onu yönlendiriyor ve yönlendiriyor, onu orada tutuyor, böylece dili tam doğru yerlere çarpıyordu.

Yumuşak bir şekilde inledi ve onun sunduğu zevke ulaşırken ona doğru eğildi.

Başını kaldırdı ve sonra üstünü tamamen çıkarmak için vücudunda yukarı doğru hareket etti. Üstünü attıktan sonra başını kadının karnına doğru indirdi. İri elleriyle belini çerçeveleyerek, çocuklarının yuvalandığı rahminin üzerine öpücüklerin en şefkatlisini kondurdu.

"Annen ve baban seninle tanışmak için sabırsızlanıyor," diye fısıldadı tenine karşı.

"Ethan, sana ihtiyacım var," diye yalvardı, kalbi o kadar sevgi doluydu ki neredeyse patlayacaktı. "Benimle seviş, lütfen. Beklemek istemiyorum. Sana içimde ihtiyacım var."

Hemen hareket etmedi. Onun yerine göğsüne doğru ilerlemeden önce orta hattına doğru bir öpücük izi bıraktı. Büzülmüş bir meme ucunun etrafında bir iz yaladı ve sonra ağzına aldı.

Son derece nazikti. Hamilelik nedeniyle göğüslerinin ne kadar hassas olduğunu biliyor gibiydi. En ufak bir manipölasyonda nefesi kesiliyor ve duyuları merhamet için çığlık atıyordu.

Koyu renk kafası diğer meme ucuna gitti ve emmek için ağzına götürmeden önce sert tepenin etrafında tembelce benzer bir çizgi çizdi.

Sırayla her göğsünü ağzıyla dikkatlice çekiştirdi, zevkini artırdı ve vücuduna lezzetli bir gerilim dokudu. Adamın eli bacaklarının arasına kayarak nemli, şişmiş etine karşı sihrini konuştururken kadın daha da sıkı sarıldı.

"İçimde," diye soluk soluğa bağırdı. "Ethan, lütfen."

Bu bağlantı için çaresizdi. İki insanın birleşebileceği en samimi şekilde birleşmeleri için. Adamın iri bedeninin kendisininkinin üzerinde koruyucu bir şekilde durduğunu hissetmek istiyordu. Ona uyum sağlamak için gerilirken onun içeri girip çıktığını hissetmek.

Adam onun üzerinde dönerken gözleri kapandı, üzerine çıkmaya hazırlanırken bacağı agresif bir şekilde onunkinin üzerinde hareket ediyordu.

Ama onun kaslı vücudunun altında kendini bu kadar küçük ve narin hissetmesine bayılıyordu. Bir savaşçının vücudu. Yağsız ve sert. Hiçbir yerinde yedek et yoktu. Her hareketinde güç vardı. Bu yüzden ona karşı hep bu kadar dikkatli davranırdı. Gücüyle onu incitmek çok kolay olurdu.

"Seni yanımda istiyorum," dedi boğuk, muhtaç bir sesle.

Ellerini adamın kollarından geniş omuzlarına doğru kaydırды ve tırnaklarını adamın üzerine geçirerek onu işaretledi.

"Ben her zaman senin yanımdayım Ethan," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerini kapadı ve kendini onun açıklığına yerleştirirken inledi. Çenesindeki gerginliği görebiliyordu. Kendini tutmak için ne kadar uğraştığını biliyordu.

Sonra içeri doğru itti, içine doğru kayd, onu gerdi ve genişliğine uyum sağlaması için zorladı.

İç geçirdi ve yatağı doğru geri çekildi. Adamın etrafına bu kadar sıkı bir şekilde oturmanın verdiği his mutluluk vericiydi. Onun sahiplenmesiyle dokunulmamış hiçbir yanı kalmamıştı.

Bacaklarını daha yükseğe itmek için kendini yukarı doğru esnetti. Bu onu, sonuna kadar kayabilmesi için açılı bir şekilde her yerini almaya zorladı. Kalçaları bacaklarının arkasıyla buluştu, sonra daha da sert iterken daha da sert bastırdı.

Kadın yanıyordu. Adam geri çekilirken ve tekrar derinden sokarken huzursuzca kıpırdandı. Ve sonra tekrar.

Ağız sıcak ve ıslak bir şekilde kızın omzuna indi ve boynuna doğru ilerledi. Nefes nefese, kavurucu, ağız açık öpücükler. Dili kulak memesinin üzerinde çalıştı ve sonra dişleri altındaki hassas deriyi sıyırdı.

Orgazmı kabardıkça kontrolsüzce titredi, havai fişeklerle dolu bir gökyüzü gibi parladı. Zevk dalgaları dalga dalga vücuduna yayıldı, daha hızlı ve daha hızlı, daha sıkı ve daha sıkı, hepsi büyük bir fırtınalı patlamada serbest kalana kadar.

Kollarını ona dolayarak, tadını, kokusunu, içindeki derin hissini içine çekerek onu kendine yakın tuttu. Kalp atışları onunkine karşı sabitti. Vücudunun sıcaklığı onunkini kaplıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı tenine karşı. "Bu Bizim zamanımız. Bizim başlangıcımız. Sen, ben ve çocuklarımız."

Ona karşı ürperdi, sözleri onu uçurumun kenarına sürüklüyor gibiydi. Derinlere daldı ve sonra vücudu sarsılıp kabarıırken onun üzerinde kaskatı kesildi.

Onu kollarının arasına aldı, içinde nabızı atarken onu kendine doğru çekti.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," fısıldadı. "Her zaman. Sen benimsin. Her zaman benimsin. Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim."

Gölümsedi ve ona daha sıkı sarıldı. Gelecek onlar için ne getirirse getirsin, bununla birlikte yüzleşeceklerini biliyordu. Bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmayacaktı.

Bölüm 9

Rachel, Jennifer'ın tekrar sınavına geleceğini umarak öğle yemeğini sınıfta yedi. Saate baktığında yenilgiyi kabul etmeye hazırdı ki kapı açıldı ve Jennifer içeri baktı.

Rachel genişçe gülümsedi ve ona içeri girmesini işaret etti. "Çok mu geç kaldım?" Jennifer sordu.

"Tabii ki hayır. Çok vaktin var ve acele etmemeni istiyorum."

Rachel kâğıdı aldı ve Jennifer'ın alması için uzattı. Jennifer utangaç bir şekilde gülümsedi, testi aldı ve sonra ilk sıraya oturmaya gitti.

Rachel diğer kâğıtlara not veriyormuş gibi yaparken kirpiklerinin altından onu izliyordu. Jennifer'ın kaşları konsantrasyonla çatılmıştı ve soruları dikkatle okurken kalemin üzerindeki silgiyi kemiriyordu.

Bir zafer gülümsemesini zapt eden Rachel, zihninden yumruklarını sıktı.

Öğle yemeğinin bittiğini gösteren zil çaldığında Jennifer yüzünde memnun bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

"Bitirdim," diye duyurdu. "Ve sanırım hepsini doğru yaptım."

"Çok iyi," dedi Rachel gururla. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

"Teşekkür , Bayan Kelly. Bana bir daha verdiğiniz için. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

Rachel sert bir sesle, "Gördüğün gibi değil," dedi. Ama içten bir gülümsemeyle ifadesini yumuşattı. "Devam edin ve yerinize oturun. Diğerleri birazdan gelir. Bir sonraki ders başlamadan önce tuvalet molasına ihtiyacın var mı?"

Jennifer başını salladı. "Hayır hanımefendi. Ben iyiyim, teşekkür ederim."

Çocuklar gürültülü bir şekilde içeri girmeye başladı, koridordan gelen uğultu sınıfı da işgal etti.

Rachel bu derse yeniden başlayabilmek için bir önceki dersten kalan tahtayı temizlemek üzere ayağa kalktı. Tahtayı silip taslağını çizdikten sonra arkasını döndü ve odanın arkasında duran bir adamı görünce irkildi.

"Efendim, burada bulunamazsınız," dedi.

Ziyaretçi kartı yoktu. Ofisten de bir velinin geleceğine dair herhangi bir çağrı almamıştı. Hemen alarm zilleri çalmaya başladı ve masanın altından bir yıl önce takılmış olan panik düğmesine uzandı.

Belki aceleci davranıyordu, belki de aptalca davranıyor ve aşırı tepki veriyordu. Ama söz konusu çocuklarının güvenliği olduğunda, bunun yanlış alarm olması umurunda bile değildi.

Sessiz alarm okulu derhal tecrit altına alır. Yerel polis haberdar edilir ve şaşırtıcı bir hızla kampüse gelirdi. Burada herkes okullardaki güvenliği ciddiye alırdı. Ve aslında her yerde. Okullarda silahlı saldırılar o kadar olağan hale gelmişti ki, bu tür olaylara göz açtırılmıyor ve polis her türlü tehdidi anında bertaraf ediyordu.

Öğrenciler onun kime hitap ettiğini görmek için etraflarında döndüler. Jennifer'ın beti benzi attı.

"Baba! Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Ama babası ona bakmadı. Onu kabul bile etmedi. Taşıdığı tabancayı göstermek için elini kaldırdığında Rachel'in kalbi hızla çarptı. İçgüdüleri yanılmamıştı.

"Herkes yere yatsın!" Rachel bağırdı. "Sıralarınızın altına!"

Öğrenciler saklanmak için çabalarken bir dizi çığlık duyuldu ve sıralar yere sürtündü.

"Herkes sakın olsun!" Jennifer'ın babası kükredi.

Silahlı tehlikeli bir şekilde salladı ve Rachel'in kalbi silahın ateş alacağı ve çocuklardan birinin çapraz ateşte kalacağı korkusuyla neredeyse duracaktı.

Sadece Jennifer olduğu yerde kalmıştı. Dehşete kapılmıştı, beti benzi atmıştı ve şaşkınlıkla babasına bakıyordu.

"Baba, ne yapıyorsun?" Jennifer titrek bir sesle sordu. "Neden buradasın? O silahı nereden buldun? Beni korkutuyorsun!"

Adam kızına bakarken bir an için yüzü yumuşadı, sonra ifadesi sertleşti ve silahını Rachel'a doğru salladı.

"Beni aradığında her şey yoluna girecek," diye mırıldandı.

Uzaktan siren sesleri duyuldu ve Jennifer'ın babası dondu kaldı. Sonra pencereye koşarak dışarı baktı ve bir dizi küfür savurdu.

Birkaç çocuktan hıçkırıklar yükseldi, ancak çoğu ses çıkaramayacak kadar korkmuş bir şekilde sıralarının altına büzüldü.

"Ne yaptın sen?" diye öfkelenildi Rachel'a. "Onları aradın mı? Nasıl bu kadar çabuk öğrendiler?"

"Biri seni pencereden görmüş olmalı," dedi Rachel sakince. "Bunca zamandır gözlerin üzerimdeydi. Hiç telefon görüşmesi yapmadım."

Ona şüpheyile baktı ve sonra silahını ona doğru salladı.

" kapat. Hemen yap!"

Rachel onun dediğini yapmak için acele ederken, kalbi göğsünde bir çekiç gibi tekliyordu.

"Baba, ona zarar verme," diye yalvardı Jennifer. "O iyi biri.

Lütfen kimseye zarar vermeyin. Sadece eve gidelim, lütfen."

"Annen buna izin vermez," diye hırladı. "Yasaklama emri çıkarttı. Aptal sürtük seni görmeme izin vermiyor. Boşanmada tam velayeti alacağını söylüyor. Böyle bir Şey olmayacak. Bundan emin olmak istiyorum."

"Efendim, lütfen kızınızı dinleyin," dedi Rachel yumuŖak, yatıŖtırıcı bir ses tonuyla. "Eğer bir hapishane hücresine kapatılırsanız onu asla göremezsiniz ve eğer bugün biri zarar görürse çok uzun bir süre hapiste kalırsınız."

Kadının sözleri onu daha da fkelendirmiŖ gibiydi. Ona vuracakmıŖ gibi ilerledi ama Jennifer kendini Rachel'ın önüne attı ve Rachel'ı korumak için kollarını iki yana açtı.

Rachel Jennifer'a sarıldı ve sonra onu arkasına itti. "Orada kal, tatlım," diye fısıldadı. "Kıpırdama. Sadece sessiz ol ve onunla konuŖmama izin ver."

Jennifer bir inilti çıkardı ama Rachel'ın dediğini yaptı.

"Adın ne senin?" Rachel rahat bir ses tonuyla sordu, Sanki sıradan bir konuŖma yapıyorlarmıŖ ya da bir konferans için gelmiŖ bir ebeveynmiŖ gibi.

ŖaŖkın görünüyordu ve otomatik olarak cevap verdi. "Kent. Kent Winstead."

"Bay Winstead, son derece zeki bir kızınız var. Tüm derslerinde çok baŖarılı. Eminim onunla gurur duyuyorsunuzdur."

KonuŖmanın yönünün deęiŖmesiyle kafası karıŖmıŖ görünüyordu.

"Elbette onunla gurur duyuyorum. Beynimi miras aldı. Annesi bir tuğla kadar aptal."

Arkasından Jennifer acı dolu bir nefes verdi ve Rachel'ın kalbi onun için daha da acıdı.

Rachel sakince, "Buna bir çözüm bulmak için benimle birlikte alıŖ," dedi. "Bana ne istediğini söyle ki sana yardım edebileyim. Çocuklar korkmuŖ durumda. Kızınız dehŖete dŖmŖ durumda. Eminim en son isteyeceğiniz Şey ğrencileri korkutmaktır."

Sıralarının altında toplanmış, birçoğunun yüzünde gözyaşı izleri olan çocuklara bakarken gözleri dolmuştu.

"Onları korkutmak istemiyorum," diye mırıldandı. "Ama yapmam gerekeni yapmak."

"Peki ne planlıyorsun?" diye sordu.

Kaşları, planının tam olarak ne olduğunu düşünmemiş gibi çatıldı, ama o zaman muhtemelen net bir planı yoktu. Çaresizlik içinde hareket etmişti ve şimdi de kızıyla birlikte olma şansını mahvetmişti. Bunu ona şimdi söyleyeceğinden değil. Bu onu uçurumun kenarına gönderirdi.

"Polisi aramanızı istiyorum," dedi kararlı bir şekilde.

Başını salladı. "Bunu yapabilirim. Cep telefonuma uzanmama izin verir misiniz? Sizi temin ederim ki silahlı değilim. Okulda silaha izin vermiyorlar."

Silahı kaldırıp ona doğrulttu ve sonra başıyla onayladı. "Telefonu al ama henüz kimseyi arama. Sana ne söyleyeceğimi söylemem gerek. Aptalca bir şey yapmaya kalkma. Kimseye zarar vermek istemiyorum ama beni zorlarsan veririm."

"İkimiz de aynı şeyi istiyoruz, Bay Winstead. Sizi temin ederim ki benimle tam bir işbirliği içindesiniz."

Yavaşça çantasına uzandı, cep telefonunu alırken adamın içini görebildiğinden emin oldu. Telefonu çıkardı ve net bir şekilde görebileceği şekilde tuttu ve sonra beklentiyle ona baktı.

"Polise ne söylememi istersiniz?"

Boştaki eliyle çenesini ovuşturuyor, bir yandan da ona doğru sabit bir şekilde nişan alıyordu. Elinin titremesi kalbine korku saldı. Adrenalinle çalışıyordu ve yanlış bir hareket onun ölümü anlamına gelebilirdi. Kıymetli bebeklerinin ölümüne.

Sertçe yutkundu, yükselen paniğe teslim olmayı reddetti. En kötüsüne dayanmış ve hayatta kalmıştı. Bunu da atlatacaktı. Bebekleri ona güveniyordu.

Ethan ona güveniyordu. Ethan'a ölümünün cehennemini tekrar yaşatamazdı.

"Lütfen silahını indir," dedi sesinin titremesine izin vererek. "Beni vuracağından korkarken düşünemiyorum. Sadece silahı indir. Ne istersen yapacağım."

Belirgin bir kararsızlık içinde kıvranıyordu. Jennifer hareket etmeye başladı ama Rachel elini uzatarak onu korumak için sırtına doğru çekti.

Sonunda silahını indirdi ama yine de vücudundan uzak tuttu. Silahı uzaktaki duvara doğrulttu ve sert bakışlarını kadının üzerine dikti.

"Onlara yasaklama emrinin kaldırılmasını ve kızıma erişebilmek istediğimi söyle. O kaltak karımın buraya gelmesini istiyorum ki ne kadar ciddi olduğumu görsün. Eğer hemen gelmezse, ateş etmeye başlarım."

Rachel aceleyle rehber düğmesine bastı ve Sean'ın numarasına gitti, görevde olması için dua etti. 911'i aramamakla büyük bir risk alıyordu ama Sean'a güveniyordu ve Ethan ile kardeşlerine durumu bildirecekti.

Aramaya başladığında telefonu kulağına götürdü ve Jennifer'ın babasıyla göz teması kurdu, böylece onun ani ruh hali değişimlerine ya da hareketlerine karşı hazırlıklı olabilecekti.

"Rachel, seni duymak ne güzel. Nasılsın kızım?"

Sean'ın neşeli sesi bir kısmını hemen yatıştırdı.

"Ben Rachel Kelly," diye söze başladı, sanki Sean'ı tanıımıyormuş ve sıradan bir memuru arıyormuş gibi. "Kent Winstead elinde bir silahla sınıfımda ve bazı talepleri var. Talepleri yerine getirilmezse çocukları vurmaya başlayacağını söyledi."

Sıralarının altına çömelmiş çocuklardan daha dehşetli hıçkırıklar yükseldi.

Sean hemen işe koyuldu. "Evet ya da hayır Rachel, telefonun hoparlörü açık mı?"

"Hayır."

"Tamam. Bunu yerel ve eyalet polisine bildireceğim. Olay yerinde polis olup olmadığını biliyor musun?"

"Evet."

"Tamam, burada benimle kal. Bana taleplerinin ne olduğunu söyle. Onu yatıştırırım. Seni bu durumdan kurtaracağız, tatlım."

Kent çoktan sabırsızlanmaya başlamıştı ve kaşları çatılmıştı. Silahı sıkıca kavradığı için kadın aceleyle adamın taleplerini ona iletti. Kadın adamın istediklerini sıralamaya başlayınca Kent biraz rahatladı.

"Olay yerindeki yetkili kişiye bağlanıyorum," dedi Sean. "Az önce bana söylediğin her şeyi aktardım. Onu konuşturmaya devam etmeni istiyorum. Ona bir kemik at ve karısının numarasını iste ki onu arayabilelim."

Rachel, Kent'e bakarken telefonun ağzından hafifçe kaymasına izin verdi. "Onu arayabilmek için karının numarasına ihtiyaçları var. Bunu şimdi yapacaklar."

"Bu iyi. Bu gerçekten çok iyi," dedi Kent kararlı bir şekilde başını sallayarak. "O kaltak ne yaptığını bilsin. Sürünerek geri gelecektir ama artık onun zavallı kıcını istemiyorum."

Rachel usulca, "Numara," diye sordu.

O numarayı söylerken, Rachel da Sean'a iletti. "Tamam, benim için oyala, tatlım. Onu sakın tutmaya çalış. Biz konuşurken bile bir S.W.A.T. ekibi pozisyon alıyor. Hareket memurum Sam'i aradı ve onu durumdan haberdar etti. Şimdi karısını aradığımızı bilmesini sağlayın."

Rachel Kent'e, "Şu anda arıyorlar," dedi.

Memnuniyetle başını salladı ve sonra kaşlarını çatarak pencerelere doğru baktı. Sanki kendini büyük bir riske attığına karar vermiş gibi, odasını geçti ve

Kendini pencereden net bir görüşün olmadığı bir köşeye konumlandırdı. Kendini iki kitaplığın arasına sıkıştırdı ama silahını Rachel'a doğru tuttu.

"Baba, lütfen bunu yapma," diye yalvardı Jennifer. "Uzaklara gitmek zorunda kalmanı istemiyorum. Seni hapse atacaklar ve seni bir daha asla göremeyeceğim."

Rachel, sessiz kalması mesajını aldığını umarak Jennifer'ı sıktı. Kent'e yaptığı büyük hatayı hatırlatmak sadece heyecanını artırır ve ona çok aptalca bir şey yaptırabilirdi.

Çaresiz insanlar çaresiz şeyler yaparlar.

Kent'in ifadesi sertleşti. "Seninle evden başka bir yere gitmiyorum. Gidecek olan senin aptal annen."

Jennifer sessizce hıçkırmaya başladı ve yüzünü Rachel'ın sırtına gömdü.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Kent talep etti. "Ne yapıyorlar? Beni oyaladıklarını düşünsem bile ateş etmeye başlayacağımı bilmelerini sağlamalısın. Eğer ciddi olduğumu düşünmezlerse, sadece dene beni."

Hiçbir uyarıda bulunmadan silahını yukarı doğrulttu ve ateş etti. Oda patladı ve misillemeye yankılandı. Sıva her yere uçtu. Çığlıklar yükseldi ve tam bir panik yaşandı.

"Rachel! Rachel! Rachel! Kahretsin, Rachel, orada mısın? Konuş benimle. İyi misin? Bana durumu anlat."

Rachel hemen çömeldi ve Jennifer'ın bedenini kendi bedeniyle örttü. Masanın yanında birbirlerine sokuldular ve Rachel diğer çocukları sakinleştirmek için elini uzattı.

"Olduğun yerde kal," diye fısıldadı ısrarla. "Hareket etme. Ve sessiz ol. Tek kelime etme. Dikkatleri üzerine çekecek hiçbir şey yapma."

"Rachel!" Sean kükredi.

Telefonu tekrar kulağına götürdü. "Buradayım."

"İyi misin?" diye sordu. "Az önce ne oldu öyle?"

"Sadece bir uyarıydı," diye kekeledi Rachel. "Neler olduğunu ve neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmek istiyor."

"Aynen öyle," diye hırladı Kent. "O piçlere söyle, etrafta dolanıp beni kızdırmasınlar."

"Acele et Sean," diye fısıldadı. "Çok dengesiz biri." "Ona karısının telefonda olduğunu ve hemen oraya gitmeyi kabul etti. En az yirmi dakikasını alır."

Kadın bu bilgiyi Kent'e aktardığında, Kent'in dudağı kıvrıldı.

"Buraya gelmenin sadece on beş dakika sürdüğünü çok iyi biliyorum ve o süre içinde burada olsa iyi olur."

Rachel belli belirsiz, "On beş dakika," dedi. "Ona on beş dakika verecek."

"Telefonu kapat," diye tersledi Kent. "Yeterince uzun süredir oradaydın. Ona ne istediğimi söyledin. Şimdi teslim edip etmeyeceklerini göreceğiz."

Daha fazla bir şey söyleyerek onu kızdırma riskini almak istemediğinden telefonu sessizce kapattı. Şimdiye kadar Sean karşı karşıya oldukları tehdit hakkında çok iyi bir fikir edinmiş olmalıydı. Tek yapması gereken, polisin çatışmayı barışçıl bir şekilde sona erdirebilmesi ve bu süreçte hiçbir öğrencinin zarar görmemesi için dua etmektir.

Bölüm 10

Ethan, Donovan, Sam ve Garrett, Nathan, Joe, Swanny, Skylar ve Edge'den oluşan yeni takımı atış poligonunda talim yaparken izliyordu.

Skylar ve Joe öne çıkan iki oyuncuydu ve takımdaki keskin nişancılar için en muhtemel adaylardı. Edge koca bir orospu çocuğuydu ve iyi ateş etmesine rağmen uzmanlık alanı kesinlikle göğüs göğüse dövüşmek olacaktı. Eski bir MMA dövüşçüsüydü ve kaba kuvvet onun güçlü yanıydı. Tam bir piç gibi görünüyordu. Ama aynı zamanda orduda da geçmişi vardı, disiplinliydi ve yoğun bir odaklanması vardı. KGI'a çok sağlam bir katkı.

Sam telefonuna uzandı, LCD ekrana baktı ve sonra kulağına götürdü.

"Hey, Sean, ne pişiriyorsun? Rahat ofisinde şişmanlayıp tembelleşiyor musun?"

Sam'in yüz ifadesi iki saniye içinde alaycı bir ifadeden tam bir iş adamına dönüştü.

"Oh kahretsin. Bana özeti ver."

Ethan, Donovan ve Garrett diğerlerinin ne yaptığını hemen unutup tüm dikkatlerini Sam'e yönelttiler.

"Çocuğu!" Sam küfretti. "Benimle dalga geçiyor olmalısın! O iyi mi? Ne haltlar dönüyor burada? Olay yerinde S.W.A.T. var mı?"

Ethan'ın omurgasından aşağı bir huzursuzluk sızdı. Sean'ın araması ve Sam'in bu kadar telaşlanması aileyle ilgili olmalıydı. Ailenin büyük bir kısmı da oradaydı. Rachel hariç. Ama Rachel öğretmenlik yapıyordu. Kesinlikle onunla bir ilgisi yoktu.

Sonra Sam Ethan'a baktı, yüz ifadesi asıktı ve Ethan'ın midesi dibe vurdu.

"Rachel," diye mırıldandı.

Ethan nefes almayı unutmuştu. Sam'e iyice yaklaştı ve Sean'ın söyleyeceği her şeyi duymak için kendini zorladı. Sam lanet telefonu kulağına yapıştırdığı için sadece ufak tefek şeyler duyabiliyordu ama duydukları onu iliklerine kadar ürpertti.

Silahlı adam Rachel'ın sınıfını rehin tutuyor. Son derece dengesiz. Talepleri karşılanmazsa ateş etmekle tehdit ediyor. On beş dakikalık bir zaman çizelgesi. Vay anasını. Okula varmaları en az yirmi dakika sürerdi ve bu da kışkırtıcı hız rekorları kırmak demekti.

Ethan Donovan'a döndü. "Van, helikopteri bu kadar çabuk havalandırabilir misin? Eğer kışkırtıcı hız rekorları kırdırırsak on dakika içinde varabiliriz."

Sam telefonu kapattı ama yeni inşa edilen helikopter pistine doğru koşmaya başlamıştı bile.

"Diğerlerini de getirin. Elimizdeki bütün adamları bu işe vermenizi istiyorum," diye bağırdı Sam.

Nathan, Joe ve ekibin geri kalanı tereddüt etmeden ayağa fırladılar ve helikoptere doğru koşan diğerlerinin arkasına düştüler.

Donovan kokpite atladı ve motorları çalıştırmak için düğmeleri çevirmeye başladı.

"Ne lan?" Garrett talep etti.

Diğerleri helikoptere tıkiş tıkiş doluşmuş, Sam'in söyleyeceklerini duymak için öne doğru eğilmişlerdi.

"Rachel'ın öğrencilerinden birinin ebeveyni olan manyak herifin biri aile içi sorunlar yaşıyor. Karısı uzaklaştırma emri çıkartmış ve boşanma davasında velayeti tek başına almaya çalışıyor. Koca çılgına dönmüş ve elinde silahla çocuğunun sınıfına gitmiş, şimdi de talepleri karşılanmazsa ateş etmekle tehdit ediyor."

"Peki talepleri neler?" Ethan .

"Yasaklama emrinin iptal edilmesini istiyor." Sam homurdandı. "Bunun olma ihtimali çok düşük. Kızının velayetini istiyor. Evet, sanki bu iyi gidecekmiş gibi. Ve karısının on beş dakika içinde okula gelmesini istiyor ki bu iyi bir şey olamaz. Kafayı yiyip çocukları vurmaya başlamasa bile, sonunda onu öldüreceğini biliyorsun."

"Sean Rachel'ın iyi olup olmadığını söyledi mi?" Ethan sordu, korku neredeyse onu boğuyordu.

"Aklını kaçırarak kadar korkmuş ama Sean onun adamı sakın tutmak için çok iyi bir iş çıkardığını söylüyor. Tamamen işbirliği yapıyor, adamı yatıştırmaya çalışıyor. 911 yerine onu aramış."

"İşte bizim kızımız," dedi Garrett, sesinde gurur vardı. "Zeki ve savaşçı biri. Paramı ona yatırıyorum."

Ethan yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. "Siz anlamıyorsunuz."

Nathan ona sertçe baktı. "Neyi anlamıyoruz?"

Ethan derin bir nefes aldı. "O... hamile. İkizlerimiz olacak. Daha yeni öğrendik. Kendini vurdurmasa bile bu tür bir stres iyi olamaz."

Diğerleri şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Seni tebrik ederdim," dedi Sam suratsızca, "ama şu anda onu tek parça halinde çıkarmayı tercih ederim, böylece daha sonra çılgınlar gibi kutlama yapabiliriz."

Ethan başıyla onayladı. "Onu kaybedemem. Onları kaybedemem," dedi sessiz bir çaresizlikle.

Tanrım, bütün bir yıl boyunca öldüğünü sandığı kızın mucizevi bir şekilde kendisine geri dönmesini sağlayarak zaten bir insanın umabileceğinden daha şanslı olmuştu. Onu kaderine terk etmeye mahkûm muydu?

Garrett elini Ethan'ın omzuna koydu. "Onu kaybetmeyeceksin. İçeri girip biraz kış tekmeleyeceğiz. Hassiktir

Yerel polis ne derse desin. Bu pisliğin işini bitireceğiz, sonra herkes evine, ailesinin yanına dönebilir ve Rachel da bizimle eve gelebilir."

Ethan, Garrett'la parmaklarını tokuşturdu ve bir hooyah mırıldandı. Garrett gözlerini devirdi. "Sırf Rachel'la ilgili olduğu için bu donanma saçmalığını yanına bırakacağım."

Helikopter okul binasının hemen dışına indi ve Sam çoktan olay yerinde bulunan Sean'la telefonda konuşmaya başlamıştı.

Sam sert bir sesle, "İçeri giriyoruz," dedi. "Kimsenin bize sıkıntı vermeyeceğinden emin ol."

Ethan'ın kalbi boğazında düğümlendi. Rachel'ın dönüşünden beri onunla geçirdiği zamanın anıları kafasının içinde tekrar tekrar oynuyordu.

Monitörde titreşerek yaşam sinyali veren o iki bulanık lekenin ve o iki lekenin ne anlama geldiğini anladıklarında Rachel'ın yüzünde beliren inanılmaz sevinç ifadesinin anısı zihnini zenginleştiriyordu.

Rachel'ı ya da bebeklerini kaybedemezdi. Hayatını geri almak için çok mücadele etmişti. Şimdi her şeyin elinden kayıp gitmesine izin veremezdi.

Sean'ın ilk aramasından tam on sekiz dakika sonra ortaokulun asfalt park alanına koştular.

"Sitrep!" Sam havladı. "Onun zaman çizelgesinde neredeyiz?"

Sean Sam'i gördüğü için rahatlamış görünüyordu ama polis şefine ve şerife doğru eliyle işaret etti. Temas noktası o olsa bile Sean olay yerinde kıdemli değildi.

"Ona karısının neredeyse burada olduğunu söyleyerek bize birkaç dakika daha kazandırdım. Karısı burada ama korkudan ödü kopuyor ve onu telefonda onunla çıldıracak," dedi Sean.

"Rachel ne olacak?" Ethan talep etti.

"Durumu iyi," dedi Sean sessizce. "Korkmuş ama sakin ve o çocukları şiddetle koruyor."

Ethan'ın nabzı kafasının içinde çarpıncaya kadar yükseldi. Bir anlık bencillikle Rachel'ın o çocuklar için tehlikeye atılmasını istemedi ama Rachel'ın tam olarak bunu yapacağını da biliyordu. Aynı anda hem gurur hem de delice bir korku hissetti.

Polis şefi, şerif, eyalet polisinden bir teğmen ve S.W.A.T. komutanı Sam'e yaklaştı ve konuşma tonu gerginleşip hararetlendi. Ethan söylenenlere, eylem planının ne olduğuna odaklanmaya çalıştı ama bakışları okul binasının ötesine kaydı ve Rachel'ı ve içerideki tüm o çocukları dehşet içinde, ölüm korkusuyla hayal etti.

Rachel bu kadar kısa sürede ölümle tekrar yüzleşmek nasıl bir duygu olmalı? En büyük dilekleri kabul edildikten sonra. Bir değil, iki değerli bebeği kutsadıktan sonra. Düşük yapmaktan ne kadar korktuğunu, ne kadar gergin olduğunu ve umutlanmak istemediğini biliyordu.

Bu durumdan canını kurtarmayı başarsa bile, yaşadığı stres bebeklerini kaybetmesine neden olur muydu?

Bakışları kordon altına alınmış alanın üzerinden diğer öğrencilerin otobüslere bindirildiği ve şu anda bile hala götürülmek üzere bindirildikleri yere doğru kaydı. Bir medya kalabalığı ve histerik ebeveynler, bir sıra polis memuru tarafından uzakta tutuluyordu.

Tam bir kaostu.

Küçük kasabalarında daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Herkes bunun burada olamayacağına inanıyordu. Onlar dokunulmazdı. Çevrelerindeki dünyada olabilecek tüm kötü şeylere karşı hâlâ masumdular.

Bugün, gerçekler ortaya çıkmıştı.

Bu Ethan'ın, kardeşlerinin ve takım arkadaşlarının çok iyi bildiği bir gerçektir. Bu gibi durumlarla her zaman karşılaşıyorlardı.

Görevlerin çoğu kişisel değildi, gerçi Sam hepsinin kişisel olduğunu iddia ederdi, sadece bazıları daha kişiseldi

diğerlerinden daha fazla. Ama çoğu onları kiralayan kişilerle ilgiliydi. Ya da hükümet tarafından aranan kişiler.

Bu karısıyla ilgiliydi. Her nefesinde sevdiği kadın. Doğmamış iki çocuğu. Ethan için yeniydiler ama şimdiden çok seviliyor ve el üstünde tutuluyorlardı.

Rachel'in rahminde yuvalanan o minik hayatlarla arasında bir bağ hissetti. O bir babaydı. Ailesini korumaya yemin etmişti.

Sam'e döndü.

"Bize binanın planlarını getir. Hava kanallarından içeri girebiliriz. Sessiz olursak, orada olduğumuzu bile anlamaz. Polisin, S.W.A.T.'ın ve yüz mil yarıçapındaki tüm kolluk kuvvetlerinin burada olduğunu ya da yolda olduğunu biliyor. Ama bizi beklemeyecek. İçeri gireceğiz, neyle karşı karşıya olduğumuza daha yakından bakacağız ve sonra içeri girip hedefi etkisiz hale getireceğiz."

"Burada kararları siz vermiyorsunuz!" diye pufladı polis şefi.

Garrett ona doğru hamle yapamadan Ethan adamın suratına doğru kalktı.

"İçerideki benim karım," diye hırladı. "Yaptığımız şey bu. Biz buyuz. Onun hayatını başkasının ellerine bırakmayacağım. Kardeşlerim ve ben içeri gireceğiz. Başka kimse girmeyecek."

Şerif, "Bunun nasıl bir reklam kâbusu hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu. "KGI'ya saygım sonsuz ama burada çok büyük bir sorumluluk var. Bu işi batırırsanız, S.W.A.T. ya da yerel polis yerine hiçbir olmayan bir özel operasyon grubunun içeri girip bir çocuğu öldürmesine izin verdiğimiz kayıtlara geçer. Üzgünüm Ethan ama bunu yapmana izin veremem."

"Efendim, yine arıyor," diye araya girdi Sean. "Onu uzun süre oyalayamayacağız. Harekete geçmek zorundayız. Şimdi."

Birkaç küfür sesi havayı parçaladı.

Sean telefonu açtı ve Ethan umutsuzca kardeşlerine baktı.

Sam alçak bir sesle, "Planınız iyi bir plan," dedi. "Spor salonundaki kanallara erişebiliriz. Çizdikleri şemaya bakılırsa Rachel'ın sınıfından çok uzakta değil ama bir şeyler olduğunu anlayacağı kadar da yakın değil."

"Bay Winstead, lütfen bir dakika sakın olun. Karınızı tam istediğiniz gibi buraya getirmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Yasaklama emrini veren yargıcı bile bizzat aradım."

Ethan, Sean'ın sesi daha da tedirginleşirken onu dinledi. Diğer adamın ne söylediğini duyamıyordu ama Sean'ın giderek artan tedirginliğine bakılırsa, bu iyi bir şey olamazdı.

Otoparkın karşısından, telefonun ve toplanan kalabalığın üzerinden gelen uzaktan gelen silah sesi ve ardından çığlıklar havada sert bir şekilde yankılandı.

Sean'ın beti benzi attı ve sonra tekrar aramaya başladı.

"Telefonu kapattı," dedi Sean. "Şimdi onu ya da Rachel'ı geri getirmeye çalışıyorum. Allah kahretsin!"

Sam, polis şefinin gömleğini kavradı, yumrukları sıkıca düğümlendi ve diğer adamın yüzüne doğru ilerledi.

"İçeri giriyoruz. Bizi sonra tutuklayın. değil. Ama bu adamı indirmek için içeri giriyoruz."

Bölüm 11

Rachel masasına yaslandı ve Jennifer'ı yanına çekti. Her yerde camlar kırılmıştı. Aptal herif pencereye nişan almıştı. Nişan almakta birazcık bile hata yapmış olsaydı, çocuklardan birini kolayca vurabilirdi. Bu haliyle, okul dışından birini vurmuş olma ihtimali yüksekti.

"Bay Winstead, lütfen," diye yalvardı. "Lütfen beni dinleyin. Ne kadar üzgün olduğunuzu anlıyorum. Çocuğumdan ayrı kalma ihtimalini hiç istemezdim ama bunun davanıza hiçbir faydası olmayacak. Çok geç olmadan beni dinlemek zorundasınız."

"Ayağa kalk ki seni görebileyim," diye bağırdı. "Ve kızımı yerde bırak. Ona yerde kalmasını söyle."

"Yerde kal," diye fısıldadı Jennifer'a şiddetle. "Ne diyorsa onu yapmalısın. Onu üzecek hiçbir şey yapma ya da söyleme. Yerde kal ve yolundan çekil ki canın yanmasın."

Jennifer başını salladıktan sonra, gözleri vahşi ve kocaman bir şekilde yüzüne bakarken, Rachel yavaşça ayağa kalktı, nefesi göğsünden sıkışık bir şekilde kaçıyordu.

Silahlı adamla yüzleşti ve başına geleceklere dayanacak cesarete sahip olması için dua etti.

"Sen benim ne hissettiğim hakkında ne biliyorsun?" diye sordu kavgacı bir tavırla. "Çocuğun var mı? Jennifer hiç olmadığını söylemişti."

Cep telefonu tekrar çalmaya başladı. Sesli mesaja geçmeden önce iki kez çalmıştı bile. Zil sesi küçük odada yüksekti ve kulağa yıpratıcı geliyordu.

Kaşlarını çattı ve silahıyla ona doğru işaret etti. "Şu lanet şeyi. Ben söyleyene kadar da açma."

Anladın mı?"

Kadın aceleyle getirdi ve boş ekranı görebilmesi için onu yukarı kaldırdı. Masaya geri koyması için başıyla işaret etti ve sonra dudaklarını büzdü.

"Soruma cevap ver. Çocuğun var mı?"

"Henüz değil," dedi Rachel usulca. Büyük bir hata yapmadığına dua ederek, "Ama hamileyim. İkizlere. Daha bu hafta öğrendim. Kocam ve ben çok uzun zamandır bir aile kurmak istiyorduk."

Silahlı adamın ifadesi bir an için yumuşadı ve sonra, sanki amacını hatırlamış gibi, silahını tekrar kaldırıp tehditkâr bir şekilde salladı.

"Yalan söylüyorsun. Kafamın içine girmeye çalışıyorsun!"

Rachel başını salladı ama onunla tartışmaya çalışmadı. Duyguları zaten karmakarışık.

"Telefona sarılıyorsun ve polislere beni ciddiye almazlarsa çocukları vurmaya başlayacağımı söylüyorsun. Dalga geçilmekten bıktım."

Hıçkırıklar yükseldi. Kızlardan biri çığlık atmaya başladı; yüksek perdeden, tiz, histerik bir çığlıktı bu, kulağa çığ ve korkunç geliyordu. Rachel'in tüyleri diken diken oldu ve silahlı adam çocuğa doğru hamle yaptı.

"Kapa çeneni! Bağırmayı kes!"

Jennifer masanın yanından fırladı ve çığlık atan kıza doğru koştu. Babasıyla meydan okurcasına yüzleşti, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Kes şunu, baba! O benim arkadaşım. O korkuyor. Ben de korkuyorum. Bunu neden yapıyorsun? Ben sadece eve gitmek istiyorum. Hepimiz eve gitmek istiyoruz."

Jennifer'ın babası kararsız görünüyordu. Yüzünde belirgin bir kararsızlık vardı ve silahını bir parça indirdi. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi Rachel'a baktı. Rachel onun bu çaresiz hareketinden pişmanlık duyduğunu ama artık hiçbir çıkış yolu göremediğini anlamaya başladı. Kendi yarattığı bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştı.

Çabucak düşünerek, adamın dikkatini tekrar kendisine ve kızlardan uzağa çekmek için öne doğru bir adım attı.

"Bay Winstead, bir fikrim var," dedi sessizce.

Winstead bu fikri hemen benimsedi. "Ne fikri?

Söyle bana."

"Polisi arayıp çocukları bırakacağınızı söylememe izin verin."

Yüzü karardı. "Deli misin sen? Pazarlık gücümü mü kaybedeyim?"

Rachel kararlılıkla başını salladı. "Beni dinle. Buna iyi niyet göstergesi diyelim. Bu onlara makul olabileceğinizi gösterecektir. Onlara çocukların zarar görmesini istemediğin için gitmelerine izin verdiğini söyleyeceğim. Beni rehinen olarak tutabilirsin. İkizlere hamileyim Bay Winstead. Ben sizin mükemmel rehinenizim. Bunu mahvetmek istemeyeceklerdir. Medya her yerde olacak. Rehine olarak hamile bir kadın haberlerde sansasyon yaratacaktır."

Şaşkın görünüyordu. "Bu işe yaramaz. Asla işe yaramaz."

Rachel nazikçe, "Elinizde hâlâ bir rehine olacak," dedi. "Ama çocuklara zarar verme niyetinde olmadığınızı anlamalarını sağlayacaksınız. Şu anda muhtemelen rehineleri kurtarmanın tek yolunun zorla içeri girip seni öldürmek olduğunu düşünüyorlar."

Kendisini tehdit altında hissetmesini sağlamak onun için bir başka büyük kumardı ama korktuğunu ve gergin olduğunu biliyordu ve pekâlâ ölebileceğini bilmesinin onu ilk hamleyi yapmaya daha istekli hale getireceğini umuyordu.

"Jennifer kalıyor," dedi silahlı adam kararlılıkla. "Onu annesine teslim etmeyeceğim. Aptal sürtük Jennifer'ı alır ve kaçar. Ne seni ne de başkasını umursar. O sadece kendini düşünür."

Rachel, Jennifer'ın bakışlarıyla karşılaştı ve Rachel'i şaşırtan bir şekilde Jennifer başını salladı.

"Kalacağım," dedi sessiz ve gergin bir ses tonuyla. Sesi hafifçe titriyordu ama çenesini yukarı kaldırdı

Sonra bakışlarını babasına dikti. "Eğer diğerlerinin gitmesine izin verirseniz, ben burada Bayan Kelly ve sizinle kalacağım."

Rachel nefesini tutarak onu izledi, vücudunun her parçası bu büyük zaferin beklentisiyle tutulmuştu. Çocuklar endişeyle bakıyordu, yüz ifadeleri umut doluydu. Tüm oda sessizliğe gömüldü.

Silahlı adam bir süre daha düşündü ve sonunda Rachel'a döndü.

"Yapın. Telefonu al ve onları ara. Onlara çocukların gitmesine izin vereceğimi ama beklediğimi vermezlerse seni öldüreceğimi söyle."

Rachel cep telefonuna uzanırken elleri titriyordu. Tekrar açılmasını ve bir sinyal bulmasını beklemek bitmek bilmiyordu. Sonunda gösterge yandı ve son aramalar listesinden Sean'ın numarasını tuşladı. "Rachel?" Telefon çalar çalmaz Sean sordu.

"Bana neler olduğunu anlat. İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi Rachel sakince. "Beni dinle. Bu çok önemli. Bay Winstead çocukların gitmesine izin verecek."

"Ne? Ona bunu nasıl kabul ettirdin?"

Neler oluyor Rachel?"

"Beni rehin olarak tutacak ve kızı da onunla birlikte kalacak."

Jennifer'in da rehine olduğunu öne sürerek Jennifer'ın babasını kızdırmamaya dikkat etti. Tam olarak öyle olsa bile. Kendi çarpık yöntemiyle kızına çok değer veriyordu ve bu sevgi sorgulanırsa nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi? Bu noktada Rachel, öğrencilerinin serbest bırakılmasını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmıyordu. Sadece bu işin mümkün olduğunca çabuk bitmesini istiyordu.

"Hayır Rachel. Orada onunla kalamazsın. Ona senin de dışarı çıkman gerektiğini söyle."

"Ben onun rehinesiyim ve o da tüm öğrencileri serbest bırakıyor," diyerek tüm öğrencilerin rehin olduğunu vurguladı.

çocuklar serbest bırakılıyordu. "Bu iyi niyetli davranışın karşılığında, çocukların serbest bırakılmasının hemen taleplerinin karşılanmasını istiyor. Talepleri karşılanmazsa beni öldürecek."

Sean usulca küfretti. "Bunu ona nasıl yaptırdığını bilmiyorum tatlım, ama kabul ediyoruz. Ona bunun bir anlaşma olduğunu söyle. Yargıçtan lanet bir belge alıp ona imzalatacağım. Karısı burada ama onu gözlerden uzak tutuyoruz çünkü muhtemelen onu görür görmez öldürecek."

Rachel kabul etti ama sessiz kaldı. Sean'a ne yapıldığını sormak istedi ama sormadı.

"Ethan burada," dedi Sean güçlükle fısıldayarak. "Dayan tatlım. Seni çıkaracaklar."

Ethan ve kardeşlerinin olay yerinde olduğı haberiyle cesaretlenen kadın telefonu indirdi ve Bay Winstead'e .

"Yasaklama emrini veren hâkimden imzalı yasal belgeleri size vermeyi kabul ettiler ve eşiniz şu anda burada. Çocukları bırakın, sonra sizinle tekrar konuşup düzenlemeleri yapacaklar."

Bir kez daha nefesini tuttu. Verdiğı kararla boğuşurken sonsuzluk gibi gelen bir süre durakladı. Önce kızına, sonra tekrar Rachel'a baktı. Silahı bir kez daha ona doğrulttu, eli çok daha sabitti, sanki bu iş uzadıkça silah tutma konusunda daha da rahatlamıştı.

Namluyu kapıya doğru çevirdi ve sonra tekrar Rachel'a doğrulttu. "Onları kapıya götürün. Tek sıra halinde. Sıraya dizin. Kapıyı açıp onları dışarı çıkaracağım. Sonuncusu çıktığında kapı kapanacak, sen ve Jennifer benimle kalacaksınız."

Sonra Jennifer'a Rachel'ın yanında durmasını işaret etti.

Rachel aceleyle başıyla onayladı. "Onları sıraya dizmeme izin ver ama ben geride duracağım. Söz veriyorum. Bu işi şuradan yapabilirim.

Odanın arkasında. Kimsenin zarar görmemesi için çocukların dışarı çıktığını polise bildirmek üzere arayabilir miyim?"

Tetikçi isteksizce başını salladı ve Rachel dikkatini dehşete düşmüş öğrencilerine verdi.

"Beni dinleyin, çocuklar. Tek sıra halinde dizilmenizi istiyorum. İtişmek yok. Sakin olmanızı istiyorum. Çabuk sıraya girin. Kapıdan çıktıktan sonra doğruca otobüs rampası çıkışına gidin. Biri sizi bekliyor olacak ve oradan nereye gideceğinizi söyleyecek. Anladınız mı?"

Sıralar itilip kakılarak yoldan çekilirken ve çocuklar aceleyle bir sıra oluşturmak için fırlarken çılgınca bir koşuşturma yaşandı.

Rachel telefonu kaldırdı ve Sean'ın numarasını tuşladı.

"Konuş benimle, Rachel. Neler oluyor?" Sean sordu.

"Dışarı çıkıyorlar," dedi sakince. Başıyla onayladı.

Bay Winstead'in talimatı.

Kapıyı açarken silahı doğrudan ona doğrulttu. Kalçasını masaya yaslayarak kendini Jennifer ile babası arasında konumlandırdı.

Hattı açık tutarken çocuklara "Şimdi gidin," dedi. "Otobüs rampası çıkışında biri bekliyor olacak."

"Tamamdır," dedi Sean. "Onları güvenli bir şekilde dışarı çıkarmak için memurlarımız orada olacak. Harikasın Rachel. Sıkı dur, tatlım."

Rachel silahlı adamı kızdırmamak için telefonu kapattı ve son çocukların sınıftan aceleyle çıkışını izledi.

son çocuk kapısından geçerken, Mr. Winstead kapıyı sıkıca kapattı ve sonra Rachel'a döndü.

Üstlerindeki tavan patladı, sıvalar başlarından aşağı döküldü. Adamlar yere düşerek onunla silahlı adam arasında bir bariyer oluşturdu.

Tetikçinin yüz ifadesi, ne anladığında ilk baştaki şok ve şaşkınlıktan öfke dolu bir ifadeye dönüştü.

"Seni lanet orospu! Yalan söyledin!"

Silahlı kaldırdı ve o anda Ethan yana doğru bir adım atarak Rachel'ın önünde manevra yaptı ve kurşunu tam göğsüne yedi.

Bölüm 12

"Hayır!" Rachel çığlık attı.

Sam ve Garrett silahlı adamın üzerine atılarak onu sertçe yere serdiler. Jennifer çığlık atarak babasına doğru koşmaya çalıştı ama Joe onu kollarına aldı ve neler olduğunu görmemesi için tutarak döndü.

Rachel yere yığıldı, hıçkırıklar boğazından düzensiz, çığ patlamalar halinde fışkırıyordu. Ethan'ı kendi bedeniyle sardı ve uyanması, iyi olması için çığlık attı.

Ellerini çılgınca adamın vücuduna sildi, onu kapladığını bildiği kanın kaynağını aradı. Ama elleri temiz çıktı.

Etrafında itiş kakış devam ediyordu. Jennifer'ın hıçkırıkları Rachel'inkilerle birlikte yükseldi. Ve sonra Donovan yanına doğru ilerlerken omzuna nazik bir dokunuş oldu.

"Rachel, tatlım, sorun yok. Her şey yolunda. Söz veriyorum."

"Hayır," diye hıçkırdı. "Ethan'ı vurdu. Aman Tanrım, Ethan'ı vurdu. Ona yardım et, Van. Lütfen yardım et. Ölmesine izin verme." Ethan'ı tekrar itti. "Lütfen ölme Ethan," diye yalvardı.

Lütfen ölme.

Bu çığlık onun ruhundan fışkırmıştı. Ethan alçak bir inilti çıkardı ve rahatlama damarlarında vahşi ve sıcak bir şekilde patladı ve bu süreçte başının dönmesine neden oldu.

Kapı açıldı ve polisler içeri doluştu. Bağırışlar, cevap ve bilgi talepleri vardı. Hepsi çılgınca bir litanyaya dönüştü. Başka ne olduğu umurunda değildi. Tek istediği Ethan'ın yaşamasıydı.

"Rachel, tatlım. Beni dinle," dedi Donovan sakince. "Çelik yelek giyiyordu. Kurşunu göğsünden aldı. İyileşecek."

Anlamsızca Donovan'a baktı, gözleri ve zihni bomboştu. Sonra şaşkınlıkla, tam o anda göz kapakları titreyerek açılan Ethan'a baktı.

"Yelek mi?" diye .

Donovan Ethan'ın gömleğini kesip açtı ve kalıntıları bir kenara itti. Elleri çelik yeleğin yüzüne doğru kayd ve sonra ortasına saplanmış olan kurşunu işaret etti.

"Gördün mü?" dedi Rachel'a. "Yelek işini yaptı. Biraz moraracak ve birkaç gün fena halde ağrıyacak ama durumu iyi."

Kollarını Donovan'ın boynuna doladı ve hıçkırıkları rahatlamış, güçlü bir şekilde dökülürken şiddetle sarıldı.

"Tanrım, çok korkmuştum," diye fısıldadı.

Donovan onun sırtına sarıldı ve elini yatıştırıcı bir şekilde omurgasında aşağı yukarı gezdirdi.

"Çok vahşiydin," dedi Donovan. "Seninle gurur duyuyorum Rachel. Kanallarda içeri girmeyi planlıyorduk, sonra senin çocukların serbest bırakılması için pazarlık yaptığını duyduk ve onlar odadan çıkana kadar bekledik."

"Bay Winstead?" diye sordu korkuyla, hâlâ Donovan'a tutunurken.

Arkasını dönmek istemedi. Ne olduğunu görmek istemedi.

"Peki ya Jennifer?"

Donovan alçak bir sesle, "Babayı götürüyorlar, Jennifer da Joe'nun elinde," dedi.

Donovan'a doğru sarktı ama sonra kocasından o güne kadar duyduğu en tatlı ses yükseldi.

"Rachel?"

Donovan'dan uzaklaştı ve vücudunu Ethan'inkinin üzerine bastırarak yüzünün Ethan'inkiyle aynı hizaya gelmesini sağladı.

"İyi misin?" diye sordu. "Bir yerin acıyor mu?"

"Kendim umurumda bile değil," dedi huysuzca. "Senin ve bebeklerimizin nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Kalbi o kadar büyük bir sevgiyle dolmuştı ki, bu sevgiden patlayabileceğini düşündü. Rahatlama onu zayıflatmıştı, öyle ki sallanmaya başladı ve neredeyse onun üzerine devriliyordu.

Donovan onun omuzlarını kavradı ve Ethan'ın üzerinde asılı dururken ona çok ihtiyaç duyduğu desteği verdi. Gözyaşları görüşünü parıltılı hale getirerek ona baktı.

"Ben ve bebekler iyiyiz," diye fısıldadı. "Özellikle de artık senin iyi olacağını bildiğim için. Beni bir daha asla böyle korkutma Ethan. Tanrım, vurulduğunu sandım. Çelik yelek giydiğini bilmiyordum. Seni kaybettiğimi sandım."

"Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim," diye mırıldandı. "Benimle sıkışıp kaldın, bebeğim. Sen ve bebeklerimiz."

İki sağlık görevlisi ekibi hızla içeri girerek Ethan ve Rachel'a ayrı ayrı gittiler. Niyetlerini anlayınca yalvaran gözlerini Donovan'a çevirdi.

"Bunu yapmalarına izin vermeyin. Ethan'dan ayrı kalmak istemiyorum. Kontrol edilmesi gerekiyor ama ben iyiyim. Yaralı değilim."

Donovan onun yüzünü avuçladı. "Bunu bizim için yap, tamam mı? Tüm bu stres ve büyük korkunun seni nasıl etkilediği konusunda hepimiz endişeden deliye döndük. Bırak seni götürsünler, birkaç test yapsınlar. Sen farkına bile varmadan eve dönmüş olacaksın. Ama gitmezsen Ethan'ın suratı asılacak ve senin için endişelendiği için tedaviyi reddedecek. Kaburgalarını kırmadığından emin olmalıyız."

"Yalnız gitmek istemiyorum," diye itiraf etti.

Garrett, Ethan'ın yanında Donovan'a katılırken, "Ben de seninle geliyorum, tatlı bezelyem," dedi.

Ethan, "Onunla git," dedi. "Ben kontrolden geçerken Garrett sana göz kulak olacak. Kardeşlerim ikimize de temiz raporu verilmeden rahat etmeyecek.

Bu işi çabucak halledebilmek için bu şekilde devam etmek daha iyi."

Donovan sırtarak, "Öğreniyor," dedi.

Garrett alçak bir sesle, "Joe ve Nathan şu anda Jennifer'ı annesine kavuşması için dışarı çıkarıyorlar," dedi.

Sağlık görevlilerinden biri, "Biriniz onu koridora taşıyabilir mi?" diye sordu. "Buraya sadece bir sedye ve önce kocasını taşıyacağız."

"Sorun değil," dedi Donovan. Ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı.

Rachel, Donovan onu koridora taşıyıp sedyeye yatırırken boynuna sarıldı. Donovan çarşafı onun üzerine sererken, Rachel ciddiyetle ona baktı.

"Kimsenin hamile olduğum haberini vermesine izin vermeyin," dedi. "Frank ve Marlene'in bu şekilde öğrenmesini istemiyorum."

Donovan gülümsedi ve kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Merak etme. Dudaklarımız mühürlü. Ama tebrikler, küçük anne. Ethan ve seninle çok gurur duyuyorum."

Gülümsemesi nazikti ve gözlerinde zengin bir duygu vardı. "Uzun bir yoldan geldin Rachel Kelly. Senden bir an bile şüphe etmedim."

Garrett sedyenin yanına gelirken sert bir sesle, "Aynen öyle," dedi.

Rachel'ın elini sıkmak için uzandı. "Sarah'yı ve diğerlerini aradım. Neler olduğunu duyduklarında çıldırmalarını ve endişelenmelerini istemedim. Hastaneye gidiyorlar, o yüzden tüm ailenin orada olmasına hazırlıklı olun. Sophie birlikleri topluyordu. Muhtemelen seni orada yenecekler."

Rachel gülümsedi ve Garrett'ın elini sıktı. Bu büyük, dağınık, gürültülü aileyi tüm kalbi ve ruhuyla seviyordu. Onlarla ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdi.

Elbette, çocuklar her göreve çıktığında endişeleniyordu. Makul bir korku vardı.

bir ya da daha fazlasının geri dönmeyeceğini biliyordu. Ethan'a geri dönmek için o kadar mücadele ettikten sonra onu kaybedebilirdi.

Ama onlar en iyi insanlardı. Güçlü bir aile ve adalet duyguları vardı. Tavandan inenlerin ve çatışmayı sona erdirenlerin onlar olması onu hiç şaşırtmamıştı. Olaya karışmamış olsalardı daha çok şaşırdı.

Ethan'ın kardeşleri sedyenin etrafında toplanmış, iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı.

"Ben iyiyim," diye vurguladı. "Sadece sarsıldım. Lütfen Ethan'ın iyi olduğundan emin olun. Vurulan kişi o."

Sam kıkırdarak, "O sert bir piç," dedi. "Gerçi o kurşunun önüne atladığında bana kalp krizi geçirtti."

Rachel ürperdi ve yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Nathan elini onun başının üzerinde gezdirdi. "Ethan için endişelenme. İkinizi de hastaneye götürecekler. O huysuz piçi tanıyorsam, o kadar çok kıyamet koparır ki ondan kurtulmak için sabırsızlanırlar. Muhtemelen muayene odanıza gelecek ve işi sizden önce bitecek."

Rachel endişeyle Ethan'a baktı, Ethan tahmin edilebileceği gibi hastaneye gitmenin gerekliliğini protesto ediyordu. Sonra odaya ve koridora dolmuş insan kalabalığı arasında onu kaybetmiş gibi göründü ve bir hoşnutsuzluk çığlığı attı.

Sam, asık suratlı yaşlı bir adam ona doğru yürürken başını kaldırıp baktı. Elini kısa süreliğine Rachel'in omzuna dokundurdu.

"Hastanede görüşürüz. Burada halletmem gereken şeyler var. Garrett seninle gelecek ve Ethan taburcu olana kadar burada kalacak."

"Her şey yolunda mı Sam?" diye sordu telaşla.

Gülümsedi ve alnından öpmek için eğildi. "Kendi kendine çözülmeyecek bir şey değil. Düzeltmek zorundayım

ve sonra karımı aramak zorunda kaldım. Telefonumu patlatıyor ve ona tüm hikayeyi anlatmadığım için benden pek memnun değil. Eminim hastanede bana ateş püskürmek için bekliyordur."

Rachel sırttı, rahatlama kanında o kadar tatlıydı ki sarhoş olmuştu. Ailesi hastanede onu bekliyor olacaktı. Evlilik yoluyla kız kardeşleri. Ethan'ın erkek kardeşleri de yakında orada olacaktı. Frank ve Marlene aceleyle gelip durumu devralacaklardı.

Gözlerini kapattı ve sedyede arkasına yaslandı, sabahın stresinden duygusal olarak bitkin düşmüştü.

Sedyesi parlak güneş ışığına doğru itilir itilmez dünya kaosa sürüklendi. Medya sorular yağdırıyordu. Aileler cevap bekliyordu. İnsanlar hayatta olup olmadığını soruyordu.

Tam da bu soruya cevap vermek için gözlerini açtı ama sessiz kaldı; soruların vızıltısı kulaklarında yüzüyordu, ta ki kakofoniye bastırmak için kulaklarını kapatmak isteyene kadar.

O ve Ethan bekleyen ambulanslara bindirildiler ve o açık arka kapılardan polis, medya ve halk denizine baktı. Sanki Tennessee'nin yarısı ortaokulun otoparkında toplanmış gibiydi.

Sonra onunla ilgilenen sağlık görevlisi arka tarafa tırmandı ve kapıları kapatarak görüşünü engelledi. Ambulans, hastaneye doğru ilerlerken yanıp sönen ışıkları ve insan kalabalığını geride bırakarak uzaklaştı.

"İyi misin?" Garrett sordu. "Sarah sana iyi baktığımdan emin olmak için bana mesaj atıyor. Eğer işimi aksattığımı düşünürse, kıcıma tekmeyi basar."

Rachel güldü ve elini telefona uzattı. Garrett sırtarak telefonu bıraktı ve Rachel hemen

Sarah'ya iyi olduğunu söyleyen bir mesaj gönderdi ve ardından metnin altına adını yapıştırdı.

Birkaç saniye sonra Sarah'dan mesaj geldi.

Sadece iki kelime.

Tanrı'ya şükür.

"Hepinize sahip olduğum için çok şanslıyım," diye fısıldadı Rachel.

Garrett ona hoşgörölü bir gülümseme verdi ve sonra saçlarını şefkatle karıştırdı. "Uzun zamandır arkadaşız, tatlı bezelye. Hâlâ sana sahip olduğumuz için çok şanslı olduğumuzu söylemek yanlış olmaz. Ethan da bunun farkında. Çok inatçı olabilir ama aptal değil."

Rachel gözlerini kapadı, artık başını yukarıda tutamıyordu. Ambulansın içi oldukça sıcaktı ama iliklerine kadar bir ürperti çökmüştü ve tepeden tırnağa titriyordu.

Garrett'ın sağlık görevlisine endişeyle seslenişini ve sağlık görevlisinin bunun sadece bir şok olduğuna dair güvence verişini duydu. Sıcak bir battaniye vücudunun üzerinden kayarak boynuna dolandı. Garrett'ın eli onunkinin etrafında kıvrıldı ve sıkıca kavradı.

Şimdi o sabah olanları düşünmek için kendine izin verdiğinde, soğukkanlılığını tamamen kaybetmeye hazırды. Ölebilirdi. Çocuklardan biri yaralanabilir ya da ölebilirdi.

Ethan ölebilirdi.

Bu, daha fazla dayanamayacağı bir şeydi.

Bölüm 13

"Lanet olası röntgenlere ihtiyacım yok!" Ethan kükredi. "İhtiyacım olan şey karımı görmek!"

Donovan Ethan'ı yatağa geri itmek için kolunu uzattı. "Bak, eğer gidip onu kontrol eder ve Garrett'tan bir rapor alırsam, çeneni kapatıp şu lanet röntgeni çektirir misin? ayağa kaldırarak işleri daha da kötüleştiriyorsun. Röntgeni çekmelerine izin versen, işin biter ve buradan çıkarsın, sen de Rachel'ın yanına gidebilirsin."

Ethan yataktan doğruldu, göğsünü tutuyordu, mermi yeleğın içinden kaburgalarını zedelemişti.

"Bana lanet olası bir gömlek verin ve şu lanet olası hastane önlüklerinden de vermeyin," dedi sinirli bir sesle.

Kibar davranacak havada değildi. Önemsediğı son şey kaburgasının kırılıp kırılmadığıydı. Birini kırmadığı ya da ciddi bir hasar vermediğı çok açıktı. Röntgende kaburgalarında küçük kırıklar görüldüyse, bu konuda ne yapabilirlerdi ki zaten? Tek yapacakları ona sakin olmasını söylemek ve ağrısı için bir şeyler vermek olurdu.

Acısını dindirmek için yapabilecekleri en iyi şey Rachel'a ulaşmasına izin vermektir.

Donovan öfkeyle içini çekti ve çantasından çıkardığı bir tişörtü ona fırlattı.

"Ben Rachel'ı nereye koyduklarını öğrenirken sen de o aptal kıcını giydir. Yemin ederim, ben dönene kadar kıpırdarsan, seni sakinleştirene kadar tutarım. Acil servise girip diğer hastaların ödünü koparamazsın."

"O zaman et," diye tersledi Ethan.

Tişörtü çektiirdi, parmak eklemleri göbeğindeki hassas noktaya değdiğinde yüzünü buruşturdu. Değil

Milyon yıl geçse de kabul etmezdi ama canı çok yanıyordu. Yakın kurşun yemek, çelik yelek giymiş olsa bile, hiç de kolay bir iş değildi.

Beyzbol topu büyüklüğünde bir çürük oluşmuştu bile.

Ama hepsi buydu. Bir çürük. Lanet olası bir çürük yüzünden kenara çekilecekse, lanet olsun. Daha kötülerine katlanmıştı ve hiçbir şey onu Rachel'dan alıkoyamayacaktı.

Donovan nihayet küçük odaya geri döndüğünde kıpırdanmaya başlamıştı. Yatağa yaslandığı yerden doğruldu ve kardeşiyle yüzleşti.

"Peki nerede o? Ve o iyi mi?"

Donovan ellerini kaldırdı. "Garrett onunla birlikte ve annem de şimdi geldi. Eşleri bekleme odasında ve babam da şu anda seni görmeye geliyor. Sakin ol. Babam iyi olduğunu görsün, sonra hepimiz aşağı inip Rachel'ı görebiliriz. Acil servis tam bir tımarhane ve medyayı dışarıda tutmak için polis memurları yerleştirmek zorunda kaldılar. Eve dönmek ilginç olacak."

Ethan içini çekti ve tekrar yatağa yaslandı. Yakında Rachel'a ulaşamazsa aklını kaçıracaktı ama babasının onun için endişelenmesini de istemiyordu. Frank Kelly'nin ihtiyacı olan son şey daha fazla strestir. Zaten bir kalp krizi geçirmişti ve Ethan ona bir tane daha yaşatmaktan sorumlu olmayacaktı.

Kapı pat diye açıldı ve babası hızla içeri girdi. Bakışları Ethan'ı görür görmez tüm vücudu rahatlatarak sarktı.

"Gördün mü, sana söylemiştim baba. Her zamanki gibi iyi ve huysuz," dedi Donovan.

Frank Kelly cevap vermedi. Ethan'ı etli kucağına çekti ve neredeyse Ethan'ın canını alacaktı. Ethan irkildi ama babasına tutundu.

Ethan kısıp bir sesle, "Ben iyiyim baba," dedi. "Benim endişelendiğim Rachel."

Babası ona uzun bir süre daha sarıldı ve sonra gözleri kuşkulu bir şekilde parlayarak çekildi.

Frank sert bir sesle, "Annen ve kızlarım şimdi onu kontrol ediyor," dedi.

"Ben de oraya gidiyordum. Burada olduğunu duyduğumda seni bekliyordum," dedi Ethan.

Frank kaşlarını çatı. "Seninle işleri çoktan bitti mi?"

Ethan boğazını temizledi ve Donovan onu kurtarmaya geldi.

"Bu huysuz piçin hiçbir sorunu olmadığını söylemişim. Garrett'a çok benziyor. Yine de Rachel için endişeleniyor. Onu görebilse sakinleşirdi, o yüzden oraya gidelim de kafası rahatlasın."

Ethan Donovan'a minnettar bir bakış attı.

"Beni korkuttun evlat," dedi Frank hışımla. "Yemin ederim siz çocuklar hep bir şeylerin peşindesiniz. Beni daha yaşlı bir adam yapacaksınız."

Ethan sırtı. "Hayır. Sadece seni tetikte tutuyorum." Babasının sırtına bir tokat attı. " gel. Gidip görelim, Rachel."

*

Sağlık personeli hamileliğiyle ilgili her şeyin yolunda gittiğinden emin olurken hamileliğini gizli tutmak zordu. Garrett kenara çekilip yolundan çekildi ama sonra Marlene Kelly geldi ve kimse onu bebeğinden uzak tutamadı.

Marlene sağlık personelinin itirazlarına aldırmadan yatağın başucuna doğru ilerledi, oturdu ve Rachel'ı kollarının arasına alarak ona öyle sıkı sarıldı ki Rachel boğulduğunu hissetti.

Boğmanın en iyi türüydü.

"Hepimizin ödünü kopardın," dedi Marlene, Rachel'i kendine daha da yakın tutarken. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım bebeğim. Bütün haberlerde vardı, sonra seni sedyeyle götürülürken gördüm ve zavallı Frank'e buraya gelirken bütün hız limitlerini çiğnettirdim."

"Ben iyiyim Marlene," dedi Rachel, sesinde bir gülümsemeyle. Kendini uzaklaştırdı ve arkasına yaslanıp Marlene'in endişeli bakışları.

"Yaralanan Ethan'," dedi Rachel, gülümsemesi solmuştu.

"Vuruldu. Üzerinde çelik yelek vardı ama yine de canı yandı. Keşke biri bana onun nasıl olduğunu haber verse."

Garrett köşeden, "O iyi," dedi. "Van sadece bir saniye önce indi. Birkaç dakika içinde gelecekler."

Marlene çaresizce Garrett'a bakarken başını salladı. "Seni kurtardıkları için çocuklarıma başlarını belaya soktukları için kızamıyorum bile, ama yemin ederim her geçen gün başıma daha fazla ak saç ekliyorlar. Ve şimdi Nathan ve Joe eve dönüp diğer kardeşlerine katıldıklarına göre, bir gece daha asla uyuyamayacağım."

Garrett öne çıktı ve annesinin omuzlarını sıktı. "Şimdi, anne. Çok fazla endişeleniyorsun. Birbirimize göz kulak olduğumuzu biliyorsun. Ve bu aileye de göz kulak oluruz. Rachel'la işleri yerel polisle şansa bırakmamızın imkânı yoktu. Her şeyi nasıl berbat edeceklerini bilemezdik," diye aceleyle düzeltti.

"İçeri girebilir miyiz?"

Rachel başını kaldırdığında Sophie'nin kapı aralığından içeri baktığını gördü. Hemen arkasında Shea ve Sarah vardı. Rachel gülümseyerek onlara içeri girmelerini işaret etti. Baldızları aceleyle içeri girdiler ve onu çabucak kucakladılar.

Sophie diğerlerinin yanında dururken, "Tanrım, çok korktuk," dedi. "Ethan nasıl? Vurulduğunu duyduk!"

Garrett kolunu Sarah'ya dolayarak onu kendi tarafına çekti ve kadının gözlerindeki endişeyi hafifletmekte gecikmedi.

"O iyi. Çelik yelek giyyordu. Bir dakika içinde aşığı inecek."

"Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı Shea.

Shea endişeyle Rachel'a baktı, gözleri endişeyle dolup taşıyordu. Rachel, hamilelikle ilgili her şeyin yolunda olduğunu anlaması için ona güven verici bir baş hareketi yaptı.

Kapı hızla açıldı ve Ethan aniden yatağının başucundaydı, yoğun bakışları Rachel'ın üzerindeydi. Ethan'ın Rachel'a ulaşabilmesi için herkes aceleyle yer değiştirdi ve sonra Rachel onun kollarında, göğsüne yaslanmıştı.

Gözlerini kapadı ve ona şiddetle sarıldı. "Tanrı'ya şükür iyisin," diye fısıldadı. "Çok endişelendim Ethan. Lütfen beni bir daha asla böyle korkutma. Silah sesini duyduğumu ve yere düştüğünü gördüğümü asla unutmayacağım. Bunu asla aklımdan çıkaramayacağım."

"Şşşt, bebeğim," diye yatıştırdı. "İşte bu yüzden yelek giyyoruz. Ben hiçbir zaman tehlikede değildim. Ancak senin böyle bir koruman yoktu ve o pislik seni soğukkanlılıkla vurabilirdi."

"Beni eve götür," diye yalvardı. "Sadece buradan çıkmak ve sessiz bir yerde, evimizde olmak istiyorum."

Kollarının arasında yatan kızın saçlarını okşadı ve alnından öptü.

"Seni yakında eve götüreceğim. Söz veriyorum."

Marlene ve diğerlerinin, Donovan ve Frank'in durduğu kapı aralığına doğru gizlice geri çekildiklerini görmek için geri çekildi.

"Bilmiyorlar," diye fısıldadı. "Onlara bu şekilde söylemek istemiyorum. Eve gitmek istiyorum ve sonra onlara düzgün bir şekilde söylemek istiyorum, aile bir aradayken ve tüm endişe ve stres ortadan kalkmışken."

"Senin için her şey yolunda mı?" diye fısıldadı. "Bebekler mi?"

Adamın gözlerindeki korku midesini düğümledi ve endişesini gidermek için acele etti.

"Ben iyiyim. Sadece bir tepki. Sakinleşmem için bana bir iğne yaptılar ve şimdi iyiyim. Sadece eve gitmek istiyorum."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Seninle tartışamam bile çünkü ben de içinde bulunduğum odadan çıkmaya kararlıyım. Nasıl hissettiğini anlıyorum."

Duyulmadan fısıldayabilmek için onu daha da yakına çekti.

"Onlara birkaç gün içinde doğum uzmanımla bir kontrol randevusu alacağımı ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacağımı ama şimdi gitmek istediğimi söyleyin."

Dudaklarını kızın alına bastırdı ve uzun bir süre orada bıraktı.

"Seninle o kadar gurur duyuyorum ki patlayabilirim," diye mırıldandı. "Bugün çok iyiydin Rachel. Bu süreçte ödümü koparsan bile. O çocuklar hayatlarını sana borçlu."

Başını salladı ve kaşlarını çatı.

Gülümsedi ve parmak eklemiyle hafifçe yanağını dürttü. "Evet, öyle. Şimdi gidip seni kurtarmak için ne yapabileceğime bir bakayım. Medya etrafına üşüşmeden seni buradan çıkarmak zor olacak."

Yüzünü buruşturdu ve ürperdi. "Van helikopteri buraya indiremez mi?"

Ethan kardeşine baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Van mı? Bunu hiç düşünmemiştim. Ne dersin? Rachel'a KGI VIP muamelesi yapıp helikopteri yukarıya indirebilir ve onu eve öyle götürebilir miyiz?"

Donovan sırtıttı. "Rachel için, kesinlikle evet. Bana yarım saat ver, döneceğim. Sonra gidip Sam'in tutuklanmadığından emin olmam gerekecek."

Bölüm 14

Rachel banyodan yatak odasına girdiğinde oda sessiz ve karanlıktı, sadece yatağın yanında bir lamba yanıyordu.

Ethan yatağa yayılmıştı, gömleksizdi ama üzerinde hâlâ asker vardı. Botları bile hâlâ ayağındaydı ve onları çıkaramayacak kadar yorgun görünüyordu.

Adamın kapalı gözlerine bakarken kalbi yumuşadı ve sonra bakışları adamın zayıf, kaslı göğsünden aşağı, zaten bronz olan tenini koyulaştıran çürüğe kaydı.

Onun için çok endişelenmişti ama aslında yaralanmaya hiç yaklaşmamıştı. Kesinlikle onun yaklaştığı kadar yaklaşmamıştı. Onunla çocukları arasına girmeye ve kendisini tehlikeye atmaya bu kadar istekli olması, onu ne kadar sevdiğini kelimelerden daha iyi anlatıyordu.

Ethan'ın ayaklarının yataktan sarktığı yere gitti ve bir botu alıp bağcıklarını çözerken kalçasına dayadı. Ethan hemen uyandı ve ayağını onun elinden kurtardı.

"Yapma bebeğim, ben getiririm. Yatağa gir ve rahatına bak."

Kadın başını salladı ve adamın ayağını geri çekti. "Kıpırdamadan yat ve botlarını çıkarayım. Çok yorgunsun. İçin de zor bir gün oldu ama vurulan ben değilim."

Ellerini başının arkasına koydu ve kızın bir botla boğuşmasını ve ardından dikkatini diğerine vermesini izledi.

Dudakları tereddütle aralandı, sanki ne söyleyeceğini ve nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Gözlerinde azap vardı ve derin gölgeler gizlenerek bakışlarının perili görünmesine neden oluyordu.

Sözlerinde ruhunun en derin kısmına dokunan bir acı vardı.

"Neler olduğunu öğrendiğim andan itibaren, her şeyin geri alınacağı yerin burası olup olmadığını merak edip durdum. Sanırım bir yanım ödünç alınmış bir zamanda yaşadığım ve insanların bana verilenleri bir noktada geri vermek zorunda kalmadan alamayacakları korkusuyla yaşadı."

Kalbi onun sesindeki kırılganlıkla çarptı. Çizmeyi bir kenara fırlattı ve sonra yatağa süründü, elleri omuzlarına gelene kadar göğsünü yumuşattı.

Ağzı onunkinin hemen üzerinde geziniyor, koyu renk saçları bir perde gibi adamın tenine düşüyordu.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bana mahkûmsun," diye şaka yaptı, adamın gözlerindeki karanlığı aydınlatmayı umarak. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Sanırım bunu çoktan kanıtladım."

Kolunu kızın beline doladı ve onu kendisine sıkıca sabitledi. "Seni asla kaybetmek istemiyorum bebeğim. Sen benim hayatımsın. Bebekler benim hayatım. Ailemiz benim için her şey demek ve seni her zaman güvende ve mutlu tutmak için savaşacağım."

Sonra onu öptü. Sıcak ve eriyen dudakları birbirine kaynaştı.

"Beni çok mutlu ediyorsun," diye fısıldadı. "Nihayet geceleri cehennemde uyanacağımdan ya da rüyamda benim için geldiğini göreceğimden korkmadan uyuyabiliyorum. Bugünün ötesini görebiliyorum ve çocuklarımız büyüdüğünde ve arkamızda bir ömür boyu sürecektir sevgimiz olduğunda geleceğimize bir göz atabiliyorum."

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi, şefkatli bir hareketle saç telleriyle oynadı.

"KGI'dan ayrılmamı mı istiyorsun?" diye sordu ciddi bir tonda.

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sonra onun ifadesindeki ciddiyeti inceledi ve iç çekti.

"SEAL ekibinden ayrılmanı hiç istemedim. Bu senin kararındı. Benim istediğim senin mutlu olman ve kardeşlerinle birlikte çalışmak seni mutlu ediyor. İşten eve geldiğinde bunu gözlerinde görebiliyorum. Artık daha yaşlı ve akıllıyız Ethan. Sen donanmadayken olduğumuzdan daha güçlüyüz. Sen görevdeyken sağlam bir destek sistemim var."

"Hiçbir şeyin senden ve çocuklarımızdan daha önemli olmadığını bilmeni istiyorum. Ve bunda ciddiyim. Eğer seni mutlu edecekse, yarın KGI'dan ayrılabilirim ve bundan hiç pişmanlık duymam."

"Ama bu seni mutlu etmez ve eğer sen mutlu olmazsan, ben de kesinlikle mutlu olmam," dedi.

Onu tekrar öptü ve kadın vücudunu onunkine göre şekillendirdi. Aşağıya uzandı, elini ikisinin arasına kaydırды ve onu pantolonunun üzerinden okşayarak iyice kavradı.

İnledi. "Tanrım, kadın. Hayatta ve iyi olduğun için dizlerimin bağı çözüldü, rahatladım ve bugün neredeyse kendini öldürtmüyormuşsun gibi baştan çıkarıcı davranıyorsun."

Onu tekrar öperken dudaklarına gülümsedi ve sonra geri çekilerek dirseğini göğsünün üst kısmına, morardığı yerin üzerine koydu.

Ama sonra onun gözlerindeki endişeyi fark edince ayıldı. Yüzüne dokundu, sert çizgileri izledi ve sonra bir parmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Ölümle uzun zaman önce barıştım. Ölmek istediğimi söylemiyorum ama artık ondan korkmuyorum. Esaret sırasında güçlü olmadığım günler oldu ve aslında ölümü umdum. Beni tasmalı tutmaktan bıkip aşırı doz verecekler ve ben de kaçıp gideceğim diye."

Ethan'ın gözlerinde yaşlar parladı ve çenesi sertleşti. Tüm vücudu gergindi. Bunun Ethan için zor olduğunu biliyordu.

ama o hiçbir şeyi saklamadı. Başka hiçbir şey olmasa bile dürüsttü.

"Sanırım bu yüzden bugün nispeten sakın olabildim ve kendimi kaybetmedim. Birincisi, o çocukların zarar görmesini istemedim. İkincisi, yaşadığım onca şeyden sonra şu sonuca vardım: Tanrı gitmemi istediğinde gideceğim, bir dakika önce değil."

"Senin için hazır olmadığı ve ait olduğun yerde, benimle birlikte eve döndüğün için minnettarım," dedi, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı.

Dönüp adamın pantolonunun fermuarını açabilmek için vücudunu ayarladı. Kalçalarını yukarı doğru kaldırdı ve pantolonu kalçalarının üzerinden aşağı doğru itmesine yardım etti. Dizlerinin üzerine çökerek adamın giysilerinin geri kalanını çıkarmayı bitirdi ve adam onun gezinen ellerinin altında tamamen çıplak kaldı.

Bu gece onunla sevişecekti. O kadar çok kez onu nazikçe idare eden kişi olmuştu ki. Her zaman ona güvence veriyordu. Onu sevdiğini ve her zaman yanında olacağını kelimelerle anlatmaktan daha fazlasını yapmıştı.

Bu gece onun için o kişi olmak istiyordu. Onu ne kadar çok sevdiğini göstermek istiyordu. Onun kendisi ve çocukları için yaptığı ve yapmaya hazır olduğu fedakârlıklara değer verdiğini göstermek istiyordu.

Yataktan kalkması, duştan sonra giydiği önlükten sıyrılmasına yetecek kadar uzun sürdü ve sonra tekrar yatağa sürünerek adamın kaslı kalçalarının arasına yerleşti.

Öne doğru eğildi ve ağzını adamın gergin karnına bastırdı. Bir santim bile boş et parçası bulamadı. Yavaşça etini çürüten yaraya minik öpücükler kondurdu ve sonra tekrar aşağı inerek bacaklarının tepesine kadar bir iz bıraktı.

Kadın sikinin dibinden en ucuna kadar yaladığında tüm nefesini içine çekti. Dudaklarının altında seğirdi ve sallanarak başını ağzının içine almasına izin verdi.

Sıcak, nemli bir süzölüşle, onu sonuna kadar içine aldı ve sonra yavaşça, inç inç acı çekerek, tüm zaman boyunca sıkı bir emme uygulayarak serbest bıraktı.

Huzursuzca kıpırdandı, kıpırdandı, kadın onu ağızıyla sıkarak aşağı yukarı okşarken hareketsiz kalamadı.

Elleri kızın saçlarında dolaşıyor, onu tutuyor, sonra da itişlerini karşılamak için çekiyordu. Sanki hareketleri üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibiydi ve daha fazlası için çıldırıyordu.

Şimdiden ne istediğini çok iyi biliyordu. Onunla nasıl sevişmek istediğini. Dilindeki ilk pre-cum dökülmesini tadana kadar onunla alay etti ve oynadı. Sonra hareketlerini yavaşlattı ve yaklaşan salıverilmesinden aşağı kaymasına izin verdi.

Nefes alış veriş yavaşladığında, tekrar yukarı doğru kayarak onun üzerine oturdu ve onu dikkatlice açıklığına oturturken kemerli bir şekilde yukarı kalktı.

İri elleri kalçalarının üzerine kapandı ve kız ona doğru eğilirken yardım teklif etti. Ama onun istediğini yapmasına izin verdi, asla zorlamadı.

Gözlerini kapatarak yavaşça aşağı indi ve kasıklarının üzerine gelene kadar onu derinlemesine içine aldı.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi Ethan, sesi huşu doluydu. "Hayatımda gördüğüm en güzel şey. Seni bu şekilde hatırlamak istiyorum. Çırılçıplak ve yemyeşil, üzerimde, aletim içinde. Başını geriye atmışsın ve tüm o muhteşem saçların omuzlarının üzerinden akıyor."

Ellerini kalçalarından göğüslerine doğru kaydırды, küçük tümsekleri avuçladı ve başparmaklarını tepelerine sürttü.

Kıpırdandı ve sonra öne doğru eğilerek adamın ellerini göğüslerinde hissetmenin tadını çıkardı. Avuçlarını adamın kollarına dayadı ve yukarı doğru gevşeyerek adamın içinden çıkmasına izin verdi.

Sonra kendini tekrar aşığı bıraktı, ikisi de yumuşak iniltiiler çıkarana kadar onu içine çekti.

"Seni yanımda istiyorum bebeğim," diye fısıldadı Ethan. "Birlikte. Birlikte gidelim. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Tekrar iç çekti. "Dokun bana. Çok yakınım."

Bir elini aralarında gezdirdi, bir parmağını tümseğini örten buklelerin arasından geçirerek kaygan kıvrımlarının arasına gizlenmiş hassas et yumrularına doğru kaydıldı. Onu okşadığı anda her tarafı kasıldı, bu da onun içinde daha da sertleşmesine neden oldu.

Daha fazlasına ihtiyaç duyarak hızını artırdı ve şimdiye kadar deneyimlediği en enfes sürtünmeye neden olan sabit bir ritme başladı. Adam onun içinde çok sıkıydı.

Serbest eli kıcının üzerinde kıvrıldı ve sonra parmakları onu sürerken etine daldı.

"Gel bebeğim," diye . "Oraya git."

Beklemesi uzun sürmedi. Vücudu gergin bir sarmal haline geldi ve sonra aniden tüm bastırılmış gerginliği tek bir patlamayla serbest bırakarak koptu.

Kadının yumuşak çığığı, kendi orgazmı onun üzerinde parıldarken adamın kükremesi arasında kayboldu. Kadın ısındı ve kayganlaştı, adamın serbest kalmasıyla rahatladı. Öforik tatmin damarlarında dolaşarak ona uyuşturulmuş, puslu bir his aşıladı.

Ethan'ın üzerine yerleşerek vücudunun onunkini örtmesine izin verdi. Ethan kollarını onun etrafına doladı, böylece kız onun tarafından sarılmış oldu. Tamamen tatmin olmuş bir halde, Ethan'ın kucağına daha sıkı sarıldı ve uzun bir iç çekti.

Hayat ona değerli olan hiçbir şeyin kolay elde edilmediğini, ancak yapılan fedakârlıklarla her şeyin daha tatlı olduğunu öğretmişti.

"Seni seviyorum," dedi onun tenine karşı.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," dedi, sesi sert ve sahipleniciydi. "Şimdi ben sana sarılırken uyu. Sana sarılmak ve iyi olduğunu kendime hatırlatmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim."

Ellerini sıcak bir şekilde onun sırtında gezdirdi.

"Biliyorum, bebeğim.

Biliyorum."

Bölüm 15

Rachel yerleşkenin kapılarının ardında yaşadığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Zamanlama için ve Ethan'la birlikte okuldaki olaydan önce eski evlerinden taşındıkları için son derece müteşekkirdi çünkü hastaneden taburcu olduğundan beri medya eski mahallelerinde kamp kurmuştu.

Frank'in nalbur dükkanının bulunduğu küçük kasabada tam bir hayvanat bahçesi vardı ve silahlı saldırganın tutuklanmasından sonra yeniden açtığı gün sadece bir saat çalıştıktan sonra dükkanı kapatmak zorunda kalmıştı.

Rachel kendini bir kez daha medyanın ilgi odağı haline gelmişti ama bu sefer ölümden dönmemişti. Sadece bir kez daha ölümle flört etmişti.

Göz attığı tek makalede dokuz canı olduğundan bahsediliyordu. Belki de doğrudu ama ölümü nasıl kandırdığını düşünerek zaman kaybetmeyecekti.

Son birkaç gündür Ethan'la birlikte yeni evlerinde inzivaya çekilmişlerdi. Marlene ve Rachel'ın baldızları sırayla onlara ev yapımı yemekler getirmiş, Ethan ve Rachel da içeride kalarak kıl payı atlattıkları ve Rachel'ın korkunun etkisinden kurtulduğu gerçeğinin tadını çıkarmışlardı.

Ethan oturma odasına doğru yürürken, "Bebeğim, annem aradı," dedi.

Rachel eve geldiklerinden beri televizyonu kapalı tutuyordu çünkü kanallar arasında gezinirken neredeyse vurulma olayıyla ilgili bir habere rastlamadan edemiyorlardı.

Ethan onu medyanın saldırısına uğrayacağı bir yere götürmeyi reddettiği için polis yerleşkeye defalarca gitmişti.

Olayı o kadar çok anlatmıştı ki kendini dinlemekten kulakları uyuşmuştu.

"Öyle mi?" Rachel dikkatini okumakta olduğu kitaptan ayırarak sordu.

"İyileşmemiz için bize yeterince zaman verdiklerini ve bu akşam önceden planladıkları yeni eve taşınma partisi için bir araya geleceklerini söyledi."

Rachel donup kalmıştı, kafasının içinde bir geyik gibi görüldüğünden emindi. "Bu gece mi?" Dehşet içinde oturma odasına göz gezdirdi. Hiçbir şey temiz değildi. Her yerde kutular vardı.

Ethan ellerini kaldırdı. "Korkma. Annem sana bunu yapmaz. Demek istediğim, taşındığımızı ve eşyaların temiz olmadığını bildiği zaman gel. Gelinlerini topluyor ve bir saat içinde temizlik ve yemek yapmak için gelecekler.

Rachel dehşete düşmüş bir halde ona baktı. "Ve bunun her şeyi daha iyi hale getirmesi mi gerekiyor? Oturup evimi temizlemelerini ve bu akşam burada vereceğimiz parti için yemek yapmalarını mı izlemem gerekiyor?"

"Yapacağın şey tam olarak bu," dedi Ethan sert bir sesle. "Aşırıya kaçmanı istemiyorum."

Rachel içini çekti ve Ethan kanepeye uzanıp kolunu Rachel'in omuzlarına doladı.

"Herkes senin için endişeleniyor. Sadece seni mutlu etmek ve taşınmamızı kutlamak için bir şeyler yapmak istiyorlar. Sanırım eski evden ayrıldığın için üzgün olduğunu düşünüyorlar."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve yanaklarını şişirerek havanın duyulabilir bir patlamayla dışarı çıkmasına izin verdi.

"Ayrılmaktan rahatsız olmamam seni hala rahatsız ediyor mu?"

Yavaşça başını salladı. "Sebeplerin mantıklıydı. Dürüst olduğun için seni nasıl suçlayabilirim? Ben de senin mutlu olmanı istiyorum. Daha güvenli bir yerde yeni bir eve sahip olmak seni mutlu ve güvende hissettiriyorsa, bunu senden esirgemem için tam bir pislik olmam gerekir."

Onun göğsüne döndü ve şiddetle ona sarıldı. "Bu evde harika anılar biriktireceğiz Ethan."

Başının tepesini öptü ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Evet, öyle. Bu gece başlıyoruz."

*

Ev sohbet, kahkaha ve sadece aile ile birlikte olmanın getirdiği sıcak gülümsemelerle canlıydı.

Tüm Kelly'ler oradaydı ve hesap verdiler. Kelly klanının onursal üyeleri Rusty ve Sean bile oradaydı.

Rusty gelir gelmez Rachel'ı köşeye sıkıştırmış, Rachel'ın hamileliği konusunda endişelenmişti. Rachel ona iyi olduğunu söylemişti ama ikizleri gerçeğini paylaşmamıştı. Bu sürprizi resmi açıklamayı yapacakları zamana saklamıştı.

Ethan'ın kardeşlerinin bildiğini biliyordu ama büyük sürprizi mahvetmek istemedikleri için bunu gizli tutuyorlardı.

Sanki tüm aile Ethan ve Rachel'lara gelmeden önce okuldaki olaydan hiç bahsedilmeyeceğine dair bir anlaşma yapmış gibiydi.

Tetikçi, medya ve hatta KGI'nın çatışmanın sona erdirilmesindeki dahli hakkında hiçbir konuşma yapılmadı.

Merakının -ve korkularının- giderilmesini isteyerek, diğerleri tabaklarına yemek doldururken Sam'i köşeye sıkıştırdı.

"KGI'nın başı rehine meselesi yüzünden derde girdi mi?" diye sordu endişeyle. "Ethan içeri girmeni istemediklerini ama senin yine de girdiğini söyledi."

Sam gülümsedi, gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. "Diyelim ki epeyce konuştuk. Ama her şeyin nasıl geliştiği ve medyanın nereye hapsedildiği nedeniyle, S.W.A.T. çocuklar serbest bırakıldıktan sonra zaten harekete geçmişti, bu yüzden Winstead'i alaşağı ettikleri için övgüyü onlar aldı. Ki bu iyi bir şey. KGI'ı resmin dışında tutuyor. Şef mutlu değildi. Belediye başkanı oldukça kızgındı. Şerif yumurta yutmuş gibi görünüyordu. Muhtemelen hepsi altlarına sıçıyordu, işi batıracağımızdan ve suçu üstleneceklerinden endişe ediyorlardı."

Rachel başını salladı. "Özür dilerim."

Gözlerini kırptırdı. "Ne için üzgün olman gerekiyor? Gerçekten sen dengesiz bir şapkanın elindeyken kığımızın üstüne oturacağımızı mı sandın?"

Sırıttı. "Hayır, insanlar bu kadar aptal olduğu için üzgünüm. Ama tutuklanmadığına falan sevindim. Seni hapiste ziyaret etmek zorunda kalmak berbat olurdu."

Yumuşak kıkırdaması yükseldi ve sonra dirseğinden tutarak onu Marlene'in açık büfe tarzında yemek hazırladığı masaya doğru çevirdi.

"Kardeşlerim hepsini yemeden önce gidip bir şeyler yiyelim."

Ona iki kez söylemesine gerek yoktu. Bir tabak aldı ve ağzına kadar yemekle doldurdu. Gerçek şu ki, açlıktan ölüyordu ve iki gündür midesi bulanmamıştı. Bu, şansını denemek ve bu gece yediği her lokmanın tadını çıkarmak istemesi için yeterliydi.

Herkes yemeğini yerken ve sohbet ederken Ethan, ikisi yan yana durana kadar Rachel'a yaklaşmanın yolunu buldu. Rachel tabağını bitirdiğinde, Ethan tabağı ondan aldı ve parmaklarını Rachel'ın parmaklarının arasından geçirirmeden önce bir kenara koydu.

Adam ona öyle sevgi dolu bir bakış attı ki, kadın nefes almakta zorlandı. Onun üzerinde bu kadar rahat bir şekilde duran hoşnutluk ayak parmaklarına kadar ısınmıştı.

Vakit gelmişti. Onlar için önemli olan herkes buradaydı. Yeni evlerinde, geleceklerinin temeli olacak bir yerde.

Ethan boğazını temizledikten sonra dikkatleri üzerine çekti. Konuşmalar kesildi ve tüm gözler Ethan ile Rachel'a çevrildi. Rachel'ın karnının etrafında kelebekler -heyecanlı kelebekler- dans ediyordu. Yakında kalbinin altında yuvalanmış iki minik canı barındırmak için genişleyecek olan bir göbek.

"Rachel ve benim, bizim için çok önemli olan insanlarla paylaşmayı çok istediğimiz bir şey var."

Adam baktı, kaşları kalkmış, söylemesi gerekip gerekmediğini ya da kızın isteyip istemediğini . Gülümsedi ve söylemesi gerektiği yönünde başını sallamadan önce onun elini sıktı.

Derin bir nefes aldı, gülümsemesi o kadar genişledi ki dişleri parladı.

"Uzun uzun düşünüp taşındıktan, bitmek bilmeyen bir ruh arayışına girdikten, sonunda kararımızı verdikten ve Rachel'ın böyle bir adım atmaya hazır olduğunu hissettikten sonra bebek denemeye karar verdik."

Gülümsemeler anıktı. Marlene eğildi, Frank'in koluna bir yumruk attı ve yüksek sesle, "Sana söylemiştim!" diye fısıldadı.

Rachel gülümsedi ve Ethan'ın avuçlarında titredi. Noel'deki bir çocuk gibi sersemlemişti. Ethan'ın maksimum etkiyi yaratmak için bu anı uzatmasına bayılmıştı. Bu anın tadını mümkün olduğunca uzun süre çıkarmak istiyordu.

Ethan sırtarak, "Bu kadar hızlı olacağını hesaba katmamıştık," diye ekledi.

Herkes sessizliğe gömüldü. Gözler kocaman açılmıştı. Ethan'ın kardeşlerinin yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. Shea kendi tepkisini bastırarak parmaklarını heyecanlı yumruklar halinde sıktı.

Nathan'ın kucağında bir aşağı bir yukarı zıplamaya başlayacakmış gibi görünüyordu.

Frank'in kaşları çatıldı. "Bu benim düşündüğüm anlama mı geliyor?"

Ethan kıkırdadı. "Evet, baba. Rachel hamile."

Bir çığlık korusu yükseldi ve Ethan bir dakikalığına boş verdi ama aile ayağa kalkıp ona ve Rachel'a doğru akın etmeye başlayınca ellerini kaldırdı.

"Bir dakika. Bilmeniz gereken başka bir şey var."

Marlene'in ağzı açık kaldı ve bunun iyi haber mi yoksa kötü haber mi olduğuna karar vermeye çalışır gibi Rachel ile Ethan'ın arasına baktı. Ethan ve Rachel'ın durduğu yerde yarı yolda durdu ve Frank onun yanında durup kolunu ona doladı.

Ethan Rachel'a baktı, bakışlarında sıcak ve canlı bir sevgi vardı. Onu kendine doğru çekti ve Rachel arka planda ikisine bakanların yumuşak iç çekişlerini duyabiliyordu. Ama Ethan'a ve onun gözlerindeki vaade odaklanmıştı. Hayal bile edemeyeceği kadar parlak, harika bir gelecek vaadi.

Sonra tekrar ailesine baktı, kocaman gülümsemesinin altında yüzü çatlamak .

"Sadece bir bebeğimiz olmayacak. Geçen hafta öğrendik ki... ikizlerimiz olacak."

Bir dizi nefes alma, haykırış ve şaşkınlık sesi odada yankılandı. Heyecanlı gevezelikler. Sevinç ve coşku havada somut bir şekilde dans ediyordu.

Marlene artık kendini tutamıyordu. Rachel'a yaklaştı, dudaklarından heyecan çığlıkları dökülürken elini heyecanla havada salladı.

Marlene, Rachel'ı kollarının arasına alırken, "Ah bebeğim," diye haykırdı. "Ne harika, ne harika bir haber. Ethan ve senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ," dedi Rachel, kıza sertçe sarılırken.

"Tüm bunlar olurken ne kadar korkmuş olmalısın," dedi Marlene, sıcak, kahverengi gözlerinde parlayan sempatiyle.

Frank iterek içeri girdi ve Rachel'ı kucakladı ama son derece nazikti, onu ezmeye dikkat ediyordu. Yanağından öptü ve konuştuğunda sesi duygularla doluydu.

"Daha fazla gurur duyamazdım," dedi Frank. "İki torun daha ne büyük bir nimet olacak. Kendine iyi bak genç bayan. Seni izliyor olacağım."

Rachel sırttı. Ama tüm bunların sevincinden patlamak üzereydi. "Yapacağını biliyorum."

Sam kadehini havaya kaldırarak, "Kadeh kaldıralım," diye seslendi.

Kelly'nin en büyük oğlu Rachel ve Ethan'a doğru gülümsediğinde oda yeniden sessizliğe gömüldü.

"Sen uzun zamandır hepimiz için özel birisin Rachel," dedi.

Herkes hemen aynı fikirdeydi, gülümsemeleri güneş kadar parlaktı. O da bu gülümsemelerin tadını çıkardı. Milyonlarca yıldız gibi ışıltılı parlayan sevgi ve kabullenişin.

"Sen aynı zamanda müthiş bir kadınsın. Senin kadar dirençli başka pek fazla insan tanımıyorum. Ve yaşadığın onca şeyden sonra bile, yıllar önce hepimizin aşık olduğu o tatlı ve sevgi dolu Rachel olarak kalmaya devam ettin."

Gözyaşları, onları uzak tutmaya çalışmaktan vazgeçene kadar göz kapaklarını yaktı. Sam o kadar ciddiydi ki, her kelimesinde ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Donovan doğrudan Ethan'a bakarak araya girdi.

"Eğer çocuklarınız -Rachel'in çocukları- annelerinin ruhunun ve kararlılığının yarısını bile miras alırlarsa, hayatta asla yenilmeyecek iki çocuğunuz olacak."

Garrett, "Lanet olası dünyayı yönetecekler," diye mırıldandı.

Kahkahalar odayı sararak ciddiyetin bir kısmını hafifletti.

"Teşekkür ederim," dedi Rachel, sesi de gözleri gibi sulanmıştı. "Hepinize çok minnettarım ve siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum."

Doğrudan Marlene ve Frank'e baktı, yaşlı çifte duyduğu sevgi o kadar güçlüydü ki, hissettiklerini ve umduklarını kelimelere dökmek bile zordu.

"Çocuklarım için umudum, sizin çocuklarınıza ve bu koşulsuz sevgi ve desteği sunduğunuz insanlara karşı olduğunuz gibi bir ebeveyn olabilmemdir."

Ethan kolunu Rachel'a dolayarak, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi.

Rachel odadaki her bir yüze tek tek baktı. "Bebeklerim böyle harika bir aileye sahip oldukları için gelmiş geçmiş en şanslı çocuklar olacaklar. Son birkaç yılda üstesinden gelmeme ne kadar yardımcı olduğunuzu asla unutmayacağım."

Sean boğazını temizledi. "Rachel, tatlım, bana bir iyilik yapar mısın lütfen? Birlikte yaşadığımız onca şeyi göz önüne alırsak, doğum sancılarının başladığında benim yakınlarda olmadığımdan emin ol."

Oda kahkahalara boğuldu ve Rachel da onlarla birlikte güldü. Gözlerini kapadı ve bu kadar çok neşenin titreşimini içine çekti.

Artık geçmişin kurbanı değildi, zihnine musallat olan iblislerin tutsağı değildi. Bunun ötesine, daha parlak günler ve daha mutlu zamanlar vaadiyle dolu bir geleceğe doğru ilerliyordu.

O bir Kelly'ydi. Ve seviliyordu.

KGI serisinin 1 Ocak'ta yayınlanacak olan bir sonraki kitabı Grinin Tonları'nın önizlemesi için çevirin,
2013

Aşağıdaki yazı Grinin Tonları'ndan düzeltilmemiş bir alıntıdır. Düzeltilmiş son hikâyede içerik değişebilir.

Gri Tonları

P.J. ve Cole, aynı KGI takımında keskin nişancı rakiplerdi ve ruhlu, karmaşık olmayan bir yoldaşlığın tadını çıkarıyorlardı. Ta ki arzularına yenik düştükleri ve ilişkilerini aniden bir adım öteye taşıdıkları geceye kadar. Tek gecelik ilişkilerinin ardından, korkunç bir şekilde yanlış giden bir göreve çağırılırlar ve P.J., takım arkadaşlarını içine girmeye hazır olduğu karanlık gölgelere sürüklememeye kararlı bir şekilde KGI'dan uzaklaşır.

Altı ay sonra Cole, P.J.'i aramaktan vazgeçmemiştir ve onu ait olduğu yere, evine geri getirmeye kararlıdır. İntikam peşindeki P.J., onu yılan gibi kıvrılan bir intikam oyununa sürükleyecek ve şimdiye kadar her şeyi sorgulamasına neden olacak bir görevdedir. Cole -ve ekibinin geri kalanı- onu yalnız bırakmayı reddediyor. Bu KGI'ya olan sadakatlerini ve hayatlarını feda etmek anlamına gelse bile...

İğrenç bir cep telefonu zil sesi P.J.'yi irkilterek uyandırdı. Harika, erotik bir rüya görüyordu ve bu rüyadan böylesine kabaca koparılmak onurahatsız etti.

Garip bir şekilde dinlenmiş hissederek gerindi ve esnedi ve hemen ardından sert bir erkek bedenine çarptı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Oh lanet olsun.

David Coletrane onun yatağındaydı.

Cole ile ateşli maymun seksi yapmıştı.

Aynı zamanda şefkatli, tatlı bir sevişme de yaşamışlardı ve belki de onu en çok rahatsız eden şey buydu.

tek gecelik bir ilişki olarak bir kenara bıraktı. Biraz stres atıp, hiç olmamış gibi davranarak bu işten sıyrılmazdı.

Boku yemişti ve şimdi o garip ertesi sabah aşamasıyla yüzleşmek zorundaydı.

Cole'un güzel fiziğine hayranlıkla bakarken telefon bir an kapandı ve sonra tekrar açıldı. Cole bir şeyler mırıldandı ve hemen eğilip bir gece önce atılmış olan kot pantolonunu eline aldı.

Adamın kıcını en iyi şekilde görebiliyordu ve Tanrım, ne kıçtı ama. Her yeri çok lezzetliydi ve adam telefonu kapıp kulağına götürürken kadın aptal aptal bakmaya devam etti.

Gerçeklik bir şekilde başından aşağı soğuk bir kova su döküyordu. Yaptığı şey yüzünden kesinlikle uyuşmuştu. Onların yaptıklarından. Bu muhtemelen yaptığı en aptalca şeydi ve hayatında oldukça aptalca kararlar vermişti.

Bu her şeyi mahvedecekti.

"Cole," dedi kısaca. "Evet, Steele, ne haber?"

P.J. dondu. Lanet olsun. Bir göreve çağırılmışlardı. O kadar günün arasında bugün mü? Bir keresinde günaha boyun eğmiş ve takım arkadaşıyla çılgınca, delice, bütün gece seks yapmış, ona içini dökmekten bahsetmemişti ve şimdi mi çağrılmaları gerekiyordu?

Cole'un yüz ifadesi asıktı ve sonra basitçe, "Orada olacağım," dedi.

Aramayı sonlandırdı ve P.J.'in bakışlarıyla buluşmak için yavaşça döndü. Tam o sırada telefonu çalmaya başladı ve Cole uzanıp telefonu kapığında P.J. telefonuna ulaşmak için P.J.'in vücuduna yayılmanın en mütevazı yolunu düşünüyordu.

"P.J.," dedi keskin bir sesle, geceyi ne yaparak geçirdiğine dair bir ipucunun bile o telefon görüşmesinde ortaya çıkmasını istemiyordu.

"P.J., bu Steele. Bizi çağırıldılar. Tennessee'ye ne kadar çabuk dönebilirsin?"

Saatine baktı ve oldukça erken olduğunu gördü. "Havaalanına gidip neyi bekletebileceğime bakacağım. Öğleden sonra çıkabilirim."

"Bana hemen haber verin. Eğer ilk uçakla gidemezseniz, sizin için bir Kelly jeti göndereceğiz."

Göz ucuyla Cole'a bakarak, "Olur," diye mırıldandı.

Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes aldı ve bu gariplikle başa çıkmaya hazırlandı.

"Sanırım gitmeliyiz," dedi güçlkle.

Cole, "Evet, havaalanına birlikte gidebiliriz," dedi.

Adam çıplaklığından hiç rahatsız olmadan öylece yatarken, kadın oturduğu yerden kalkmış, utançtan çenesine kadar örtüyü çekmişti.

Başını sertçe salladı. "Hayır. Ayrı gideceğiz."

Cole kaşlarını çattı. "Bu çok aptalca, P.J. Burada birlikteyiz. Aynı lanet yere giderken neden ayrı ayrı gidelim ki?"

"Kimsenin birlikte olduğumuzu bilmesini istemiyorum." Kaşları daha da çatıldı.

"Bak Cole," dedi Cole daha fazla itiraz edemedi. "Birlikte çalışmak zorundayız. Bizim hakkımızda herhangi bir spekülasyon olmasını istemiyorum..." Boğazı düğümlendi ve neredeyse ilişki diyecekti. "Derneğimiz. Bu flört edip şirinlik yapacağımız bir ofis işi değil. İnsanların hayatı bizim konsantrasyonumuza bağlı ve Dolphin, Renshaw ya da Baker'ın şakalarına maruz kalmak istemiyorum ve Steele'in birlikte olduğumuzu öğrenirse ne yapacağını bilmek bile istemiyorum. Muhtemelen ikimizden birini ya da ikimizi de takımdan atardı."

"Benim dikkat dağıtıcı olduğumu mu söylüyorsun?"

Adamın yüzündeki kendini beğenmiş ifade, kadının ona vurma isteği uyandırdı. Sırıtiyordu ve hatırı sayılır boyunu uzatıp yan tarafına dönmüştü, avucuna yaslanmış bakıyordu

utanmadan ona bakıyordu. Adamın çarşafı üzerinden çekmeyi planladığına yemin edebilirdi, bu yüzden her ihtimale karşı elini sıktı.

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini yeniden açtığında Cole hâlâ kahvaltıda onu yemek istiyormuş gibi ona bakıyordu. Karnının derinliklerinde bir çarpıntı başladı ve teni ısınana ve kızarana kadar dışarı doğru çalıştı. Kahretsin, ama adam iyiydi. Onunla ilgili her şey iyiydi. Ağzı, dili, elleri ve siki. Kesinlikle onun siki.

"Bakın, dün gecenin bir hata olduğu konusunda anlaşabilir miyiz? Büyük bir hata. Bir daha asla olmayacağına söz vermemiz gereken bir hata. İşimizi ya da takımımızı mahvetmeyi göze alamayız. En iyisi yollarımızı ayıralım ve bu hiç olmamış gibi davranalım."

Birdenbire onun üzerinde belirdi, büyük ve sert. Onun altında kendini bu kadar küçük hissetmekten nefret ediyordu ama aynı zamanda bunu seviyordu da.

Alçak sesli bir hırıltıyla onu yatağa bastırdı ve ağzını kendi ağzıyla kapatarak nefes nefese kalana kadar öptü.

Onu aşağı doğru bastırırken bile, eli çarşafı beline kadar çekti. Bir eli göğsünü avuçlamak için yukarı çıktı, başparmağı meme ucunun sert tepesinin üzerinde gezindi.

Tanrım, onun ellerini seviyordu.

Dili dudaklarının arasından kayarak ağzını doldurdu, onu tattı, dilinin üzerinde gezindi ve her santimini keşfetti. Günah işlemek için yaratılmış bir ağzı vardı ve kız hiç de iyi bir kız değildi. Günah işleme konusunda payına düşeni yapmıştı. Eğer dün gece onu cehenneme göndermediyse, neyin göndereceğini bilmiyordu.

Adam geri çekildiğinde dudakları şişmişti ve tüm vücudu şehvet ve arzuyla karıncalanıyor ve canlanıyordu.

Adamın eli, aralarındaki teması kesmek istemiyormuş gibi, kadının göğsünü sımsıkı kavramaya devam ediyordu. Gözleri sert ve deliciydi, öfke ve şehvet o mavi kürelerde toplanmıştı.

"Bu hiç olmamış gibi davranacağımı sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir. Şimdi saçmalamayı bırak da havaalanına gidelim. Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa, Nashville'den başka bir araç bulabilirsin. Ama aynı uçakla dönmememiz için hiçbir neden yok."

Kalbi tekledi ve sertçe yutkundu.

Sonunda eli göğsünden kayıp gitti, onu anında üşümüş ve hâlâ onun dokunuşu için sızlayan bir halde bıraktı.

"Kiralık havaalanına geri götürmeliyim, böylece benimle gelebilirsin," dedi yataktan kalkarken.

Dudakları onun ne kadar çabuk kontrolü ele geçirdiğini ve hareketleri dikte etmeye başladığını görünce gerildi. Sonra içini çekti. Adam haklıydı. Aptalca ve tiz sesli davranıyordu. Ama en son isteyeceği şey, ekibinin Cole'la birlikte çarşafaların altında ateşli bir gece geçirdiklerini bilmesiydi. Daha doğrusu çarşafaların üstünde. Çarşafın içinde iki büklüm...

Yüzü ateşle doldu. Durması gerekiyordu. Konsantrasyon ve odaklanmadan bahseden oydu ve onunki cehenneme dönmüştü çünkü tek hatırlayabildiği Cole'un vücuduna girip çıkarken ne kadar iyi hissettiği idi.

*

Kader böyleydi ve en azından uçak dört saat sonra havalandığında kendini Cole'un yanında otururken bulmamıştı. İkiisi de eşyalarını toplamış, daha doğrusu Cole, P.J.'in birkaç parça giysiyi bir gece çantasına atmasını izlemişti. Eşyalarının çoğu KGI'ya yerleştirilmişti. Evinde bol miktarda yedeği vardı ama ticari bir uçuşa binmek zorunda kaldığında, temel ihtiyaçlar dışında bir şey getirdiği için SOL'du.

Kelly jeti birçok kez onun için uçmuş, son göreve çıkmadan önce onu ve teçhizatını almak için hızlı bir mola vermişti. Steele, Kelly'nin

Tennessee'deki KGI üssüne yakın bir yere taşınma olasılığı konuşuluyordu ama şimdiye kadar tereddüt etmiş, geçmişinden son bir kopuş yapmak istememişti.

Belki de ilerlemenin zamanı gelmişti. Ekibin geri kalanına daha yakın olması işleri çok daha kolaylaştıracaktı. Zaten zamanının yüzde yetmiş beşinde onlarla birlikte yaşıyor, yiyor ve nefes alıyordu. Geri kalan yüzde yirmi beşini Denver'ın kenar mahallelerindeki küçük dairesinde geçiriyor, gecelerini de bir barda ve striptiz kulübünde geçiriyordu. Evet, hep böyle bir hayatı olmasını hayal etmişti.

Steele Nashville'in hemen dışında, Kelly'nin Kentucky Gölü'ndeki kalesine iki saatten biraz daha az bir mesafede yaşıyordu. Yalnız biriydi ve belki de bu yüzden onu bu kadar çok seviyor ve saygı duyuyordu. Rahatsız edilmek istemiyordu, bu yüzden ekip üyelerini nadiren ediyordu.

Nashville, ekip tarafından her zaman gizlenemeyeceği kadar uzaktaydı, ancak hızlı hareket etmeleri gereken görevler için Denver'dan seyahat etmek zorunda kalmayacak ya da ekibin nihai konuma giderken ona gelmesini sağlamayacak kadar da yakındı.

Ama şimdi hiç tahmin etmediği bir sorunla karşı karşıyaydı. Cole.

Cole, Nashville ile KGI yerleşkesi arasında yaşıyordu. Nashville'e taşınmak ona çok daha yakın olmak anlamına geliyordu ve şu anda bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Cole ihtiyacı olmayan bir dikkat dağıtıcıydı.

Orta koltukta yanında oturan kişi kalkıp tuvalete yöneldi ve P.J. Nashville'e inmeden önce bir saat kestirmeyi umarak pencereye doğru eğildi. Göz ucuyla Cole'un da birkaç sıra arkasından tuvalete doğru yöneldiğini gördü.

P.J.'nin yanında oturan kadın dışarı çıktığında Cole onu durdurdu ve ikisi bir süre konuştu. Cole o bulaşıcı cazibesini ile nazik gülümsemesini ve içinde açtı.

P.J. tiksintiyle kadının onun ellerinde macun haline gelişini izledi.

Kadın geri döndüğünde kaşlarını daha da çattı ama kendi koltuğunda durmayıp devam etti. Sonra Cole tuvalete girmeden koridordan geri dönmeye başladı ve koridor koltuğundaki kişinin üzerinden geçip P.J.'in yanına oturduğunda homurdandı.

"Hadi ama Cole," diye mırıldandı P.J. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

Sırıttı. "Ona sadece birlikte seyahat ettiğimizi ve koltuk tahsisi alamadığımızı söyledim ve birkaç sıra gerideki koridor koltuğumu teklif ettim. Bizi ağırlamaktan mutluluk duydu."

"Ve yine, neden?"

"Gevşe biraz, Rutherford. Çok gerginsin. Dün gece dünyanın sonuymuş gibi davranıyorsun."

"Kapa çenen!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Seninle bu konuşmayı kalabalık bir uçakta yapmayacağım."

Döndü ve yakın olmak için eğildi ve alçak sesle mırıldandı. "Olan oldu, P.J. Söylediğin ya da yaptığın hiçbir şey bu gerçeği değiştirmez, o yüzden bunu aş artık."

"Bu, artık acayip bir çiftmişiz gibi davranman gerektiği anlamına gelmiyor."

"Neden bu kadar ?" diye sordu.

Kınama ya da ayıplama yoktu, sadece dürüst bir merak vardı.

"İlk günden beri mesafelisin. Kimse sana yaklaşmıyor. Kimse sana soru sormuyor. Benim, Dolphin, Renshaw ve Baker hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun. Steele'i pek bilmiyorum ama kim biliyor ki? Ama senin hakkında bir şey bilmemiz büyük bir günahmış gibi davranıyorsun. S.W.A.T. ile olanlar berbat ama gerçekten takımın bilseydi seni yargılayacağını mı düşünüyorsun? Yoksa son ekibin seni hayal kırıklığına uğrattığı için mi bize güvenmiyorsun?"

İçini çekti ve başını cama vurdu. Hâlâ iki saatleri daha vardı ve Cole şu anda

onun alanı. Kaçmak yok. Uçuşun geri kalanında sıkışık tuvalette takılmak istemediği sürece.

Omzu onunkine dayanana kadar ona yaklaştı ve kadın onun kokusunu alabildi. Onun duşunu kullandığından beri sabun kokuyordu. Sade sabun kullanıyordu, bu yüzden kokan o değildi. O kokuyordu. Temiz, lezzetli erkek.

Tüm o harika erkek etiyle ne kadar yakın ve kişisel zaman geçirdiğini hatırlamak çok kolaydı. Onu yalamıştı ve karşılığında o da onu yalamıştı. Evet, yalamıştı.

Titredi.

"Üşüdün mü?" diye sordu. "Havalandırmanı ayarlayabilirim."

Başını salladı ve önümüzdeki iki saat boyunca nasıl hayatta kalacağını merak etti.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.